

СНЯГ ВАЛИ

ДЖОН
ГРИЙН

МОРДИН
ДЖОНСОН

ЛОРЫН
МИРАКЪЛ

ТРИ
РОМАНТИЧНИ
ИСТОРИИ

ЕГМОНТ

**ДЖОН ГРИЙН, МОРИЙН
ДЖОНСЪН, ЛОРЪН МИРАКЪЛ
СНЯГ ВАЛИ
ТРИ РОМАНТИЧНИ ИСТОРИИ**

Превод: Силвия Желева

chitanka.info

Най-лошата снежна буря през последните петдесет години.

Три зимни романтични истории.

Една вълшебна нощ.

Блещукащи бели снежинки, красivo опаковани подаръци и разноцветни светлинки, премигващи сред падащия сняг. Буря в навечерието на Бъдни вечер превръща едно малко градче в романтичен рай, каквъто можеш да видиш единствено по филмите. Е добре де, почти. Все пак не всяка вечер премръзнала и мокра непозната, слязла от дерайлирал влак, получава целувка от красиво момче. И никой не би си представил как една разходка през еднометров сняг в търсене на нещо топло за пие съществува до любов със стар приятел. Или пък, че истинската любов започва с безбожно ранната сутрешна смяна в Старбъкс.

Три истории се сблъскват, непознати пресичат пътищата си и романтиката процъфтява, за да стопли сърцата ни.

Какво друго ни е нужно за Коледа?

ИСТОРИЯТА НА ДЖУБИЛИ

На Хамиш, който въплъщава метода на обучение „спускай се много бързо по хълма и ако нещо се изпречи на пътя ти заобиколи го“, — за това че ме научи как да се справям със заснежени склонове.

И на всички, които се трудят ден след ден зад фасадата на огромни монолитни корпоративни сгради, на всеки, който трябва да казва „двойно кафе с мляко“ по три хиляди пъти на ден, на всяка човешка душа, на която някога се е налагало да се справя с повреден четец, на кредитна карта в навалицата на почивните дни... това е за вас.

ПЪРВА ГЛАВА

Беше нощта преди Коледа.

Е, за да бъдем по-точни, беше следобедът преди Коледа. Но преди да ви въведа в самото сърце на действието, нека изясним нещо. От опит знам, че ако това изскочи по-късно, ще отвлече вниманието ви до такава степен, че няма да можете да се концентрирате върху нищо друго, казано от мен.

Името ми е Джубили^[1] Дугъл. Изчакайте за миг, докато то попие в съзнанието ви.

Виждате ли, не е толкова лошо, когато го знаете още от самото начало. А сега си представете, че съм по средата на някоя дълга история (както и ще бъде) и го изтърся неочеквано. „Между другото, името ми е Джубили!“ Няма да знаете какво да направите в следващия момент.

Осъзнавам, че Джубили прилича малко на стриптийзорско име. Вероятно мислите, че съм подвластна на зова на пилона. Но не. Ако ме видите, бързо ще разберете, че не съм стриптийзорка (така мисля). Имам късо подстригана черна коса. През половината време нося очила, а през другата половина — лещи. На шестнайсет съм, пея в хор и участвам в олимпиади по математика. Играя хокей на трева, спорт, на който липсва полюшващата се грация, така характерна за намазаните с бебешко тоалетно мляко стриптийзорки. (Нямам проблем със стриптийзорките, в случай че някоя от тях чете това. Просто не съм такава. Основната ми грижа, що се отнася до стриптиза, е латексовото облекло. Мисля, че вероятно е вредно за кожата, защото не ѝ позволява да диша.)

Възражението ми е, че Джубили *не е име* — то е някакъв вид празненство. Никой не знае точно какво. Чували ли сте някога за човек, който дава празненство? И ако сте чували, ще отидете ли? Защото аз няма. Звучи така, сякаш ще трябва да вземеш назаем голям надуваем предмет, да развееш ярко знаме и да направиш сложен план как да се отървеш от отпадъците.

Като се замисля, все едно, че си на селска вечеринка с танци.

Името ми има много общо с тази история и, както казах, беше следобедът преди Коледа. Беше един от онези дни, в които чувстваш, че животът... *те обича*. Последните изпити бяха приключили и ваканцията щеше да продължи до Нова година. Бях сама в нашата къща, която е спретната и уютна. Бях облечена за предстоящата нощ в нов тоалет, за който бях спестявала — черна пола, чорапогащи, лъскава блуза с пайети и новите ми черни ботуши. Пиех питие от разбито яйце със захар, мляко и вино, което си бях приготвила сама. Всичките ми подаръци бяха опаковани и готови да бъдат раздадени. Всичко бе готово за голямото събитие: в шест часа трябваше да отида в къщата на Ноа — Ноа Прайс, моя приятел — за годишното празненство със студен бюфет в навечерието на Коледа.

Празненството със студения бюфет у семейство Прайс е много важно за нашата история. Там се срещнахме. Преди това Ноа Прайс беше само звезда на моя небосклон... постоянна, позната, ярка и високо над мен. Познавах Ноа от четвърти клас, но така, както познавах и хората от телевизията. Знаех името му. Гледах предаването. Разбира се, Ноа беше от по-близкото ми обкръжение... но когато е реално, когато става дума за живота ти... въпросният човек може да бъде дори по-чужд и много по-недостъпен от истинска знаменитост. Близостта не води до близки отношения.

Винаги съм го харесвала, но всъщност никога не ми беше хрумвало да го *харесвам*. Никога не съм мислела, че е разумно да искам това. Той бе с година по-голям от мен, с около трийсет сантиметра по-висок, широкоплещест, със светли очи и въздълга коса. Ноа бе всичко, за което едно момиче мечтае — атлет, отличник, важна клечка в училищния ученически съвет, — от онези хора, за които мислиш, че трябва да излизат с модели, шпиони или пък с хора, на които са кръстени лаборатории.

И така, когато миналата година в навечерието на Коледа Ноа ме покани на празненството със студения бюфет, бях завладяна от вълнение и смущение. Не можех да вървя в права линия цели три дни, след като получих поканата. Беше толкова зле, че трябваше *съзнателно да се упражнявам* да вървя в стаята си, преди да отида в дома му. Нямах представа дали ме е поканил, защото ме харесва, защото майка му го е накарала (родителите ни се познават), или защото е изгубил

облог. Всичките ми приятели бяха развлечени като мен, но като че ли знаеха повече от мен. Уверяваха ме, че ме гледал по време на математическите олимпиади, смеел се на опитите ми да се шегувам с тригонометрията, споменавал ме в разговори.

Всичко това бе такава лудост... толкова странно, колкото и да открия, че някой е написал книга за живота ми или нещо подобно.

Отидох, но прекарах по-голямата част от нощта безопасно подпряна във въгъла, отдавайки се на разговори със сестра му, която (макар че я обичам) не е особено умна. След като си кажете всичко за любимите си марки анерации, и разговорът замира. Но тя може да продължава да говори още и още, като шампион е. Елиз има някои мисли по темата.

Най-после успях да се откъсна от нея, точно когато майката на Ноа поставяше друга чиния, така че можех да използвам това като добро извинение. Нямах представа какво има в нея, но се оказа маринована риба. Канех се да отстъпя назад, но майка му каза:

— Трябва да опиташ едно парченце.

И тъй като малко си падам човек без собствено мнение, аз се подчиних. Този път обаче имаше резултат, защото тогава забелязах, че Ноа ме гледа.

— Толкова се радвам, че си взе — каза той.

Попитах го защо, наистина подозирах, че става дума за облог. („Добре, ще я покая, но вие, момчета, трябва да ми дадете двайсет долара, ако успея да я накарам да хапне маринована риба.“)

А той каза:

— Защото аз ям от нея.

Продължавах да стоя там с пленително изражение, изразяващо, както предполагам, пълна глупост, така че той добави:

— И не мога да те целуна, ако не хапнеш и ти.

Което е едновременно грубо и вълнуващо романтично. Винаги можеше просто да се качи горе и да измие зъбите си, но остана и се въртеше около рибата заради мен. Прокраднахме се в гаража, където се целувахме под рафта с инструментите. Това бе началото на всичко.

И така, навечерието на Коледа, за което се каня да ви разкажа, не е просто всяко коледно навечерие: то беше нашата годишнина. Беше почти невъзможно да повярвам, че е минала година. Всичко бе станало толкова бързо...

Виждате ли, Ноа винаги е много зает. Когато се е появил на този свят, мъничък, сгърчен и розов, вероятно на крачето му е трябало да бъде поставен номер и да бъде изписан възможно най-бързо, за да отиде навреме на среща. Като ученик от горните класове, член на футболния отбор и президент на ученическия съвет, свободното му време бе сведено почти до нула. Мисля, че за годината, в която излизахме заедно, имахме около дузина истински срещи, само двамата с него някъде сами. Около веднъж месечно. Но се появявахме на много обществени места. Ноа и Джубили на продажбата на сладки, организирана от ученическия съвет! Ноа и Джубили на предметната лотария, организирана от отбора по футбол! Ноа и Джубили на кампанията за събиране на храна, в учителската стая, на организационната среща по случай бала...

Ноа осъзнаваше това. И макар че събитието тази вечер бе семайно и щяха да присъстват много хора, той ми обеща, че ще има време и само за нас двамата. Беше се погрижил предварително. Обеща, че ако останем на празненството два часа, ще избягаме в задната стая, ще разменим подаръците си и ще гледаме заедно „Как Гринч открадна Коледа“^[2]. Че ще ме закара до дома ми и ще спрем за малко...

После, разбира се, родителите ми бяха арестувани и всичко това отиде по дяволите.

Знаете ли селото Флоби Санта? То е такава голяма част от живота ми, та предполагам, че всички са наясно какво е, обаче напоследък ми казаха, че правя твърде много предположения, затова ще обясня.

Селото Флоби Санта е комплект от сглобяеми керамични части, които можете да подредите така, че да образуват град. Родителите ми ги събират още от раждането ми. Гледам надолу към тези миниатюрни павирани улици още откакто пораснах достатъчно, за да стоя на краката си. Имаме всичко — моста от захарни пръчици, езерото Сноубигон, магазина за желирани бонбони, пекарницата за сладкиши с мед и джинджифил, алеята Кръгъл захарен бонбон. Селото не е малко. Родителите ми купиха специална маса за него и тя стои в средата на дневната ни от Деня на благодарността до Нова година. Необходими са седем разклонителя, за да работи всичко в него. Успях да ги накарам да

го спират през нощта с оглед на намаляването на влиянието върху средата, но трябва да се преборя за това.

Кръстена съм на сграда номер четири в селото Флоби Санта, залата за празненства. Тя е най-голямата в колекцията. Главната сграда, в която подаръците се правят и опаковат.

Има цветни лампи, работещ конвейер, за който са закрепени подаръци, както и малки елфи, които се обръщат, все едно че ги товарят и разтоварват. За ръцете на всеки елф е залепен подарък — затова наистина изглеждат като група измъчени същества, обречени да вземат и оставят един и същ подарък отново и отново чак до свършката на времето или докато моторът се повреди. Помня, обърнах вниманието на мама върху това, когато бях малка, а тя отвърна, че не схващам същността. Може би бе така. Очевидно гледахме на нещата от различен ъгъл, като се има предвид, че според нея тези малки сгради бяха достатъчно важни, за да кръсти на тях единственото си дете.

Хората, които събират селото Флоби, имат склонност да бъдат малко обсебени от него. Провеждат се конгреси, има около дузина сериозни уебсайта и четири списания. Някои от тях се опитват да извлекат полза, като казват, че частите за селото Флоби са инвестиция. И наистина — те струват много пари. Особено номерираните. Могат да се купят единствено в салоните на „Флоби“ в навечерието на Коледа. Ние живеем в Ричмънд, Вирджиния, който е само на седемдесет и два километра — така че всяка година в нощта на двайсет и трети родителите ми потеглят с кола, пълна с одеяла, столове и провизии, редят се на опашка и чакат цяла нощ.

Някога селото Флоби имаше сто номерирани части, но миналата година ги намалиха до десет. И тогава нещата се влошиха. Сто части не бяха достатъчни, така че, когато броят им бе сведен до една десета от това, ноктите се показаха и перушината се разхвърча. Имаше неприятности миналата година, когато хората се опитаха да запазят реда си на опашката — неприятности, които бързо прerasнаха в нанасяне на удари с навити на руло каталози „Флоби“, хвърляне на кутии от бисквити, стъпкане на градински столове и изливане на хладко какао върху глави, покрити с шапки на дядо Коледа. Битката бе достатъчно ожесточена и смешна, за да се превърне в местна новина. От Флоби обявиха, че „вземат мерки“ това да не се случи отново, но аз така и не повярвах. Подобен род реклама не може да се купи.

Но не мислех за това, когато родителите ми потеглиха, за да се наредят на опашка за част номер шайсет и осем, хотела на елфите. И все още не мислех за това, докато пиех питието си от разбито яйце със захар, мляко и вино и убивах времето до отиването ми в дома на Ноа. Забелязах, че родителите ми закъсняват. Обикновено се връщаха от „Флоби“ по обяд в деня преди Коледа, а ето че бе почти четири часът. Захванах се за някои от обичайните си задължения, свързани с празника, за да съм заета с нещо. Не можех да се обадя на Ноа... Знаех, че се приготвя за празненството със студения бюфет. Затова добавих още панделки и имел към подаръците му. Включих всички разклонители, които захранваха селото Флоби Санта, и всичките роби-елфи заработиха. Пуснах коледни песни. Тъкмо се канех да изляза навън, за да включия всички лампи отпред, когато видях Сам да върви към къщата с походката си на щурмовак.

Сам е нашият адвокат — и когато казвам „нашия адвокат“, имам предвид „нашия съсед, който по случайност е изключително влиятелен адвокат във Вашингтон, окръг Колумбия“. Сам е точно човекът, когото бихте искали да вземете на работа в огромна корпорация или да го наемете да ви представлява, когато ви съдят за милиарди долари. Той обаче не си пада много по приятелските жестове и прегръдките. Щях да го покая вътре, за да опита от възхитителното ми питие от разбито яйце, захар, мляко и вино, но той отсече:

— Имам лоши новини — каза и ме въведе в собствената ми къща. — В салона на „Флоби“ е станал нов инцидент. Вътре! Хайде!

Помислих, че ще ме уведоми за смъртта на родителите ми. На тази мисъл ме наведе тонът му. Представих си как хотелите на елфите изхвърчават от конвейера на огромни купчини и повалят всички наоколо. Бях виждала снимки на хотела на елфите — кулите му имаха остри върхове от захарни пръчици, които лесно биха могли да пронижат някого. А ако някой въобще щеше да бъде убит от хотел на елфите, то това щяха да бъдат родителите ми.

— Арестувани са — каза той. — В затвора са.

— Кой е в затвора? — попитах, защото не схващам много бързо и защото ми беше много по-лесно да си представя родителите си повалени от хотел на елфите, отколкото отведени и оковани в белезници.

Сам само ме погледна и ме остави да проумея казаното от него.

— Имало е нови неприятности при изнасянето на частите тази сутрин — обясни той след паузата в разговора. — Спор за местата на опашката. Родителите ти не участвали в него, но не се разпръснали, когато полицията наредила. И били отведени заедно с другите. Арестувани са пет души. Предават го по всички новини.

Усетих как краката ми се подкосяват и седнах на дивана.

— Защо не са ми се обадили? — попитах.

— Едно телефонно обаждане — отвърна той. — Обадиха се на мен, защото са помислили, че ще мога да ги освободя. Но аз не мога.

— Какво искаш да кажеш с това, че не можеш?

Идеята, че Сам не може да измъкне родителите ми от областния пандиз, беше смешна. Беше като да чуеш пилот да казва по радиото в самолета: „Здравейте всички. Току-що си спомних, че не умея да приземявам добре. Затова просто ще летим, докато на някого не му хрумне по-добра идея“.

— Направих каквото можах — продължи Сам, — но съдията не отстъпва. Тези неприятности в салона на „Флоби“ са му дошли до гуша, затова е решил да даде пример. Родителите ти ми казаха да те заведа на гарата. Имам само час, защото после в пет трябва да се върна за горещите сладки и песните. За колко време можеш да стегнеш багажа си?

Това бе изречено със същия дрезгав глас, с който Сам вероятно питаше хората на свидетелската скамейка защо са ги видели да бягат от местопрестъплението, покрити с кръв. Не изглеждаше щастлив, че му е дадена такава задача в навечерието на Коледа. Все пак нещо в стила на Опра^[3] можеше да помогне.

— Да опаковам? Гарата? Какво?

— Ще отидеш при баба си и дядо си във Флорида — каза той. — Не можах да запазя място в самолет — полетите в цялата страна са отменени заради бурята.

— Каква буря?

— Джубили — каза Сам много бавно, заключил, че съм най-неосведоменият човек на планетата, — ще ни връхлети най-силната буря от петдесет години насам!

Мозъкът ми не работеше както трябва, нищо от казаното не стигаше до него.

— Не мога да тръгна — отвърнах. — Трябва да се видя с Ноа довечера. Ами Коледата?

Сам сви рамене така, сякаш искаше да каже, че Коледа е извън неговия контрол и съдебната система не може да направи нищо по въпроса.

— Но... защо просто не остана тук? Това е лудост!

— Родителите ти не искат да прекараш сама двата дни по празниците.

— И не мога да отида в дома на Ноа! Трябва да отида.

— Чуй — каза той, — всичко е уредено. В момента не можем да се свържем с родителите ти. Срещу тях завеждат дело. Купих ти билет и нямам много време. Ще опаковаш нещата си сега, Джубили.

Обърнах се и погледнах проблясващото село Флоби. Видях сенките на обречените елфи, работещи в залата за празненствата, топлия златист блясък на сладкарница на мисис Мъгин, бавно, но весело обикалящото по релсите влакче на елфите.

Единственото, което се сетих да попитам, беше:

— Но... ами селото?

[1] Jubilee (англ.) — празненство, юбилей. — Б.пр. ↑

[2] Гринч — персонаж, измислен от доктор Зойс. За първи път се появява през 1957 г. като главен герой в коледната приказка „Как Гринч открадна Коледа“. Превърнал се е в икона на зимните празници и е лице на различни сувенири. — Б.пр. ↑

[3] Опра Уинфри. — Б.ред. ↑

ВТОРА ГЛАВА

До онзи ден не бях пътувала с влак. Беше по-висок, отколкото си представях, имаше вагони с прозорци на „втория етаж“, за които предполагах, че са спалните. Осветлението беше слабо и повечето от набълъсканите вътре пътници приличаха на болни от кататония^[1]. Очаквах влакът да започне да бъльва пара, да запуфти и да потегли като стрела, защото бях гледала много анимационни филми в неоползотвореното си детство, в които влаковете потегляха точно така. А този влак се плъзна безразлично, сякаш се бе отегчил да стои на едно място.

Естествено, обадих се на Ноа в мига, в който потеглихме. Това бе леко нарушение на уговорката ни да не си звъним, нещо като „ще бъда зает докъм шест и половина и ще се видим на празненството“, но обстоятелствата никога не са били по-разбираеми. Той отговори, а като шумов фон около него се долавяше весела връвява. Чувах коледни песни и тракане на чинии, които бяха в депресиращ контраст със затвореното пространство и шума от движението на влака.

— Ли! — каза той. — Моментът не е особено подходящ. Ще се видим ли след час?

Изсумтя леко. Сякаш вдигаше нещо тежко, вероятно едно от необикновено огромните парчета шунка, до които майка му винаги успяваше да се докопа за празненството със студения бюфет. Предполагам, че ги взема от някаква експериментална ферма, в която прасетата се отглеждат с помощта на лазери и супер лекарства, докато не достигнат дължина от девет метра.

— Хм... в това е работата — казах. — Няма да дойда.

— Какво искаш да кажеш с това, че няма да дойдеш? Какво е станало?

Обясних му възможно най-добре ситуацията с арестуването на родителите ми, пътуването си с влака, както и това, че животът не върви според плана. Опитвах се да говоря весело, най-вече за да не заплача в тъмния влак с вцепенените пътници.

Ново изсумтяване. Като че ли носеше нещо из стаята.

— Всичко ще бъде наред — каза след малко. — Сам ще се погрижи, нали?

— Е, ако имаш предвид, че няма да ги измъкне от затвора, тогава да. Дори не изглежда разтревожен.

— Вероятно е някой малък областен затвор — отговори той. — Няма да бъде зле. А щом Сам не е разтревожен, всичко ще бъде наред. Съжалявам за случилото се, но ще се видим след ден-два.

— Да, но е Коледа — казах със задавен глас и проглътнах сълза. Той ми даде известно време.

— Знам, че ти е тежко, Ли — каза след кратка пауза, — но всичко ще бъде наред. Ще бъде. Това е просто едно от онези неща.

Знаех, че се опитва да ме успокои и утеши, но все пак... Едно от онези неща? Това не бе *едно от онези неща*. Едно от онези неща е когато колата ти се счупи, хванеш стомашен вирус или повредените ти празнични лампички изпуснат искра и изгорят до основи живия ти плет. Казах му го и той въздъхна, осъзнал, че съм права. После отново изсумтя.

— Какво има? — попитах аз, подсмърчайки.

— Държа огромно парче шунка — отговори той. — Ще се наложи да затворя след минутка. Виж, ще направим още една Коледа, като се върнеш. Обещавам. Ще намерим време. Не се тревожи. Обади ми се, когато стигнеш, става ли?

Обещах, той затвори и изчезна някъде заедно с парчето шунка. А аз втренчено се взрях в замъркналия телефон.

Понякога, тъкмо защото излизах с Ноа, съчувствах на онези, които са женени за политици. Те имат свой собствен живот, но защото обичат человека, с когото са, се оказват в центъра на неумолима сила — и съвсем скоро махат с ръка и се усмихват безучастно пред камерите, над главите им се носят балони, а членовете на екипа едва не ги събарят, за да стигнат до Изключително Важния Друг, който е Съвършен.

Знам, че никой не е съвършен, че зад всяка фасада на съвършенство се крие мъчителна смесица от увъртане и тайни съжаления... но дори като се вземеше предвид това, Ноа бе съвършен. Никога не бях чула някого да каже лоша дума за него. Общественото му положение бе така неоспоримо като гравитацията. Превръщайки ме

в своя приятелка, той показва вярата си в мен и аз разбирам убеждението му. Стоях по-изправена. Чувствах се по-уверена, по-вярна на принципите си, по-позитивна и по-важна. На него му харесваше да го виждат с мен; следователно и на мен ми харесваше да ме виждат с него, ако в това въобще има някакъв смисъл.

И така, да, прекалената му отданост беше досадна понякога. Но аз проявявах разбиране. Когато например трябва да занесеш огромно парче шунка на майка си, защото в къщата ти за празненството със студения бюфет ще дойдат шейсет души. Това просто трябва да бъде свършено. Лошото трябва да се приема заедно с доброто. Извадих айпода си и използвах остатъка от батерията, за да разгледам някои негови снимки. След това батерията свърши.

Чувствах се така самотна в онзи влак... странно, неестествено чувство на самота, което ме разяждаше. Чувството се простираше отвъд страха и някъде вляво от тъгата. Усещах се уморена, но умората не бе онази, която си отива със съня. Беше тъмно и мрачно, но не ми се струваше, че ще стане по-добре, ако включат осветлението. Ако не нещо друго, поне щях да мога да огледам по-ясно неприятната ситуация, в която се намирах.

Замислих се дали да не се обадя на баба и дядо. Те вече знаеха за пристигането ми. Сам ми бе казал, че ги е известил. Щях да са щастливи да разговарят с мен, но не бях в състояние да им звънна. Баба и дядо са страховити, но лесно се разстройват. Например, ако в хранителния магазин продаваха замразена пица или супа, рекламирани в раздаваните на клиентите брошури, и те отидеха там специално за това, щях да стоят и да обмислят следващия си ход в продължение на половин час. Ако им се обадех, всеки аспект на гостуването ми щеше да бъде обсъден до най-малката подробност. От какво одеяло щях да имам нужда? Дали все още ям крекери? Дали дядо да купи повече шампоан? Всичко това бе много мило, но в момента нямаше да мога да го понеса.

Харесва ми да мисля, че съм човек, който лесно разрешава проблемите. Щях да отвлека вниманието си от завладялата ме паника. Зарових ръце в чантата си, за да видя какво бях успяла да взема в бързината. Открих, че, за съжаление, съм неподгответена за пътуването. Бях грабнала най-необходимите неща — бельо, дънки, два пуловера, няколко тениски, очилата си. Батерийте на айпода ми бяха изтощени.

Имах само една книга. И тя беше „Абатството Нортангър“^[2], част от задължителната литература за зимната ваканция. Беше добра, но не точно онова, което ти се иска, когато усещаш прокрадващата се ръка на съдбата.

И така, в продължение на около два часа просто гледах през прозореца към залеза, видях как бонбоненорозовото небе стана сребристо и заваля първият сняг. Знаех, че е красиво, но да знаеш, че нещо е красиво, и това да те интересува, са две различни неща, а аз не давах и пет пари. Снегът започна да пада по-бързо и на по-големи парцали, закри изцяло гледката и накрая не остана нищо, освен белотата. Снегът се сипеше едновременно от всички посоки, надигаше се дори откъм земята. Докато гледах, ми се зави свят и дори леко ми прилоша.

По пътеката в коридора вървяха хора, понесли кутии с храна — пържени картофи, газирана вода и предварително завити в хартия сандвичи. Беше очевидно, че някъде във влака се продава храна. Докато бяхме на гарата, Сам бе пъхнал петдесет долара в ръката ми, но баба и дядо щяха да ги вземат всичките, щом отново задишаха свободно. Нямаше какво друго да правя, така че станах и тръгнах към вагона със закуските, където веднага ми казаха, че не е останало нищо, освен няколко пригответи на микровълнова фурна пици, две кифли, няколко захарни пръчици, пакетче ядки и няколко плода, които никак не изглеждаха добре. Исках да ги похваля за това, че са така добре подгответи за тълпите, пътуващи по празниците, но момчето, което продаваше закуските, изглеждаше наистина капнало от умора. Нямаше нужда от сарказма ми. Купих пица, две захарни пръчици, две кифли, ядките и горещ шоколад. Видя ми се разумно да се запася за останалата част от пътуването, щом нещата се развиваха толкова бързо. Оставил петдоларова банкнота в чашата му, то кимна и ми благодари.

Заех едно от свободните места до масите, закрепени за стената. Влакът се тресеше силно, макар че намали скорост. Вятърът ни бълскаше от всички страни. Оставил пицата недокосната и изгорих устните си с горещия шоколад. Все пак това беше максималното усилие, което можех да положа.

— Имаш ли нещо против да седна тук? — запита един глас.

Вдигнах очи и открих, че над мен се извисява изключително красivo момче. Погледнах го отново... и после отново, но всъщност не давах и пукната пара. Обаче той ми направи по-голямо впечатление от снега. Косата му бе тъмна като моята, което ще рече, че беше черна. Но беше по-дълга. Моята е с дължина малко под брадичката. Неговата бе прибрана в конска опашка. С високите си скули приличаше на индианец. Тънкото дънково яке, което носеше, не беше достатъчна защита срещу лошото време. Имаше нещо в очите му, което предизвикваше съчувствие — изглеждаше измъчен и като че ли му беше трудно да ги държи отворени. Тъкмо си беше взел чашка кафе, която стискаше внимателно.

— Нямам — отвърнах.

Настани се, като държеше главата си наведена, но аз забелязах, че хвърляше погледи към храната в кутията. Нещо ми подсказа, че е много по-гладен от мен.

— Вземи си — казах. — Успях да купя някои неща, преди всичко да свърши. И дори не съм толкова гладна. Въобще не докоснах пицата.

Усетих съпротивление, но побутнах храната към него.

— Осъзнавам, че прилича на подметка — добавих. — Но само това имаше. Наистина. Вземи си.

Той се усмихна леко.

— Аз съм Джеб — каза.

— А аз съм Джули — отговорих. Не бях в настроение да премина през: „Джубили? Името ти е Джубили? Кажи ми, какво използваш обикновено — бебешко тоалетно мляко или някакъв вид масло? И някой избръсва ли пилона след всяка употреба?“. Обясних ви всичко в началото. Повечето хора ме наричат Джули. А Ноа ме нарича Ли.

— Закъде пътуващ? — попита той.

Не разполагах с измислена история за родителите си, нито пък за причината, поради която бях във влака. А истината щеше да дойде малко повече на непознат.

— Отивам да видя баба и дядо — казах. — Нещо като промяна в плана в последната минута.

— Къде живеят те? — попита той, загледан във вихрещия се сняг, сипещ се по прозорците на влака. Беше невъзможно да се каже

къде свършва небето и къде започва земята. Снежният облак се бе спуснал над нас.

— Във Флорида — отвърнах.

— Дълъг път. Аз съм за Грейстаун, следващата спирка.

Кимнах. Бях чувала за Грейстаун, но нямах представа къде е. Някъде по тази дълга и заснежена пътека между мен и никъде. Отново му предложих кутията с храна, но той поклати глава.

— Всичко е наред — каза. — Но благодаря за пицата. Умирах от глад. Уцелили сме лош ден за пътуване. Но предполагам, че сме нямали голям избор. Понякога просто се налага да вършиш неща, за които не си сигурен...

— При кого отиваш? — попитах.

Той сведе поглед и нави картонената подложка на пицата.

— При приятелката си. Е, може и така да се каже. Опитвах се да ѝ се обадя, но нямам обхват.

— Аз имам — казах и извадих телефона си. — Вземи моя. Няма да мога да използвам минутите си този месец.

Джеб пое телефона с широка усмивка. Стана и аз забелязах колко висок и широкоплещест бе. Ако не бях така истински предана на Ноа, щях да бъда силно поразена. Той прекоси няколкото метра и застана в другия край на вагона. Загледах го как набира номера, но после той затвори телефона, без дори да каже нещо.

— Не можах да се свържа с нея — отвърна, седна отново и ми върна телефона.

— И така — започнах аз с усмивка. — Може да се каже, че ти е приятелка? Все още ли не си сигурен дали излизате, или не.

Помнех добре първите си срещи с Ноа, когато не бях сигурна дали съм негова приятелка. И бях така възхитително нервна през цялото време.

— Тя ме измами — каза той простишко.

О, бях сгрешила. Серизно. Заболя ме за него, болката бе свита в средата на гърдите ми. Наистина.

— Вината не е нейна — отговори той след малко. — Поне не изцяло. Аз...

Никога повече не разбрах какво бе станало, защото вратата на вагона се отвори и се чу остър и стържещ звук, който приличаше на звуците, издавани от Бийкър — ужасния, мазен папагал, който ни беше

любимец в четвърти клас. Джереми Рич го беше научил да крещи думата „задник“. Бийкър обожаваше да пиши пронизително и да вика „задник“, справяше се наистина добре. Чуваше се в целия коридор и чак в момичешката тоалетна. Накрая преместиха Бийкър в учителската стая, където, предполагам, му е било разрешено да разперва мазните си криле и да крещи „задник“ колкото му се ще.

Но това не беше крещящият „задник“ Бийкър обаче. Бяха четиринацет момичета в еднакви и прилепнали по тялото анцузи, а на дупетата на всички пишеше: МАЖОРЕТКИТЕ ОТ РИДЖ. (Форма на крещенето „задник“, предполагам.) На гърба на всяка беше изписано името й. Скупчиха се около бара със закуските и завикаха с пълно гърло. Истински се надявах и се молех да не изричат „О, боже!“ всички едновременно, но молитвите ми не бяха чути, може би защото бог беше зает да слуша тях.

— Няма протеини, от които да не се напълнява —олових да казва една от тях.

— Казах ти, Мадисън. Трябваше да вземеш сандвича с маруля, докато имаше възможност.

— Мислех, че имат поне *пилешки гърди*.

За мое нестихващо удивление, забелязах, че двете момичета, които водеха този разговор, се казват Мадисън. И по-лошо — три от другите се казваха Амбър. Чувствах се така, сякаш бях хваната в капана на объркал се социален експеримент — или може би на такъв, включващ репликанти.

Няколко момичета от групата се нахвърлиха върху нас. Искам да кажа, обърнаха се към нас. Обърнаха се към мен и Джеб. Е... всъщност само към Джеб.

— О, мили боже! — възклика едно от момичетата на име Амбър. — Не е ли това най-лошото пътуване на света? Видяхте ли снега?

Умна беше тази Амбър. Какво ли щеше да бъде следващото, което щеше да забележи? Влакът? Луната? Ексцентричните приумици на човешкото съществуване? Собствената си глава?

Не казах нищо от това на глас, защото причинена от мажоретка смърт не е точно начинът, по който искам да си отида. А и Амбър не се обръщаше към мен. Амбър дори нямаше представа, че съм там. Погледът ѝ бе прикован в Джеб. Човек почти можеше да види как

автоматизираната сърцевина на роговиците ѝ извършва всичките настройки по фокусирането и той целият попада в мерника ѝ.

— Да, доста лошо — съгласи се той учтиво.

— Отиваме във Флорида?

Каза го ей така, като въпрос.

— Там трябва да е по-приятно — отвърна той.

— Да. Ако успеем да стигнем. Всички ние отиваме на регионалното първенство? Което е неприятно по празниците? Но всички сме празнували Коледа по-рано? Празнували сме вчера?

Тогава забелязах, че всичките им неща като че ли бяха нови. Лъскави телефони, биещи на очи гривни и колиета, с които си играеха, току-що направен маникюр, айподи, каквито не бях виждала дотогава.

Амбър номер едно седна до нас, като внимателно беше наклонила под ъгъл долепените си колене. Наперена поза на момиче, свикнало да бъде най-очарователното наоколо.

— Това е Джули — каза Джеб, любезно представяйки ме на новата ни приятелка. Амбър ми каза, че името ѝ е Амбър, а после изреди поред всички Амбър и Мадисън. Имаше и други имена, но за мен те всички се казваха Амбър и Мадисън. Изглеждаше ми безопасно да мисля за това по този начин. Поне имах възможност да не сгреша.

Амбър заговори, започна да ни разказва за състезанието, живително — тя *едновременно* ме включваше и изключваше от разговора. Освен това мислено ми изпращаше съобщение — дълбоко подсъзнателно, — че иска да стана и да отстъпя мястото си на племето ѝ. Те и бездруго изпъльваха всяко свободно пространство във вагона. Една част от тях разговаряха по телефона, а другата половина стопяваше запасите от вода, кафе и диетична кола.

Реших, че не от това имах нужда, за да бъде животът ми пълен.

— Ще се върна на мястото си — казах.

Точно когато се изправих обаче, влакът намали драстично скорост и ни запрати всички напред, а студените и топлите напитки се разплискаха. Колелата протестно заскърцаха, докато се влачеха около минута по релсите, а после спряхме рязко. Чух как багажът из целия влак пада тежко на пода, а после и хората се строполиха на местата, на които стояха. Хората като мен. Приземих се върху едно от момичетата на име Мадисън и ударих брадичката и бузата си в нещо. Не съм сигурна какво беше, защото в същия момент лампите изгаснаха и

вкупом се извисиха тревожни гласове. Нечии ръце ми помогнаха да се изправя и нямаше нужда да виждам, за да разбера, че това бе Джеб.

— Добре ли си? — попита той.

— Да. Мисля.

Лампите проблеснаха, после светнаха една по една. Няколко момичета на име Амбър се държаха здраво за бара със закуските, сякаш животът им зависеше от това. Подът бе покрит с храна. Джеб се наведе и вдигна онова, което някога беше телефонът му, а сега представляващ само отделни парчета. Взе го в шепата си така, сякаш бе малко птиче. Високоговорителят изпука, а гласът, който заговори от него, звучеше искрено разтърсен — не беше хладният високомерен тон, с който обявяваха спирките по пътя.

— Дами и господа — каза той, — моля, останете спокойни. В купето ви ще дойде кондуктор, за да види дали има пострадали.

Притиснах лице до студения прозорец, за да проверя какво става. Бяхме спрели до широко шосе с много платна, вероятно междущатско. От другата страна на пътя, високо над него, имаше проблясващ жълт знак. Беше трудно да се види през падащия сняг, но разпознах цвета и формата. Беше логото на „Уофъл Хаус“^[3]. Съвсем близо до влака един от кондукторите се препъваше в снега и надничаше под вагона с помощта на електрическо фенерче.

Вратата на вагона бе отворена от кондукторка, която започна да оглежда всички. Шапката й липсваше.

— Какво става? — попитах, когато ни наближи. — Изглежда, сме заседнали.

Тя се наведе и се вгледа през прозореца, после подсвирна тихо.

— Никъде няма да отидем, скъпа — каза тихо. — В покрайнините на Грейстаун сме. Оттук релсите се спускат надолу и са напълно покрити със сняг. Може би до сутринта ще изпратят аварийни превозни средства, които да ни вземат. Обаче не знам със сигурност. Не бих заложила на това. Както и да е, ранена ли си?

— Добре съм — уверих я.

Амбър номер едно държеше китката си.

— Амбър! — извика друга Амбър. — Какво стана?

— Изкълчих я — простена Амбър номер едно. — Лошо.

— Но това е поддържащата ти китка за подхвърлянето^[4]!

Шест мажоретки показваха (но не подсъзнателно), че искат да се отместя от пътя им, за да стигнат до пострадалата и да я сложат да седне. Джеб бе хванат в капана на тълпата. Светлината на лампите отслабна, радиаторите изпукаха силно, а високоговорителят отново се включи.

— Дами и господа — каза гласть, — ще намалим силата на захранването, за да пестим енергия. Ако имате одеяла или пуловери, може би в този момент ще пожелаете да ги използвате. Ако някой от вас се нуждае от допълнителна топлина, ще се опитаме да помогнем, по какъвто начин можем. Молим ви, ако имате допълнителни дрехи, да ги разделите с другите.

Погледнах отново жълтия знак, а после групата мажоретки. Имах две възможности — можех да остана в студения, тъмен, заседнал влак или да направя нещо. Можех да поема контрола над този ден, който ми се бе изпълзнал прекалено много пъти. Нямаше да е трудно да прекося шосето и да отида до „Уофъл Хаус“. Там вероятно бе топло, а храната бе в изобилие. Струваше си да опитам, а и чувствах, че Ноа ще одобри плана ми. За действие. Пробих си спокойно път през тълпата момичета на име Амбър, за да стигна до Джеб.

— Има „Уофъл Хаус“ от другата страна на шосето — казах му.
— Ще отида да видя дали е отворено.

— „Уофъл Хаус“? — отговори Джеб. — Трябва да сме съвсем близо до града, до шосе I-40.

— Това е лудост — каза Амбър номер едно. — А ако влакът потегли?

— Няма — отвърнах аз. — Кондукторката току-що ми каза. Ще стоим тук цяла нощ. А там вероятно има топлина, храна и пространство, в което да се движим. Какво друго можем да направим?

— Ще можем да упражняваме обиколките си за повдигане на духа — осмели се да каже едва чуто едно от момичетата на име Мадисън.

— Сама ли ще отидеш? — попита Джеб. Виждах, че иска да дойде, но Амбър се бе облегнала на него така, сякаш животът ѝ зависеше от това.

— Ще се оправя — казах. — От другата страна на пътя е. Дай ми телефонния си номер и...

Той вдигна счупения телефон като неопровержимо напомняне.
Кимнах и взех раницата си.

— Няма да се бавя — казах. — Трябва да се върна, нали? Къде другаде ще отида?

[1] Кататонията е форма на шизофрения, характеризираща се със словесен и моторен дисбаланс. — Б.пр. ↑

[2] Роман на Джейн Остин. — Б.пр. ↑

[3] Американска ресторантска верига с над 2100 ресторана в над 25 щата. — Б.пр. ↑

[4] Акробатичен номер, който мажоретките изпълняват. Няколко от тях изхвърлят във въздуха една, която прави някаква акробатична фигура. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Надникнах от студения коридор, който бе хълзгав заради проникващия през отворената врата на вагона сняг, и видях кондукторите, които вървяха покрай влака с фенерчетата си.

Бяха на няколко вагона от мен и аз направих своя ход.

Металните стъпала бяха стръмни, високи и изцяло покрити със замръзнал сняг. Разстоянието от пода на вагона до земята беше около метър и двайсет сантиметра. Седнах на най-долното мокро стъпало, снегът се сипеше върху главата ми и аз се спуснах на земята колкото се можеше по- внимателно. Паднах на ръце и колене в повече от трийсет сантиметра сняг, чорапогащите ми прогизнаха, но не беше твърде болезнено. Разстоянието, което трябваше да измина, не беше голямо. Бяхме съвсем близо до шосето, само на около шест метра от него. Трябваше единствено да стигна до него, да го прекося, да мина под надлеза и щях да бъда там. Щяха да са ми необходими не повече от минута-две.

Никога преди не бях пресичала шосе, състоящо се от шест платна. Никога не бях имала такава възможност, а ако бе изникнала, идеята нямаше да ми се стори добра. Но сега въобще нямаше коли. Сякаш бях на края на света, пред изцяло нов етап в живота, а старият ред си бе отишъл. Отне ми пет минути да пресека, тъй като вятърът духаше силно, а снежинките непрекъснато влизаха в очите ми. След като се озовах от другата страна, трябваше да премина и през още никакво място. То можеше да се окаже трева, циментова настилка или платно — но сега бе само дълбок бял сняг. Каквото и да беше, под снега имаше тротоар, в който се спънах. Бях мокра до кости от снега, когато стигнах до вратата.

Вътре в „Уофъл Хаус“ бе топло. Всъщност бе толкова топло, че прозорците бяха замъглени и залепените по тях празнични ваденки бяха започнали да се отлепят. От високоворителите се лееха тихи джазови коледни мелодии, весели колкото и алергичен пристъп. Миришеше най-вече на препарат за почистване на подове и прегоряло

олио, но се долавяше и нещо обещаващо. Изглежда, че съвсем скоро тук бяха изпържени картофи и лук, и то най-вероятно вкусни.

Ситуацията не беше много по-добра що се отнасяше до хората. Някъде дълбоко от кухнята чувах два мъжки гласа, примесени със звуци като от плесници и смях. В най-далечния ъгъл стоеше жена, обвита в облака на собственото си нещастие, а пред нея имаше празна чиния, пълна с угарки от цигари. Единственият служител, който се виждаше, беше момче, вероятно на моята възраст, което стоеше до касата. Униформената му риза от „Уофъл Хаус“ беше дълга и не беше запасана, а щръкналата му коса се подаваше от ниско нахлупената козирка. На табелката с името му пишеше ДОН-КУН. Когато влязох, четеше графичен роман^[1].

Появата ми внесе малко светлина в очите му.

— Здравей — каза той. — Изглеждаш премръзнала.

Добре отбелязано. Кимнах в отговор.

Скуката бе разяла Дон-Кун. Звучеше в гласа му, виждаше се в пораженчески приведените му над касата рамене.

— Тази вечер всичко е бесплатно — каза той. — Можеш да поръчаш каквото искаш. Поръчките се приемат от готвача и от човека, изпълняващ ролята на помощник-управител. В момента аз съм и двете.

— Благодаря — отвърнах.

Мисля, че се канеше да каже още нещо, но само трепна смутено, защото звуците от плесници, долитащи от задната част, станаха по-силни. Пред едно от местата на бара имаше вестник и няколко кафени чашки. Запътих се към място, което беше през няколко стола, опитвайки се да бъда по-общителна. Седнах и Дон-Кун внезапно се спусна към мен.

— Хм, може би няма да искаш...

Мълкна наслед изречението и направи крачка назад, защото някой се появи откъм тоалетните. Беше мъж, може би шейсетгодишен, с жълтеникавочервена коса, малко бирено коремче и очила. О, и беше облечен в станиол! От главата до петите. И дори имаше малка шапка от станиол. Като теб.

Станиоловият човек зае мястото, пред което бяха вестникът и чашките, и ми кимна за поздрав, преди да съм успяла да помръдна.

— Какси в тази нощ? — попита.

— Мога да бъда и по-добре — отговорих искрено. Не знаех накъде да гледам — в лицето му или в лъскавото му сребристо тяло.

— Неприятна нощ да бъдеш навън.

— Да — казах и избрах лъскавия му, толкова лъскав корем за точка, в която да фокусирам погледа си. — Неприятна е.

— Случайно да имаш нужда от теглене?

— Не и ако не теглите влакове.

Той се замисли за миг. Винаги е неловко, когато някой не разбира, че се шегуваш, и отделя време да се замисли над думите ти. И е двойно по-неловко, когато човекът е облечен в станиол.

— Прекалено е голям — отговори и поклати глава. — Няма да стане.

Дон-Кун също поклати глава и ми хвърли поглед, който ми казваше да се отдръпна, докато мога, както и че е прекалено късно той да бъде спасен.

Усмихнах се и се опитах да покажа, че цялото ми внимание изведнъж е привлечено от менюто. Изглеждаше ми правилно да поръчам нещо. Преглеждах го отново и отново, сякаш не можех да избера между вафлен сандвич и запържените кайма и зеленчуци, покрити със сирене.

— Вземи кафе — каза Дон-Кун, приближи се и ми подаде чашка. Кафето беше прекалено препечено и имаше отвратителна миризма, но сега не бе моментът да бъда придиричива. И без друго мислех, че ми предлага подкрепа.

— Каза, че си пътувала с влак? — запита той.

— Да — отговорих и посочих през прозореца. И двамата — и Дон-Кун, и Станиоловия човек, се обърнаха да погледнат, обаче бурята се беше засилила. Влакът не се виждаше.

— Не — каза отново Станиоловия човек. — С влаковете няма да стане.

И за да подчертая думите си, оправи станиловите си маншети.

— Това помага ли? — запитах, най-накрая почувствала нуждата да спомена очевидното.

— Кое?

— Това нещо. Да не е като онова, което бегачите трябва да носят на финала на маратоните.

— Кое?

— Станиолът.

— Какъв станиол? — запита той.

При тези думи се отказах и от учтивостта, и от Дон-Кун, отидох, седнах до прозореца и загледах как рамката се тресе под напора на дъжда и снега.

Някъде далеч от мен празненството със студения бюфет беше в разгара си. Вероятно всичката храна бе вече изядена: странните парчета шунка, множеството пуйки, кюфтетата, запечените със сметана картофи, оризовият пудинг, курабиите, четирите вида маринована риба...

С други думи, моментът не беше подходящ да се обадя на Ноа. Само че той ми бе казал да звънна, когато пристигна. А аз нямаше да отида по-далеч.

И така, обадих се и веднага се свързах с гласовата поща. Не бях решила какво ще кажа или какво отношение ще демонстрирам. Спрях се на „забавно ха-ха“ и оставил бързо и вероятно неразбирамо съобщение, че съм заседнала в непознат град на междущатското шосе, че съм в „Уофъл Хаус“ с мъж, облечен в станиол. Едва когато затворих, осъзнах, че той ще помисли, че се шегувам — *странна* шега — и му се обаждам именно когато е зает да се забавлява. Съобщението вероятно щеше да го подразни.

Канех се да се обадя отново и с по-искрен и тъжен глас да изясня, че не, не се шегувам... но тогава вратата се отвори, вятрът нахлу и се образува нещо като вакуум, а сред нас се озова нов човек. Беше висок и слаб и очевидно беше от мъжки пол. Но беше трудно да се каже нещо друго, защото имаше мокри найлонови торбички на главата, ръцете и стъпалата си. Така ставаха двама души, използващи за облекло неща, които нямат подобно предназначение.

Грейстаун започваше да не ми харесва.

— Изгубих контрол над колата си на „Сънрайс“ — обърна се момчето към всички в стаята. — Трябваше да я оставя.

Дон-Кун кимна с разбиране.

— Имаш ли нужда някой да те изтегли? — запита Станиоловия човек.

— Не, всичко е наред. Снеговалежът е така силен, че не знам дали ще я намеря отново.

Като свали найлоновите торбички, момчето се оказа съвсем нормално на вид, с мокра, тъмна и къдрава коса, беше мършаво и дънките му бяха прекалено големи. Хвърли поглед към бара и тръгна към мен.

— Имаш ли нещо против да седна тук? — запита тихо. Кимна леко по посока на Станиоловия човек. Също като мен, и той не искаше да седне там.

— Не — отговорих.

— Той е безвреден — каза момчето все така тихо. — Но може да говори много. Веднъж прекарах с него половин час. Наистина обича порцеланови чаши. Може дълго да говори за тях.

— Винаги ли се облича в станиол?

— Не мисля, че бих го познал, ако не е. Аз съм Стюарт, между другото.

— Аз съм... Джули.

— Как стигна дотук? — запита той.

— С влак — казах и посочих към мрака и снега. — Заседнахме.

— За къде пътуваше? — запита той.

— За Флорида. Да се видя с баба и дядо. Родителите ми са в затвора.

Реших, че си струва просто да опитам да спомена за това в разговора. Той реагира така, както наполовина очаквах. Засмя се.

— Излизаш ли с някого? — запита.

— Имам приятел — отвърнах.

Обикновено не съм толкова глупава, уверявам ви. Мислех за Ноа. Както и за идиотското съобщение, което му бях оставила.

Ъгълчетата на устата на Стюарт се събрчиха, сякаш се опитваше да потисне смях си. Забарабани ритмично с пръсти по масата и се усмихна, стараейки се да разпръсне неловкостта. Трябаше да приема възможността за измъкване, която ми предоставяше, не можех просто така да я подмина. Опитах се да поправя нещата.

— Единствената причина да кажа това... — подех аз, виждайки предопределената пътека, по която разговорът щеше да поеме, и се впуснах бързо по нея — ... е защото се предполага, че трябва да му се обадя. Но нямам обхват.

Да. Откраднах историята на Джеб. За нещастие, не бях взела под внимание факта, че телефонът ми е пред мен и гордо показва пълните

догоре чертички. Стюарт погледна първо него, после мен, но не отвърна нищо.

Сега *наистина* трябаше да докажа нещо. Не можех да оставя нещата така, трябаше да му покажа колко съм нормална.

— Нямах — казах. — Досега.

— Вероятно заради времето — отвърна доброжелателно той.

— Вероятно. Ще опитам сега, *наистина* бързо.

— Бави се колкото искаш — каза той.

Което бе любезно от негова страна. Седеше с мен само за да избегне дълъг разговор за порцелановите чаши със Станиоловия човек. Не бяхме отговорни за времето на другия. Стюарт вероятно се радваше, че съм прекъснала разговора. Стана и съблече палтото си, а аз се обадих по телефона. Отдолу той носеше униформа на „Таргет“^[2] и още найлонови торбички, които изпадаха от гънките на палтото му, наброявайки около дузина. Съвсем спокоен, той просто ги събра.

Свързах се отново с гласовата поща на Ноа и се опитах да скрия разочарованието си, като наклоних глава и погледнах през прозореца. Не исках да оставя прочувственото си второ съобщение пред Стюарт, затова просто затворих.

Той сви рамене като ли искаше да каже: „Нищо?“ и се отпусна на мястото си.

— Трябва да са заети с празненството със студения бюфет — казах.

— Студен бюфет?

— Семейството на Ноа има допирателна с шведите, затова организират удивителен студен бюфет в навечерието на Коледа.

Видях как той повдигна вежди, когато казах „допирателна“. Използвам тази дума много. Тя е една от любимите на Ноа. Заимствах я от него. Искаше ми се да запомня, че не трябва да я използвам пред други хора, защото тя е нашата дума. Също така, ако искаш да убедиш непознат, че не ти хлопа дъската, най-добрият начин не е да подхвърляш фрази като „допирателна с шведите“.

— Всички обичат студените бюфети — рече той великодушно.

Време беше за смяна на темата.

— „Таргет“ — казах и посочих ризата му. Само че произнесох думата като „Таргей“ с френски акцент, което *наистина* не е много забавно.

— Абсолютно — каза той. — Сега разбираш защо трябваше да рискувам живота си, захващайки се на работа. Когато работата ти е така важна като моята, трябва да поемаш някои рискове; в противен случай обществото не функционира. Онзи май наистина иска да се обади.

Стюарт посочи през прозореца и аз се обърнах. Джеб беше при телефонната будка, която бе заобиколена от около трийсет сантиметра сняг. Опитваше се да отвори вратата.

— Бедният Джеб — казах. — Трябва да му заема телефона си... сега, когато имам обхват.

— Това Джеб ли е? Права си... Чакай... откъде познаваш Джеб?

— Беше във влака. Каза, че пътува за Грейстаун. Предполагам, че се кани да извърви пеш останалата част от пътя или нещо такова.

— Изглежда, че наистина, наистина иска да се обади — отвърна Стюарт и дръпна встрани хълзгавата захарна пръчица на прозореца, за да погледне по-добре. — Защо просто не използва телефона си?

— Телефонът му се счупи, когато се бълснахме.

— Бълснали сте се? — повтори Стюарт. — Влакът... се е бълснал?

— Само в снега.

Стюарт се канеше да продължи темата със сблъсъка на влака, когато вратата се отвори и те влязоха. Всичките четири найсет, като викаха, пищяха и внесоха снежинки със себе си.

— О, мили боже! — възкликах.

[1] Художествена книга, която се състои от комикси. Терминът е често използван при всякакъв вид обемни творби, представляващи разказ, при който се използва картична последователност като средство за предаване на информацията. — Б.пр. ↑

[2] Американска корпорация, основана през 1902 г. Собственик е на магазини за търговия на дребно. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Няма лоша ситуация, която четиринацет прекалено жизнени и шумни мажоретки да не могат да влошат.

Бяха необходими около три минути за превръщането на скромния ресторант в новите офиси на адвокатската фирма „Амбър, Амбър, Амбър и Мадисън“. Те разположиха лагера си в няколкото сепарета в срещуположния ъгъл. Някои от тях ме удостоиха с „О, добре, още си жива!“ и ми кимнаха с глава, но повечето не се интересуваха от никого другиго.

Това обаче не означаваше, че никой не се интересуваше от тях.

Дон-Кун се преобрази. В мига, в който те пристигнаха, той изчезна за секунда. Чухме приглушени възторжени крясъци, долетели някъде отзад, от кухнята на „Уофъл Хаус“, сетне той отново се появи, а лицето му изльчваше сияние, свързано обикновено с Богоявление. Докато го гледах, се усетих уморена. Зад него имаше още две момчета, приличащи на изпаднали в благоговение последователи, вървящи непосредствено след него.

— От какво имате нужда, дами? — извика щастливо Дон-Кун.

— Можем ли да упражняваме тук стойка на ръце? — запита Амбър номер едно. Предположих, че китката ѝ е по-добре. Здрави бяха те, тези мажоретки. Здрави и луди. Кой излиза навън в подобна буря, за да упражнява стойка на ръце в „Уофъл Хаус“ Аз дойдох тук само за да избягам от тях.

— Дами — каза той, — можете да правите каквото пожелаете.

Отговорът се хареса на Амбър номер едно.

— Можеш ли... може би... да почистиши пода? Само това място ето тук? За да не полепнат разни неща по ръцете ни? И да стоиш наблизо, в случай че имаме нужда от помощ?

Той едва не си счупи глезните, докато се опитваше да стигне до килера, където беше парцалът за миене на пода.

Стюарт наблюдаваше безмълвно всичко това. Лицето му не сияеше като това на Дон-Кун и приятелите му, но мажоретките

очевидно бяха привлекли вниманието му. Той наклони глава на една страна, сякаш се опитваше да реши наистина трудна математическа задача.

— Нещата тук се отклониха от обичайното — каза.

— Да — отвърнах. — Така е. Има ли някое друго място? „Старбъкс“ или нещо подобно?

Той едва ли не се сепна, като споменах „Старбъкс“. Предположих, че е от хората, които не обичат големите вериги, което ми се стори странно, тъй като работеше в „Таргет“.

— Затворено е — каза той. — Всичко е затворено. „Херцогът и херцогинята“ може да е още отворен, но това е само магазин за хранителни стоки. Навечерието на Коледа е, а и при тази буря...

Стюарт трябва да бе усетил отчаянието ми от начина, по който леко удрях чело в масата.

— Ще се върна у дома — каза, плъзна ръка през масата и я подложи като възглавница под главата ми, за да не се нараня. — Защо не дойдеш с мен? Поне няма да си на снега. Майка ми никога няма да ми прости, ако не те поканя, след като имаш нужда да се подслониш някъде.

Замислих се над предложението му. Студеният мъртъв влак бе от другата страна на шосето. Бях в „Уофъл Хаус“ с четиринайсет мажоретки и облечен в станиол мъж. Родителите ми бяха в затвора на стотици километри оттук. И ни бе връхлетяла най-силната буря от петдесет години насам. Да, имах нужда от подслон.

Но ми бе трудно да не обръщам внимание на мисълта „Непознат! Опасност!“, която ми минаваше през главата... макар непознатият да бе този, който поемаше риска. Защото аз приличах на луда. Ако бях на негово място, нямаше да заведа непознатото момиче в дома си.

— Ето — каза той. — Малко доказателство за самоличност. Това е официалната ми служебна карта от „Таргет“. Не вземат всекиго на работа там. А ето и шофьорската ми книжка... Не обръщай внимание на подстрижката ми, моля те... Име, адрес, номер на социалната осигуровка, всичко е тук.

Извади документите от портмонето си, за да довърши шагата. Забелязах негова снимка с момиче, очевидно от бал в гимназията. Това ми даде кураж. Той бе нормално момче с приятелка. Дори имаше фамилия — Уайнтраб.

— Далеч ли е? — запитах.

— По-малко от километър в тази посока — отговори той и посочи към, както ми се стори, нищото — безформени бели буци, които можеха да бъдат къщи, дървета или Годзила в естествена големина.

— По-малко от километър?

— Е, толкова, но по прекия път. По заобиколния е по-малко от два километра. Можеше да продължа към къщи, но тук бе отворено и влязох да се постопля.

— Сигурен ли си, че семейството ти няма да има нищо против?

— Майка ми буквально ще ме пребие с маркуча, ако не предложа помош на някого в навечерието на Коледа.

Дон-Кун прескочи бара с помощта на парцала с дългата дръжка, като едва не се наби на него. Започна да чисти пода около краката на Амбър номер едно. Отвън Джеб беше влязъл в телефонната будка. Беше дълбоко потънал в собствената си драма. Бях сама.

— Добре — казах. — Ще дойда.

Не мисля, че някой, освен Станиоловия човек забеляза, че станахме и тръгнахме. Той бе обърнал гръб на мажоретките в пълна незаинтересованост и ни отдале чест, докато вървяхме към вратата.

— Ще имаш нужда от шапка — каза Стюарт, щом се озовахме в леденостудения вестибиул.

— Нямам шапка. Пътувах за Флорида.

— Аз също нямам шапка. Но имам това...

Вдигна найлоновите торбички, сложи една на главата си и я зави и подпъхна така, че тя заприлича на спретнат, но странен на вид и издут на върха тюрбан. Струваше ми се, че Амбър, Амбър и Амбър щяха да откажат да носят найлонова торбичка на главата си... и ми се прииска да отбележа, че аз не съм такава. Обвих я смело около главата си.

— Трябва да сложиш торбички и на ръцете си — каза той и ми подаде още няколко. — Но не знам какво да направим за краката ти. Трябва да са премръзнали.

Бяха, но по никаква причина не исках той да си помисли, че не мога да се справя с това.

— Не са — изльгах. — Чорапогащите са наистина дебели. А ботушите... са солидни. Но ще ги взема за ръцете си.

Той повдигна вежда.

— Сигурна ли си?

— Да. — Нямах представа защо го казвам. Просто ми се струваше, че ще призная някаква своя слабост, ако изрека истината.

Заради вятъра и насьбралия се сняг Стюарт трябваше да бутне здравата вратата, за да я отвори напълно. Не знаех, че снегът може да пада като порой. Бях виждала кратки превалявания и дори силен снеговалеж, след който оставаше между трийсет и шейсетсантиметрова снежна покривка, но сега снежинките бяха с размерите на монета от двайсет и пет цента, падаха нагъсто и тежки. Само за секунди бях намокрена до кости. Поколебах се в подножието на стъпалата и Стюарт се обърна назад, за да провери как съм.

— Сигурна ли си? — запита отново.

Знаех, че точно в този момент или трябва да се върна, или да измина целия път до дома му.

Хвърлих бърз поглед назад и видях трите момичета на име Мадисън да правят пирамида на сред ресторанта.

— Да — казах. — Да вървим.

ПЕТА ГЛАВА

Поехме по малка задна уличка и започнахме да се отдалечаваме от „Уофъл Хаус“, като се водехме само от предупредителните светлини, които премигваха всяка втора секунда и образуваха пулсираща жълта пътека в мрака. Вървяхме по средата на улицата... отново в същия постапокалиптичен стил. Мълчанието се проточи поне петнайсет минути. Говоренето изискваше енергия, от която имахме нужда, за да вървим, а и отварянето на устата означаваше, че вътре ще нахлуе студен въздух.

Всяка стъпка бе малко изпитание. Снегът бе така дълбок и лепкав, че бе необходима доста сила, за да повдигна крак. Краката ми, разбира се, бяха замръзнали до онази точка, след която отново ги чувствах топли. Найлоновите торбички на главата и ръцете ми имаха ефект. След като установихме темпото, Стюарт подхвана разговор.

— Къде всъщност е семейството ти?

— В затвора.

— Да. Каза го и докато бяхме вътре. Но когато казах... всъщност...

— В затвора са — казах за трети път.

Опитах се да го изрека така, че да разбере. Той схвана достатъчно, за да не зададе въпроса отново, но му бе необходим миг, за да приеме отговора ми.

— За какво? — запита на края.

— Ъ-ъ, участвали са в... размирици.

— Какво? Протестирали са срещу нещо?

— Не, купували са нещо — отговорих. — Размириците са станали в магазин.

Той се закова намясто.

— Не ми казвай, че са участвали в размириците в салона на „Флоби“ в Шарлот.

— Точно така — казах.

— О, мили боже! Родителите ти са част от „петимата Флоби“!

— „Петимата Флоби“? — повторих едва чуто.

— „Петимата Флоби“ беше основната *тема* на деня на работното ми място. Мисля, че всеки клиент я повдигаше отново и отново. Цял ден предаваха размириците по новините...

Новините? Цял ден? О, добре. Добре, добре, добре. Известни родители — точно това, за което всяко момиче мечтае.

— Всички обожават „петимата Флоби“ — каза той. — Е, поне много хора. Или поне мислят, че е забавно.

Но после трябва да бе разбрал, че на мен никак не ми бе забавно и че поради тази причина се скитам в непознат град в навечерието на Коледа с торбичка на главата.

— Това те прави страхотна — каза и направи няколко големи, пружиниращи крачки, за да ме изпревари.

— Си Ен Ен със сигурност ще те интервюират. Дъщеря на Флоби! Но не се тревожи. Аз ще ги държа настрана!

Направи истинско представление, преструвайки се, че задържа репортери и удря фотографи, което си бе сложна хореография. Развесели ме малко. И аз започнах да играя ролята си, да закривам лицето си с ръце, сякаш в очите ми бляскат светковици. Играхме тази игра известно време. Беше добро отвлечане на вниманието от реалността.

— Смешно е — казах накрая, след като едва не паднах, докато се опитвах да избегна въображаем папарац. — Родителите ми са в затвора. Заради селото Санта.

— По-добре, отколкото за търговия с наркотици — каза той и отново закрачи до мен. — Нали? Така трябва да е.

— Винаги ли си така весел?

— Винаги. Това е изискване за работата в „Таргет“. Аз съм като капитан Усмивка^[1].

— Приятелката ти сигурно обожава това!

Казах го само за да изглеждам умна и наблюдателна и очаквах той да каже: „Откъде знаеш, че аз...?“. А аз щях да отвърна: „Видях снимката в портмонето ти“. Той щеше да ме помисли за истински Шерлок Холмс и нямаше да изглеждам така ненормална, както когато се срещнахме в „Уофъл Хаус“. (Понякога човек трябва да почака малко за този вид удовлетворение, но пак си заслужава.)

Вместо това той само обърна рязко глава към мен, премигна и закрачи изключително решително по пътя. Игриостта му си бе отишла, бе станал изцяло делови.

— Не е много далеч. Но на това място трябва да решим. От тук нататък можем да продължим по два пътя. По този, по който ще вървим вероятно още четирийсет и пет минути с тази скорост. Или по прекия.

— По прекия — отговорих веднага. — Очевидно.

— Той *наистина* е много по-къс, защото този заобикаля, а прекият върви направо. Определено щях да поема по него, ако бях сам, както си и беше допреди половин час...

— По прекия — казах отново.

Застанала там в бурята, докато снегът и вятърът брулеха кожата на лицето ми, а главата и ръцете ми бяха обвити в найлонови торбички, почувствах, че наистина нямам нужда от още информация. Какъвто и да беше този прям път, не можеше да е много по-лош от този, по който вече вървяхме. И щом Стюарт бе планирал да поеме по него преди, нямаше причина да не го направи и сега... с мен.

— Добре — отвърна Стюарт. — Прекият път ще ни отведе зад тези къщи. Моята е зад тях, на около двеста метра. Мисля. Нещо такова.

Отклонихме се от премигващата жълта пътека и поехме по потъналия в сенки път между къщите. Извадих телефона от джоба си, за да го проверя, докато вървим. Нямаше обаждане от Ноа. Опитах се да го направя крадешком, но Стюарт ме видя.

— Няма обаждане? — запита.

— Още не. Трябва все още да е зает.

— Той знае ли за родителите ти?

— Знае — казах. — Казвам му всичко.

— А това важи ли и за двамата? — запита той.

— Какво дали важи и за двамата?

— Каза, че му казваш всичко — отговори той. — Не каза, *ниe* си казваме всичко *един на друг*.

Що за въпрос бе това?

— Разбира се — побързах да отговоря.

— Какъв е той, освен че има *допирателна с шведите*?

— Умен е — казах. — Но не е противно умен, не е като онези, които винаги трябва да ти кажат какъв е средният им успех, да ти намекнат какъв е резултатът от приемния им изпит или други такива. Той е естествено умен. Не учи усилено за оценките, които получава, и не се интересува чак толкова много от тях. Но оценките му са добри. Наистина добри. Играе футбол. Участва в олимпиади по математика. Наистина е популярен.

Да, наистина казах това. Да, прозвучва като някаква реклама. Да, Стюарт отново доби онова самодоволно изражение, което сякаш казваше: *Опитвам се да не ти се смея*. Но как се предполагаше, че трябва да отговоря на подобен въпрос? Всички, които познавах, познаваха Ноа. Знаеха какъв е, какво представлява. Обикновено не ми се налагаше да обяснявам.

— Добро обобщение — каза той, обаче не звучеше особено впечатлен. — Но какъв е той?

О, господи, този разговор щеше да продължи.

— Той е... какъвто казах.

— Имам предвид като личност. Да не би тайно да пише поезия или нещо такова? Танцува ли из стаята си, когато мисли, че никой не го гледа? Забавен ли е като теб? Каква е същността му?

С тези приказки за същността Стюарт сигурно се опитваше да изтръгне от мен желания от него отговор. Макар че имаше нещо във въпроса му дали Ноа е забавен като мен. Беше някак мило. И отговорът бе „Не“. Ноа бе много неща, но не и забавен. Обикновено изглеждаше относително развеселен от моите думи, но както може би сте забелязали, понякога не мога да мълкна. В тези случаи той изглеждаше просто уморен.

— Сериозен — казах. — По същността си е сериозен.

— В добрия смисъл?

— Щях ли иначе да излизам с него? Още много ли остава?

Този път Стюарт разбра и мълкна. Вървяхме в мълчание и излязохме в открито пространство, където имаше само няколко дървета. Виждах още къщи в далечината, някъде на върха на склона. Различавах далечния проблясък на коледните лампички. Снегът падаше така нагъсто, че всичко бе едно размазано петно. Щеше да бъде красиво, ако студът не щипеше така силно. Осъзнах, че ръцете ми са

толкова премръзнали, че ги чувствам почти горещи. Краката ми нямаше да издържат още дълго.

Стюарт протегна ръка и ме спря.

— Добре — каза. — Трябва да обясня нещо. Ще преминем през малко поточе. Замръзнато е. По-рано видях хора да се плъзгат по него.

— Колко е дълбоко?

— Не е чак толкова дълбоко. Може би метър и половина.

— Къде е?

— Някъде точно пред нас — отговори той.

Огледах празния хоризонт. Някъде там долу имаше вода, скрита под снега.

— Можем да се върнем — каза той.

— Щеше да минеш оттук, независимо от всичко? — запитах.

— Да, но не се налага да ми доказваш каквото и да е.

— Всичко е наред — казах, като се опитах да се покажа по-сигурна, отколкото се чувствах. — И, значи, просто ще продължим да вървим?

— Такъв е планът.

Това и направихме. Разбрахме кога сме стъпили върху замръзнатото поточе, защото снегът вече не беше така дълбок, и започнахме леко да се плъзгаме, вместо да усещаме под краката си дебелия хрускащ сняг. Точно тогава Стюарт реши да заговори отново.

— Онези момчета в „Уофъл Хаус“ са такива късметлии. Ще прекарат най-хубавата нощ в живота си — каза.

В тона му имаше нещо, което звучете като предизвикателство, като че ли искаше да захапя въдицата. Което означаваше, че не би трябвало да я захапя. Но я захапах, разбира се.

— Господи! — отвърнах. — Защо всички момчета казват това толкова лесно?

— Кое? — запита той и ми хвърли кос поглед, като едновременно с това се подхълзна.

— Че са късметлии.

— Защото... са като в капан в „Уофъл Хаус“ с дузина мажоретки?

— И откъде идва тази арогантна фантазия? — запитах може би малко по-остро, отколкото възнамерявах. — Момчетата наистина ли вярват, че ако са единствените мъже наоколо, момичетата неочеквано

ще им се нахвърлят? Като че ли търсим самотните оцелели и ги награждаваме с групов секс?

— Не става ли точно така? — запита той.

Дори не удостоих забележката му с отговор.

— Но какво не е наред с мажоретките? — обърна се към мене той, изглеждайки много доволен, че е предизвикал такова повишаване на тона от моя страна. — Не казвам, че харесвам *само* мажоретки. Просто нямам предразсъдъци относно тях.

— Не става въпрос за предразсъдъци — казах твърдо.

— Така ли? А за какво тогава?

— За представата за мажоретките — казах. — Момичетата до страничните линии, облечени в къси поли, които казват на момчетата, че са страхотни. И са избирани заради външния си вид.

— Не знам — рече той подигравателно. — Съдиш група хора, които не познаваш, правиш предположения, говориш за външния им вид... изглежда като предразсъдъци, но...

— Не страдам от *предразсъдъци!* — изстрелях в отговор, неспособна да сдържа реакцията си. В онзи момент ни обгръщаše такъв мрак. Над нас бе мъгливото, оловносиво розовеещо небе. Наоколо се виждаха само очертанията на тънките голи дървета, подобни на избуяващи от земята слаби ръце. Безкрайната бяла земя под нас, вихрещите се снежинки, самотният вой на вятъра и сенките на къщите.

— Виж — каза Стюарт, кой явно не желаеше да се откаже от тази дразнеща игра. — Откъде знаеш, че в свободното си време не помагат на „Червения кръст“ или нещо подобно? Може би спасяват котенца или разнасят храна, или...

— Защото не е така — казах и пристъпих пред него. Подхлъзнах се, но се изправих. — През свободното си време ходят на процедури с кола маска.

— Не можеш да си сигурна — извика той зад мен.

— Нямаше да ми се наложи да обяснявам това на Ноа — казах.

— Той просто щеше да разбере.

— Знаеш ли — продължи Стюарт спокойно, — колкото и забележителен да е Ноа според теб, точно в този момент аз не съм толкова впечатлен от него.

Това ми бе достатъчно. Обърнах се и закрачих решително в посоката, от която бяхме дошли.

— Къде отиваш? — запита той. — О, хайде...

Опита се да го каже така, като че ли това не бе кой знае какво, но на мен просто ми бе дошло до гуша. Стъпвах тежко, за да успея да запазя равновесие.

— Пътят обратно е дълъг! — каза той и забърза, за да ме настигне. — Недей. Сериозно.

— Съжалявам — отвърнах, сякаш не ме интересуваше особено.

— Просто мисля, че ще е по-добре, ако...

Чу се шум. Нов шум, долетял изпод воя на вятъра, скърцането и изместването на леда и снега. Шум, подобен на счупване, прозвучал като пукането на подпален дънер, което бе неприятна ирония. И двамата спряхме намясто. Стюарт ми хвърли разтревожен поглед.

— Не мърд...

А после земята под нас просто се продъни.

[1] Главен герой в екшън видеогра. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Може би никога не сте падали в замръзнал поток.
Ето какво става.

1. Студено е. Толкова студено, че Отделът по определяне и регулиране на температурата в мозъка ви отчита данните и казва: „Не мога да се справя с това. Изчезвам оттук!“. Слага знака: НА ОБЯД СЪМ и предава цялата отговорност на...

2. Отдела на болката и произтичащите от нея процеси, който не разбира целия този бомбастичен жаргон на Отдела по температурата. „Това не е наша работа“, казва той. И просто започва да натиска напосоки разни бутони, а вие се изпълвате със страни и неприятни усещания, след което се обажда на...

3. Кабинета на объркването и паниката, където винаги има някого, който скача да сграбчи слушалката в мига, в който телефонът иззвъни. Този кабинет поне е готов да приеме никакви действия. В Кабинета по объркването и паниката *обожават* да натискат бутони.

И така, за части от секундата двамата със Стюарт не можехме да направим нищо заради бюрократичния хаос, който цареше в главите ни. Когато се съвзехме малко, успях да разгледам критично положението, в което се намирахме. Добрата новина беше, че водата стигаше до гърдите ни. Е, поне при мен бе така. Водата стигаше точно до гърдите ми. А при Стюарт стигаше до средата на корема. Лошата новина беше, че бяхме в дупка в леда, а е трудно да излезеш от дупка, когато си парализиран от студа. И двамата се опитахме да се покатерим върху леда, но той се чупеше всеки път, когато окажехме натиск върху него.

Като несъзнателна реакция, всеки от нас сграбчи другия.

— Добре — каза Стюарт и потрепери неудържимо. — С-студено е. И положението никак не е добро.

— Да? Така ли? — изпищях. Само дето в дробовете ми нямаше достатъчно въздух, за да изпищя, така че думите прозвучаха като неспокойно тихо изъскване.

— Т-трябва... д-да... го счупим.

Идеята бе хрумнала и на мен, но се почувствах окуражена, като я чух изречена на глас. И двамата започнахме да удряме леда с вкочанените си ръце, докато не стигнахме до дебелата кора. Водата бе малко по-плитка, но не достатъчно.

— Ще те повдигна — каза Стюарт. — Стъпи на ръцете ми.

Опитах се, но не можах да помръдна крак веднага. Крайниците ми бяха така премръзнали, че вече не ми се подчиняваха. Щом веднъж ги накарах да ми се подчиняват, ръцете на Стюарт се оказаха прекалено измръзнали, за да ми послужат за опора. Трябваше да опитаме няколко пъти, но накрая стъпих върху тях.

Разбира се, щом веднъж се изправих, направих важното откритие, че *ледът е хлъзгав* и следователно... е много трудно да се хванеш за него, особено когато ръцете ти са покрити с мокри найлонови торбички. Обърнах се назад и издърпах от водата Стюарт, който се просна на леда.

Бяхме вън от водата. А навън, странно защо, но бе по-зле, отколкото в нея.

— Не... е... толкова... далеч — каза той. Беше ми трудно да го разбера. Дробовете ми се чувстваха така, сякаш потръпваха. Той ме сграбчи за ръката и ме задърпа към една къща на върха на възвишението. Ако не ме дърпаše, никога не бих могла да се изкача по хълма.

Никога не съм била по-щастлива да видя къща. Цялата бе обвита от ореол, слаб зеленикав блясък, осенен с малки червени точки. Задната врата бе отключена и ние пристъпихме в рая. Тази не бе най-удивителната къща, в която бях влизала — беше просто къща, топла и приятно ухаеща на печена пуйка, сладки и коледно дърво.

Стюарт не спря да ме тегли, докато не стигнахме до врата, която, както се оказа, водеше към баня със стъклена душкабина.

— Ето — каза той и ме побутна напред. — Душ. Веднага. Топла вода.

Вратата се затвори и го чух да се отдалечава. Веднага се съблякох и се препънах, протягайки ръка към дръжката на душа. Дрехите ми бяха плашещо тежки, напоени с вода, сняг и кал.

Останах дълго под душа, подпряна на стената, а малката кабина се изпълни с пара. Водата промени температурата си веднъж или два

пъти, вероятно защото Стюарт също вземаше душ някъде другаде в къщата.

Спрях водата само защото стана студена. Като излязох в гъстата пара, видях, че дрехите ми ги няма. Някой ги бе взел от банята, без да забележа. На тяхно място имаше две големи хавлии, клин, суитшърт, чорапи и пантофи. Дрехите, с изключение на чорапите и пантофите, бяха за момче. Чорапите бяха дебели и розови, а пантофите бели, пухкави, с формата на къси ботушки и много износени.

Грабнах най-близкото до мен, което се оказа суитшърта, и го притиснах към голото си тяло, макар че очевидно бях сама в банята. *Някой* беше влизал. *Някой* се бе прокраднал, беше взел дрехите ми и на тяхно място бе оставил нови и сухи. Стюарт ли бе идвал, докато вземах душ? Беше ли ме видял в естественото ми състояние? А давах ли и пет пари за това в този момент?

Облякох се бързо, като надянах всичко, което бе оставено за мен. Открехнах вратата и надникнах навън. Кухнята изглеждаше празна. Отворих вратата по-широко и изведнъж от нищото се появи жена. Беше на възрастта на мама, с къдрава руса коса, която изглеждаше изгорена от домашно боядисване. Беше облечена в суитшърт, на който имаше щампа на две прегърнати коали с шапки на Дядо Коледа. Единственото, което ме интересуваше обаче, бе фактът, че държеше димяща чаша.

— Бедното създание! — каза тя. Говореше наистина високо, като онези хора, които можеш да чуеш през цял паркинг. — Стюарт е горе. Аз съм майка му.

Приех чашата. Можеше да е чаша с гореща отрова и пак щях да я изпия.

— Бедното създание — изрече тя отново. — Не се тревожи. Ще те стоплим. Съжалявам, че не намерих нещо, което да ти е по мярка. Тези дрехи са на Стюарт и бяха единствените чисти, които успях да открия в пералното помещение. Сложих твоите в пералната машина, а обувките и палтото ти се сушат върху радиатора. Ако имаш нужда да се обадиш на някого, направи го. Не се тревожи дори обаждането да е до далечно място.

Това бе запознанството ми с майката на Стюарт („Наричай ме Деби“). Познавах я само от двайсет секунди, а тя вече бе видяла бельото ми и ми бе предложила дрехите на сина си. Веднага ме

настани до кухненската маса и започна да вади от хладилника покрити с фолио чинии.

— Вечеряхме, докато Стюарт беше на работа, но приготвих много храна! Много! Хапни!

Имаше много храна: пуйка и картофено пюре, сос, пълнеж, дреболии. Тя извади всичко от хладилника и настоя да напълни чинията ми догоре, а отстрани остави чаша гореща пилешка супа топчета. Вече бях гладна — може би никога в живота си не съм била по-гладна.

Стюарт застана на прага. Подобно на мен, и той бе облечен с топли дрехи. Носеше долнище на фланелена пижама и поразтеглен плетен пуловер. Не знам... може би беше заради чувството за благодарност, заради щастлието, че съм жива, заради отсъствието на найлонова торбичка на главата ми... но той ми се стори красив. И предишното ми раздразнение се стопи.

— Ще настаниш ли Джули за през нощта? — запита майка му. — Не забравяй да изключиш коледното дръвче, за да не я държи будна.

— Съжалявам... — казах. Едва тогава осъзнах, че съм нахлула в живота им по Коледа.

— Не се извинявай! Радвам се, че прояви здравия разум да дойдеш тук! Ще се погрижим за теб. Увери се, че тя има достатъчно одеяла, Стюарт.

— Ще има одеяла — потвърди той.

— Тя има нужда от едно още сега. Погледни. Премръзнала е. Ти също. Седни тук.

Майка му отиде забързано в дневната. Стюарт повдигна вежди така, сякаш искаше да каже: *Това може да продължи известно време*. Тя се върна с две меки вълнени одеяла. Аз бях завита с тъмносиньо. Тя ме уви в него подобно на бебе, и то толкова здраво, че ми бе трудно да помръдна ръцете си.

— Имаш нужда от още горещ шоколад — каза тя. — Или чай? Имаме всички видове.

— Разбрах, мамо — каза Стюарт.

— Още супа? Изяж си супата. Домашно пригответа е, а пилешката супа е като естествен пеницилин. След измръзването, на което и двамата сте...

— Разбрах, мамо.

Деби взе наполовина празната ми чаша със супа, напълни я догоре и я постави в микровълновата фурна.

— Погрижи се тя да узнае къде е всичко, Стюарт. Ако поискаш нещо през ноцта, просто го вземи. Чувствай се като у дома си. Сега си една от нас, Джули.

Оцених отношението й, но си помислих, че това бе странен начин да го изразиш.

СЕДМА ГЛАВА

След като Деби излезе, двамата със Стюарт прекарахме няколко спокойни минути, докато се хранехме доволно и ненаситно. Само дето имах чувството, че тя не е напуснала стаята — не я чух да се отдалечава. Мисля, че Стюарт се чувстваше по същия начин, тъй като непрекъснато се обръщаше.

— Супата наистина е удивителна — казах, защото мислех, че е добре забележката ми да бъде чута. — Никога не съм яла такава. Заради топчетата е...

— Вероятно не си еврейка, затова — отвърна той, стана и затвори сгъваемата врата на кухнята. — Това са топчета мацо^[1].

— Ти си евреин?

Стюарт вдигна пръст, с което показа, че трябва да почакам. Почука на вратата и се чуха проскърциващите дъски и припрените стъпки на някого, който сякаш бързаше да изкачи тихо стъпалата.

— Съжалявам — каза той. — Мислех, че имаме компания. Трябва да са били мишки. Да, майка ми е еврейка, така че всъщност и аз съм евреин. Обаче тя обожава Коледата. Смяtam, че го прави, за да усети духа на празника. Но малко се престарава.

Кухнята бе изцяло преобразена за празника. Хавлиите за ръце, капакът на тостера, магнитите на хладилника, завесите, покривката, украсата в средата на трапезата... колкото повече ги гледах, толкова по-коледно ставаше настроението ми.

— Забеляза ли фалшивия електрически имел на влизане? — запита Стюарт. — При това положение къщата ни никога няма да бъде на корицата на „Садърн Джу“.

— И защо...

Той сви рамене.

— Защото така правят хората — каза, взе си още едно парче пуйка, нагъна го и го пъхна в устата си. — Особено тук, където няма процъфтяващо еврейско общество. В класа по иврит сме само аз и едно момиче.

— Приятелката ти?

Нешто премина през лицето му, челото му се сбърчи, устата му трепна и аз заподозрях, че отново е потиснал смеха си.

— Това, че сме само двама, не означава, че трябва да сме двойка — отвърна. — Не е като някой да е казал: „Добре, хайде сега, вие двамата евреи! Танцуайте!“. Не, тя не ми е приятелка.

— Съжалявам — побързах да кажа. Споменавах приятелката му за втори път, опитвах се да демонстрирам колко съм наблюдателна, а той отново отклони темата. Това беше. Повече нямаше да я спомена. Той очевидно не искаше да говори за нея. Което бе малко странно... приличаше на онзи тип хора, които с радост щяха да бъбрят за приятелката си в продължение на около седем часа. Просто излъчваше това.

— Всичко е наред. — Протегна ръка за още пуешко месо и като че ли вече бе забравил колко глупава мога да бъда понякога. — Склонен съм да мисля, че на хората им харесва да сме наоколо. Като че ли добавяме нещо към квартала. Имаме игрище, добре работеща организация за преработка на вторични сировини и две еврейски семейства.

— Но не е ли странно? — запитах и взех солницата във формата на снежен човек. — Всичките тези коледни украшения?

— Може би. Но това е просто голям празник, нали знаеш? Всичко ми се струва така престорено, че чак изглежда наред. Мама просто обожава да празнува каквото и да е, наистина. Роднините ни на други места мислят за странно това, че имаме коледно дръвче, но коледните дръвчета са нещо хубаво. Не е като да са свързани с религията.

— Вярно е — казах. — А какво мисли баща ти?

— Нямам представа. Той не живее тук.

Стюарт не изглеждаше особено обезпокоен от този факт. Отново забарарабани ритмично по масата, за да сложи край на темата, и се изправи.

— Ще ти донеса необходимите неща за през нощта — каза. — Ей сега идвам.

Станах, за да разгледам наоколо. Имаше две коледни дръвчета: малко до широкия прозорец и голямо — високо два метра и половина — в ъгъла. То беше приведено под тежестта на всичките направени на

ръка украсения, множеството празнични лампички и десетте, трябва да са били толкова, кутии със сребристи гирлянди.

В дневната имаше пиано, което бе засипано с разтворени нотни листове, на някои от които бяха нанесени бележки с химикалка. Не свиря на никакъв инструмент, затова музиката, каквато и да е, ми се струва нещо много сложно — а това тук изглеждаше дори още по-сложно от нормалното. Някой тук знаеше съвсем точно какво прави. Пианото не беше „просто мебел“.

Но погледът ми бе привлечен от онова, което бе поставено върху пианото. То беше много по-малко и много по-просто в техническо отношение от нашето, но пак беше село Флоби Санта, обточено с гирлянди от триъгълни знаменца.

— Трябва да знаеш какво е това — каза Стюарт и слезе по стълбите с огромен товар одеяла и възглавници, които оставил на дивана.

Знаех, разбира се. Те имаха пет неща — кафенето „Веселата дружина“, магазина за желатиновите бонбони, магазина за коледните наденички, елфитерията и сладкарницата за сладолед.

— Предполагам, че вие имате повече части от нас — каза той.

— Имаме петдесет и шест.

Той подсвирна одобрително и протегна ръка, за да включи захранването. За разлика от нас те нямаха система, която да включи всички части едновременно. Трябваше да завърти реостата на всяка поотделно, за да може тя да оживее.

— Майка ми мисли, че струват нещо — каза той. — Отнася се с тях сякаш са скъпоценни.

— Те всички мислят така — казах със съчувствие.

Огледах частите с окото на експерт. Обикновено не се хваля с това, но, по очевидни причини, знам много за селото Флоби Санта. С достатъчна компетентност можех да споря за стойността на всяка една негова част по време на който и да било търг.

— Е — казах и посочих кафенето „Веселата дружина“, — това поне струва нещо. Виждаш ли, направено е от тухли и има зелено около прозорците? Тази част е първо поколение. На втората година направиха первазите на прозорците черни.

Вдигнах внимателно частта и я огледах отдолу.

— Не е номерирана — казах, като огледах основата. — Но все пак... всяка част първо поколение, която е с отличителна разлика, е добра. А и спряха да произвеждат кафенето „Веселата дружина“ преди пет години, което повишава още малко цената му. Това тук струва около четиристотин долара, само че изглежда така, сякаш коминът ти е бил съборен и след това слепен отново.

— О, да. Сестра ми го направи.

— Имаш сестра?

— Рейчъл — каза Стюарт. — На пет е. Ще се запознаеш с нея. А това бе удивително.

— Не мисля, че правилната дума за това е удивително. Може би *тъжно*.

Той изключи всичките къщички.

— Кой свири на пианото? — запитах.

— Аз. Талант. Предполагам, че всички имаме по един.

Стюарт направи смешна гримаса, която ме разсмя.

— Не трябва да го пренебрегваш — казах. — Училищата обичат хората с музикална дарба.

Господи, звучах толкова... ами като някого от онези хора, които правят разни неща само защото мислят, че така колежите ще ги харесат. Бях шокирана, когато осъзнах, че цитирам Ноа. Никога преди не бях мислила за това като за толкова отвратително нещо.

— Съжалявам — казах. — Просто съм уморена.

Той махна с ръка, като че ли това не се нуждаеше от обяснение или извинение.

— Така говорят и майките — каза. — И съседите. Аз съм нещо като цирковата маймунка на квартала. За щастие, обичам да свири, така че всичко е наред. И така... чаршафите и възглавниците са за теб и...

— Чувствам се добре — заявих. — Това е страхотно. Наистина е много мило от твоя страна, че mi позволяваш да остана.

— Както казах, не е проблем.

Той се обърна и тръгна, но спря по средата на стълбите.

— Хей — каза, — съжалявам, че се държах гадно по-рано, докато вървяхме. Просто...

— Докато вървяхме в бурята — казах. — Знам. Беше студено, бяхме в лошо настроение. Не се тревожи за това. Аз също съжалявам.

И благодаря.

Изглеждаше така, сякаш се канеше да каже още нещо, но само кимна и отново се заизкачва по стълбите. Чух, че стигна горе, после слезе няколко стъпала. Надникна през перилата.

— Весела Коледа! — добави, преди да се скрие.

И тогава чувствата ме връхлетяха. Очите ми се напълниха със сълзи.

Липсваше ми семейството ми. Липсваше ми Ноа. Липсваше ми домът ми. Тези хора бяха направили всичко възможно, но не бяха семейството ми. Стюарт не беше приятелят ми. Дълго лежах на дивана и се въртях, заслушана в хъркането на кучето някъде горе (мисля, че беше кучето), и два часа изминаха, докато наблюдавах наистина силно тиктакащия часовник.

Просто не издържах повече.

Телефонът ми беше в джоба на палтото, затова започнах да търся дрехите си. Открих ги в пералното помещение. Палтото ми беше закачено над отдушника за отоплението. На телефона ми очевидно не се беше понравило пълното потапяне в студена вода. Екранът беше черен. Нищо чудно, че нямаше обаждане от Ноа.

Имаше телефон на кухненския плот. Прокраднах се тихо до него, свалих слушалката от вилката и набрах номера на Ноа. Телефонът иззвъння четири пъти, преди той да вдигне. Звучеше силно смутен. Гласът му бе уморен и дълбок.

— Аз съм — прошепнах.

— Ли? — каза той с дрезгав глас. — Колко е часът?

— Три сутринта — отговорих. — Ти така и не се обади.

Разнородни звуци на сумтене, докато събере мислите си.

— Извинявай. Беше доста оживено цяла нощ. Познаваш майка ми и знаеш какво е празненството със студения бюфет. Не можем ли да говорим утре? Ще ти се обадя веднага след като приключим с отварянето на подаръците.

Замълчах. Бях се борила с най-силната буря в годината — от много години насам, — бях паднала в замръзнал поток, родителите ми бяха в затвора... и *въпреки това* той не можеше да разговаря с мен?

Но... беше имал дълга нощ и ми се струваше, че ще си изгубя времето, ако настоявам да му разкажа историята си, когато е

полузаспал. Хората не могат да ти окажат необходимото съчувствие, след като ги събудиш, а аз имах сто процента нужда от него.

— Разбира се — отвърнах. — Утре.

И отново се скрих в пещерата си от одеяла и възглавници. Те излъчваха силна, непозната миризма. Не точно лоша — само на много силен перилен препаратор, който не бях помирисвала досега.

Понякога просто не *разбирах* Ноа. Понякога дори се чувствах така, сякаш ходенето му с мен бе част от плана му, като че ли заявлението щеше да бъде придружено от анкетен лист и едно от нещата, които щяха да бъдат отметнати, щеше да бъде: „Имате ли сравнително интелигентна приятелка, която споделя стремежите ви и която е напълно готова да приеме ограниченото ви свободно време? Такава, която да обича да ви слуша как говорите с часове за собствените си постижения?“.

Не. Така говореха страхът и студът. Вина за това имаше оставането ми в дома на непознати, далеч от семейството ми. Резултат от стреса от арестуването на родителите ми, попаднали в размирици заради керамични къщи. Ако заспях, мозъкът ми щеше да се върне към нормалното си състояние.

Затворих очи и усетих как светът се върти, засипван от сняг. Известно време ми се виеше свят и леко ми прилошаваше, а после заспах дълбоко и сънувах вафлени сандвичи и мажоретки, които правеха шпагата върху масите.

[1] Характерна храна в еврейската кухня, приготвя се от смес от брашно, яйца и вода в комбинация с масло, маргарин или пилешка мазнина. Традиционно се сервира в пилешка супа. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Сутринта дойде под формата на петгодишно момиченце, скачащо върху стомаха ми. Очите ми се отвориха под натиска.

— Коя си ти? — запита то развълнувано. — Аз съм Рейчъл!

— Рейчъл! Престани да скачаш върху нея! Тя спи!

Това бе гласът на майката на Стюарт.

Рейчъл беше щедро обсипано с лунички малко копие на Стюарт, което бе с невероятно разрошена от съня коса и огромна усмивка. Миришеше леко на овесена каша и имаше нужда от баня. Деби също беше тук с чаша кафе в ръка и включващо селото Флоби Санта. Стюарт се появи откъм кухнята.

Не обичам, когато се събудя, да видя около себе си хора, които са ме видели заспала. За нещастие, често ми се случва. Мога да спя като пън. Веднъж проспах дори сигнала за пожар. В спалнята ми.

— Ще отложим отварянето на подаръците си — каза Деби. — И така, тази сутрин ние всички просто ще хапнем и хубаво ще си поговорим!

Това очевидно бе заради мен, защото нямаше подаръци за мен. Лицето на Рейчъл изглеждаше по такъв начин, като че ли всеки момент щеше да се разцепи на две, приличаше на парче презрял плод. Стюарт погледна майка си, сякаш я питаше дали идеята наистина е добра.

— С изключение на Рейчъл — побърза да каже тя.

Удивително е колко бързо се променят настроенията на малките деца. Пълното ѝ отчаяние се превърна във въодушевление за толкова кратко време, колкото обикновено е нужно на човек да кихне.

— Не — казах. — Не, вие също трябва да отворите подаръците си.

Деби непоколебимо поклати глава и се усмихна.

— Двамата със Стюарт можем да почакаме. Защо не отидеш да се пригответши за закуска?

Промъкнах се към банята с наведена глава, за да се опитам да направя основните сутрешни подобрения на външния си вид. Косата

ми изглеждаше така, сякаш щях да се пробвам за цирка, а кожата ми беше ожулена и напукана. Направих каквото можах с помощта на студената вода и сапуна за ръце, което ще рече, че нямаше голямо подобрение.

— Искаш ли да се обадиш на семейството си? — запита Деби, когато излязох от банята. — Да им пожелаеш весел празник?

Открих, че хвърлям поглед към Стюарт за помощ.

— Това може да бъде трудно — каза той. — Те са част от „петимата Флоби“.

Толкова по въпроса да скрия този факт. Обаче Деби не изглеждаше разтревожена. Напротив, очите й блеснаха като че ли току-що бе срещнала знаменитост.

— Родителите ти са участвали в това? — запита. — О, защо не каза? Обожавам селото Флоби Санта. И е толкова глупаво, дето са ги прибрали в затвора. Петимата Флоби! О, сигурна съм, че ще им позволят да разговарят с дъщеря си по телефона. На Коледа! Не е като да са убили някого.

Стюарт ме погледна многозначително, сякаш ми напомняше: *Нали ти казах.*

— Дори не знам в кой затвор са — казах. И се почувствах виновна още щом думите излязоха от устата ми. Родителите ми съхнеха и вехнеха в никаква килия някъде, а аз дори не знаех къде.

— Е, лесно е да разберем. Стюарт, влез в интернет и открий в кой затвор са. Трябва да го има в новините.

В този момент Стюарт тъкмо излизаше от стаята с думите, че ей сега ще го стори.

— Стюарт е магьосник в този род неща — каза тя.

— Какви неща?

— О, може да намери всичко в интернет.

Деби бе от онези родители, които все още не бяха разбрали, че използването на интернет не е точно магьосничество и че всички ние можем да намерим каквото и да било в мрежата. Не го казах, защото човек не иска хората да почувстват, че пропускат нещо наистина очевидно... дори когато е така.

Стюарт се върна с информацията и Деби се обади.

— Ще ги накарам да ти позволят да разговаряш с родителите си — каза, покрила слушалката с ръка. — Нямат представа колко съм

настоят... О, ало?

Изглеждаше така, сякаш отсреща ѝ създават затруднения, но Деби победи. Сам щеше да бъде впечатлен. Тя ми подаде телефона и излезе от кухнята широко усмихната. Стюарт взе на ръце извиващата се насам-натам Рейчъл и я изнесе.

— Джубили? — каза майка ми. — Скъпа! Добре ли си? Току-що си пристигнала във Флорида? Как са баба ти и дядо ти? О, скъпа...

— Не съм във Флорида. Влакът така и не стигна дотам. В Грейстаун съм.

— Грейстаун? — повтори тя. — Само дотам ли стигна? О, Джубили... къде си? Добре ли си? Все още ли си във влака?

Не бях готова да ѝ разкажа цялата история от последните двайсет и четири часа, затова я направих по-къса и по-приятна.

— Влакът заседна — казах. — Трябаше да слезем. Срещнах едни хора. У тях съм.

— Хора? — Гласът ѝ стана пронизителен от тревога, в тона ѝ се прокрадваше подозрението, че те са търговци на наркотици или насилици. — *Какви хора?*

— Мили хора, мамо. Майка и две деца. Притежават село Флоби Санта. Не така голямо като нашето, но имат и някои от нашите части. Имат магазина за желатинови бонбони с пълната витрина. И пекарницата за сладкиши с мед и джинджифил. Имат дори първо поколение кафене „Веселата дружина“.

— О! — каза тя, изпитала облекчение.

Мисля, че според родителите ми човек трябва да има *някакъв морал*, за да бъде част от групата Флоби. Хората, които се отклоняват от обществените норми, не отделят време, за да наредят с любов малките фигурки от тесто с мед и джинджифил на витрината на пекарницата. А все пак много хора ще приемат това като знак за душевно разстройство. Лудостта на едни е здрав разсъдък за други, предполагам. Освен това мислем, че много хитро описах Стюарт като едното от „двете деца“, вместо да кажа момчето с найлонови торбички на главата, което срещнах в „Уофъл Хаус“.

— Още ли си там? — запита тя. — А влакът?

— Май все още заседнал. Попадна в снежни преспи снощи и трябваше да намалят осветлението и отоплението. Затова и слязохме.

Отново много умно да изрека „ние“, противопоставено на „само аз, прекосявайки междуградско шосе с шест платна в силна буря“. А и не беше лъжа. Джеб и всичките онези Амбър и Мадисън също бяха прекосили шосето малко след като бях проправила пътя. Да си на шестнайсет, означава, че трябва да си гений в *редактирането* на разговорите.

— Как е... — Как да попиташ майка си как е в затвора?

— Добре сме — каза тя смело. — Ние сме... О, Джули! О, скъпа!

Толкова съжалявам за това. Толкова, толкова съжалявам. Не искахме...

Усещах, че скоро ще се разплачех, а това означаваше, че и аз ще се разплачех скоро, ако не я спра.

— Аз съм добре — казах. — Хората тук се грижат наистина добре за мен.

— Може ли да разговарям с тях?

„Тях“ означаваше Деби, затова извиках нея. Тя дойде на телефона и проведе един от онези разговори на майка с майка, в които и двете страни изразяват загрижеността си за децата като цяло и правят много гримаси с присвирти очи. Деби се зае ревностно със задачата да успокои майка ми и като я слушах да говори, открих, че тя няма да ми позволи да отида никъде поне още ден. Чух я да казва, че влакът ми няма да отиде никъде и че няма никакъв шанс да стигна до Флорида.

— Не се тревожете — обърна се тя към майка ми. — Ние тук ще се погрижим добре за момичето ви. Имаме много и вкусна храна, тя ще бъде на топло и уютно, докато нещата се изяснят. Ще прекара добре празника, обещавам ви. И после ще ви я изпратим обратно.

Пауза, докато майка ми изразяваше на висок и пронизителен глас сестринските си предани благодарности.

— За нас въобще не е проблем! — продължи Деби. — За нас е абсолютно удоволствие. А и нали такава е същността на празника? Вие се грижете за себе си там. Ние, почитателите на Флоби, трябва да си помагаме.

Когато затвори, Деби избръска очите си и записа телефонен номер в бележника си от типа „Списък на елфите“, който беше с магнит за хладилник.

— Трябва да се обадя и да разбера нещо за влака си — казах. — Ако нямате нищо против.

Не можах да се свържа с никого, вероятно защото беше Коледа, но чух запис, в който се казваше, че има „големи закъснения“. Погледнах през прозореца, докато слушах изреждането на менюто. Снегът не спираше да вали. Не валеше така, сякаш настъпваше краят на света, както бе предната вечер, но снеговалежът бе силен и равномерен.

Деби се позабави малко в стаята, но после излезе. Набрах номера на Hoa. Той вдигна на седмoto позвъняване.

— Hoa! — казах тихо. — Аз съм! В...

— Здравей! — отговори той. — Чуй, тъкмо се каним да седнем на закуска.

— Имах тежка нощ — казах.

— О, не. Съжалявам, Ли. Чуй, ще ти се обадя след малко, ставали? Имам номера. Весела Коледа!

Без „Обичам те“. Без „Празникът ми е съсиран без теб“.

Започнах да губя контрол над чувствата си. Задавих се, но не исках да бъда една от онези приятелки, които плачат, когато приятелят им не може да говори... макар че обстоятелствата около мен не бяха нормални.

— Разбира се — казах, запазвайки гласа си спокоен. — Покъсно. Весела Коледа.

И изтичах в банята.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Човек не може да остане дълго в банята, без да събуди подозрение. Ако мине повече от половин час, хората започват да гледат втренчено вратата и да се питат какво правиш вътре. Останах там поне толкова, седнала в душкабината на затворена врата, и плаках, заровила лице в хавлия за ръце, на която пишеше: НЕКА ВАЛИ СНЯГ!

Да, нека вали. Нека вали и вали, нека ме зарови. Много смешно, живот!

Изпитвах ужас, че ще трябва да изляза, но когато го направих, открих, че в кухнята няма никого. В средата на печката гореше коледна свещ, лееше се мелодия на Бинг Кросби^[1], а на плота имаше димящо джезве току-що сварено кафе, както и торта. Деби се появи от пералното помещение, което бе до печката.

— Изпратих Стюарт до съседите да вземе назаем детски скиорски екип за Рейчъл — каза тя. — Старият й стана малък, а съседите имат точно нейния размер. Ще се върне скоро.

Кимна ми многозначително, сякаш казваше: Знаех, не имаш нужда да останеш малко насаме. Готова съм да те подкрепя.

— Благодаря — отвърнах и седнах до масата.

— Говорих и с баба ти и дядо ти — добави Деби. — Майка ти ми даде номера. Бяха разтревожени, но ги успокоих. Не се беспокой, Джубили. Знам, че понякога е трудно на празниците, но ние ще се опитаме да направим този специален за теб.

Очевидно майка ми й бе казала истинското ми име. Тя го произнесе внимателно, давайки ми да разбера, че го е запомнила. Както и че е искрена.

— Те обикновено са страхотни — казах. — Никога преди не съм имала лош празник.

Деби стана, наля ми кафе и остави чашата пред мен заедно с огромно количество мляко и грамадна захарница.

— Знам, че преживяването вероятно е неприятно за теб — каза, — но вярвам в чудеса. Знам, че звучи изтъркано, но е така. И чувствам,

че идването ти тук е малко чудо за нас.

Вдигнах поглед към нея, докато наливах мляко в чашата си, и тя почти преля. Бях забелязала в банята табелата, на която пишеше: ТУК СЕ РАЗДАВАТ БЕЗПЛАТНИ ПРЕГРЪДКИ! И в това нямаше нищо лошо, защото Деби очевидно бе мил човек, но може би малко прекаляваше.

— Благодаря — казах.

— Искам да кажа... днес Стюарт изглежда по-щастлив от... Е, вероятно не трябва да казвам това, но... Е, той може вече ти е казал. Споделя на всички, а вие двамата, изглежда, вече се разбирате много добре, така че...

— Да ми е казал какво? — попитах.

— За Клоуи — отвърна тя с ококорени очи. — Не ти ли е казал?

— Коя е КЛОУИ?

Деби трябваше да стане и да ми отреже дебело парче торта, преди да ми отговори. И имам предвид наистина дебело. Поне колкото седми том на „Хари Потър“. Бих могла да просна на пода крадец с него. След като го опитах обаче, то ми се стори съвсем точният размер. Деби не пестеше маслото и захарта.

— Клоуи — продължи тя, като сниши глас — беше приятелка на Стюарт. Разделиха се преди три месеца и той... ами... той е толкова мило момче... прие го тежко. Тя беше ужасна с него. Ужасна. Снощи, докато ти седеше с него, за първи път от много време насам видях пробляськ от стария Стюарт.

— Аз... какво?

— Стюарт има такова добро сърце — продължи тя, без да съзнава, че съм замръзнала на мястото си, поднесла парче торта към устата си. — Когато баща му, който е баща и на Рейчъл, бившият ми съпруг, ни напусна, той бе само на дванайсет. Но трябваше да видиш как ми помогаше и как се държеше с Рейчъл. Той е такова добро момче.

Не знаех откъде да започна. Беше ми неловко да обсъждам с майка му раздялата на Стюарт с приятелката му. Изразът е: най-добрият приятел на момчето е майка му. А не е: най-добрият сводник на момчето е майка му. И вероятно има причина за това.

Дори по-лошо, ако можеше да стане по-лошо, а очевидно можеше... аз бях балсамът, излекувал раните на сина ѝ. Нейното

коледно чудо. Щеше да ме държи тук дълго време, да ме тъпче с торта и да ме облича в прекалено големи за мен суитшърти. Щях да стана булката на Флоби.

— Живееш в Ричмънд, нали? — продължи да бъбри тя. — Това е, как се пада... на два или три часа път с кола...

Тъкмо мислех отново да се заключа в банята, когато Рейчъл, подскачайки, стигна до прага, а после се приплъзна към мен, обута в пантофите си. Покатери се почти до скута ми и огледа очите ми отблизо. Все още имаше нужда от баня.

— Какво има? — каза. — Защо плачеш?

— Липсва ѝ семейството ѝ — отговори Деби. — Коледа е, а тя не може да ги види заради снега.

— Ние ще се грижим за теб — каза Рейчъл с онзи очарователен гласец, който сякаш нашепваше *нека ти кажа една тайна* и който малките деца могат да използват безнаказано. Тя взе ръката ми в своята и в светлината на последните думи на майка ѝ, нейните ми сестриха заплашителни.

— Това е мило, Рейчъл — каза Деби. — Защо като едно голямо момиче не отидеш да измиеш зъбите си? Ето, Джубили може сама да мие зъбите си.

Може, но не беше го направила. Наистина не бях в най-добрата си форма, когато бях опаковала нещата си.

Чух входната врата да се отваря и миг по-късно Стюарт влезе в кухнята с детския скиорски екип.

— Трябваше да изгледам двеста снимки на дигитална рамка за снимки — каза той. — Двеста. Мисис Хендерсън наистина искаше да знам колко удивително е, че събира двеста снимки. Споменах ли, че бяха *двеста*? Както и да е.

Остави скиорското екипче и се извини, че трябва да смени дънките си, които бяха прогизнали от снега.

— Не се тревожи — отвърна Деби, когато той излезе. — Ще изведа малката мис да си поиграе навън, за да можеш да се отпуснеш. Двамата със Стюарт измръзнахте ужасно снощи. Ще останеш тук на топло поне докато научим нещо за влака ти. Обещах на майка ти, че ще се грижа за теб. Така че ти и Стюарт ще останете тук и ще се мотаете. Пийте горещ шоколад, хапнете нещо, сгушете се под одеяло...

При всякакви други обстоятелства щях да предположа, че последното изречение означава: „Сгушете се под две различни одеяла, поне на няколко метра един от друг, по възможност с вълк, вързан на верига между вас“, защото родителите винаги имат предвид това. Деби обаче вдъхваше усещането, те няма нищо против ситуацията да се търкаляме колкото и както пожелаем. Ако почувствахме нужда да седнем на дивана и да делим едно одеяло, за да запазим телесната си топлина, тя нямаше да възрази. Въщност вероятно щеше да изключи отоплението и да скрие всички одеяла... освен едно. Тя взе детския скиорски екип и отиде да търси Рейчъл.

Това бе така тревожно, че временно забравих преживяната травма.

— Изглеждаш уплашена — каза Стюарт, когато се върна. — Мама ли те плаши?

Засмях се прекалено звънко и се задавих с тортата, а Стюарт ме изгледа по същия начин, както и в „Уофъл Хаус“ предната вечер, докато му разказвах за шведската връзка на Ноа и липсата на обхват. Но както и предната вечер, не направи забележка за поведението ми. Просто си взе чашка кафе и ме загледа с крайчеца на окото си.

— Мама ще изведе сестра ми за малко — каза. — Така че ще бъдем само двамата. Какво искаш да правиш?

Поставих още торта в устата си и замълчах.

[1] Бинг Кросби (1903 — 1977) — американски актьор и певец, един от основателите на популярната музика в САЩ. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Пет минути по-късно бяхме в дневната, където блещукаше малкото село Флоби Санта. Седнахме на дивана, но не се сгущихме под едно одеяло, както може би се надяваше Деби.

Взехме две различни, а аз се сгущих със свити под тялото крака, така че коленете ми образуваха защитна бариера. Дочувах от горния етаж приглушените викове на Рейчъл, на която обличаха скиорското екипче.

Наблюдавах Стюарт внимателно. Все още беше привлекателен. Не по същия начин като Ноа. Ноа не беше без недостатъци. Нито една от чертите му не беше забележителна. Но вместо това той притежаваше смесица от приятни качества, които, прибавени едно към друго, образуваха привлекателно цяло, съвършено облечено в правилните дрехи. Не беше сноб по отношение на дрехите, но имаше странното качество да предсказва каква ще бъде следващата мода. Като например — започваше да носи ризата си запасана само от едната страна, докато другата висеше навън, иeto че получавахме каталоги, в които всички момчета носеха ризите си така. Винаги беше на крачка пред другите.

Нямаше нищо стилно у Стюарт. Той вероятно не се интересуваше особено от дрехите си и както предполагах, нямаше абсолютно никаква представа, че ризите и дънките могат да се носят по различни начини. Той съблече пулlovera си и под него се разкри обикновена червена тениска. Тя щеше да бъде прекалено обикновена за Ноа, но Стюарт не се вглеждаше така в себе, така че бе подходяща за него. И макар че бе широка, виждах, че е доста мускулест. Някои момчета те изненадват по този начин.

Ако въобще знаеше какви са плановете на майка му, не го показваше. Правеше забавни забележки за подаръците на Рейчъл, аз се усмихвах сковано и се преструвах, че го слушам.

— Стюарт! — извика Деби. — Можеш ли да дойдеш тук? Не мога да облека скиорския екип на Рейчъл, нещо заяде.

— Ще се върна веднага — каза той.

Той вземаше стъпалата по две наведнъж, а аз станах от дивана и отидох да разгледам частите Флоби. Може би, ако разговарях с Деби за потенциалната им стойност, щеше да престане да ми говори за Стюарт. Разбира се, беше възможно планът ми да даде и нежелан резултат и да я накара да ме харесва още повече.

Чувах ги да се съветват приглушено горе. Не бях сигурна какво е станало с Рейчъл и с детския скиорски екип, но ми изглеждаше доста сложно.

— Може би, ако я обърнем с главата надолу... — казваше Стюарт.

За мен съществуващо още и въпросът: Защо не ми беше споменал за тази Клоуи? Не че бяхме най-добрите приятели или нещо такова, но изглеждаше, че се разбираме добре, а той се чувстваше достатъчно удобно, за да ме върти на шиш заради Ноа. Защо не бе казал нещо, когато бях споменала приятелката му, особено ако Деби бе права и той разказваше на всички за нея?

Не че давах пет пари, разбира се. Не беше моя работа. Стюарт просто искаше да запази болката за себе си — вероятно защото нямаше намерение да стига доникъде с мен. Бяхме приятели. Нови приятели, но приятели. Най-малко аз от всички останали можех да съдя хората, защото родителите им се държат странно и ги поставят в неловка ситуация. Точно аз, чиито родители бяха в затвора и бях излязла навън посред нощ в най-силната буря от петдесет години насам. Дори майка му да притежаваше отвратителния ген на сватосването, той не можеше да бъде обвиняван за това.

Когато тримата слязоха по стълбите (Стюарт носеше Рейчъл, защото тя, изглежда, не можеше да се движи в скиорското екипче), вече се чувствах много по-спокойна относно цялата ситуация. И двамата със Стюарт бяхме жертви на поведението на родителите си. В това отношение той ми беше като брат.

Докато Деби изведе завитата като мумия Рейчъл навън, вече се бях успокоила. Щях да прекарам страхотен час или там някъде със Стюарт, но само като приятели. Компанията му ми харесваше и нямаше за какво да се тревожа. Докато се подготвях за началото на въпросния страхотен и приятелски час, забелязах, че той седи с мрачно изражение на лицето. Изгледа ме предпазливо.

— Може ли да ти задам един въпрос? — запита.

— Ъм...

Той преплете нервно пръсти.

— Не знам как да го кажа. Трябва да попитам. Разговарях с майка си и...

Не. Не, не, не, не.

— Името ти е *Джубили*? — каза. — Наистина?

Хвърлих се на дивана, обзета от облекчение, с което го накарах леко да подскочи. Разговорът, от който обикновено се ужасявах... сега бе добре дошъл, беше най-прекрасното нещо на света. *Джубили* ликуваше.

— О... точно така. Да. Правилно е чула. Кръстена съм на *Джубили Хол*.

— Коя е *Джубили Хол*?

— Не коя. А какво. Залата за празненства е една от частите *Флоби*. Вие я нямате. Всичко е наред. Можеш да се смееш. Знам, че е глупаво.

— Аз съм кръстен на баща си — каза той. — Едно и също първо и второ име. Това е също толкова глупаво.

— Така ли? — попита.

— Вие поне имате селото си — каза той весело. — Баща ми никога не беше наоколо.

Което бе добре казано, трябаше да призная. Не изглеждаше особено огорчен заради баща си. Изрече го така, сякаш отдавна бе станало част от миналото и вече нямаше отношение към живота му.

— Не познавам нито един Стюарт — казах. — С изключение на Стюарт Литъл. И теб.

— Точно така. Кой кръщава детето си Стюарт?

— А кой кръщава детето си *Джубили*? Това дори не е име. Дори не е нещо. Какво е това?

— Празненство, нали така? — каза той. — Ти си едно голямо пътуващо празненство.

— О, не го ли знам.

— Ето — продължи той, стана и протегна ръка към един от подаръците на Рейчъл. Беше настолна, която се наричаше „Капан за мишки“. — Хайде да играем.

— Играта е на малката ти сестра — казах.

— И? И бездруго ще трябва да играя с нея. Мога да я разучам. Изглежда, че има много елементи. Но също така прилича на добър начин за убиване на времето.

— Никога не си убивам времето — казах. — Чувствам, че винаги трябва да съм заета с нещо.

— Като какво например?

— Като...

Нямах представа. Винаги бях на път за някъде. Ноа не беше от хората, които си губят времето. За забавление обновявахме уеб сайта на градския съвет.

— Осъзнавам — каза Стюарт, поемайки кутията с играта, за да я отвори, — че вероятно водиш страховтен живот в големия град. Откъдето и да си.

— Ричмънд.

— Страхотният Ричмънд. Но тук, в Грейстаун, да убиваш времето е форма на изкуството. Сега... кой цвят избиращ?

Не знаех какво точно правят Деби и Рейчъл, но бяха навън на снега цели два часа или повече, а аз и Стюарт играхме на „Капан за мишки“ през цялото време. Първия път се опитахме да играем както трябва, но „Капан за мишки“ има всичките тези джаджи и топчета, които се въртят и хвърлят. Странно усложнена е за детска игра.

Втория път измислихме съвсем нови правила, които ни харесаха много повече. Стюарт наистина беше добра компания — толкова добра, та дори не забелязах (поне), че на Ноа му бе необходимо известно време, за да ми се обади. Когато телефонът звънна, подскочих.

Вдигна Стюарт, защото си беше у дома, и ми подаде слушалката със странно изражение, като че ли бе малко недоволен.

— Кой беше това? — запита Ноа, когато поех слушалката.

— Това е Стюарт. Отседнала съм в дома му.

— Мислех, че каза, че отиваш във Флорида?

На заден фон чувах много шум. Музика, разговори. В тяхната къща Коледата бе съвсем нормална.

— Влакът заседна — отвърнах. — Попаднахме в преспа. Слязох от влака и отидох в „Уофъл Хаус“ и...

— Защо слезе?

— Заради мажоретките — отговорих с въздишка.

— Мажоретки?

— Както и да е, срещнах Стюарт и съм отседнала при семейството му. По пътя паднахме в замръзнал поток. Добре съм, но...

— О! — възклика Ноа. — Струва ми се наистина объркано.

Най-после. Започваше да разбира.

— Чуй — каза. — Каним се да навестим съседите. Нека ти се обадя след час и ще можеш да ми разкажеш цялата история.

Трябваше да отдалеча слушалката от ухото си, толкова бях шокирана.

— Ноа — продължих, след като отново я долепих до ухото си, — чу ли ме какво казах току-що?

— Да. Ще трябва да ми разкажеш всичко. Няма да се бавим чак толкова много. Може би час или два.

И затвори, отново.

— Това беше бързо — каза Стюарт, който влезе в кухнята и отиде до печката. Сложи чайникът да заври.

— Трябваше да отиде някъде — казах без голям ентузиазъм.

— И просто затвори? Това е малко глупаво.

— Защо да е глупаво?

— Казвам го просто така. Аз щях да бъда разтревожен. Аз съм човек, който непрекъснато се тревожи.

— Не приличаш на такъв — измърморих. — Изглеждаш наистина щастлив.

— Човек може да бъде щастлив и разтревожен. Аз определено се тревожа.

— За какво?

— Е, вземи бурята — каза той и посочи към прозореца. — Тревожа се колата ми да не бъде смачкана от снегорин.

— Приемаш нещата много трагично — казах.

— Какво се предполагаше, че трябва да кажа?

— Не се предполага да казваш каквото и да било — отговорих.

— А какво ще кажеш, ако бурята е доказателство за промяна на климата? А как ти се струва това, че болните не могат да стигнат до болница заради снега?

— Това ли щеше да каже Ноа?

Неочакваното споменаване на приятеля ми не беше добре дошло. Не че Стюарт грешеше. Точно тези бяха нещата, които Ноа щеше да спомене. Думите му бяха ужасяваща точни.

— Зададе ми въпрос — каза той — и ти отговорих. Мога ли да ти кажа нещо, което наистина не искаш да чуеш? — Попита.

— Не.

— Той ще скъса с теб.

Веднага щом думите излязоха от устата му, усетих физически удар в стомаха.

— Само се опитвам да помогна и съжалявам — продължи той, като наблюдаваше лицето ми. — Но той ще скъса с теб.

Още докато го казваше, част от мен знаеше, че е попаднал на нещо ужасно, на нещо... вероятно вярно. Ноа ме избягваше, сякаш бях досадно задължение, само дето Ноа не избягваше задълженията си. Той ги приветстваше. Бях единственото нещо, от което се държеше настани. Красив, популярен, невероятен на всички нива, Ноа не ми обръщаше никакво внимание. Осъзнаването на този факт ме изгаряше. Мразех Стюарт за тези му думи и исках да го знае.

— Заради Клоуи ли казваш това? — запитах.

Постигнах резултат. Стюарт леко отмества глава назад. Помръдна челюст няколко пъти, а после се успокои.

— Нека позная — каза. — Майка ми ти е разказала всичко.

— Не всичко.

— Това няма нищо общо с Клоуи — каза.

— О, така ли?! — отговорих. Нямах представа какво се е случило между Стюарт и Клоуи, но бях предизвикала желаната от мен реакция.

Той се изправи и от мястото, на което се намирах, ми се видя много висок.

— Клоуи няма нищо общо с това — каза отново. — Искаш ли да знаеш откъде знам какво ще стане?

Не. Всъщност не исках. Но Стюарт и без друго щеше да ми каже.

— Първо, той те избягва на Коледа. Искаш ли да знаеш кой постъпва така? Хората, които имат намерение да скъсят с някого. И знаеш ли защо? Защото важните дни ги карат да изпадат в паника. Празници, рождения дни, годишнини... чувстват се виновни и не могат да го споделят с теб.

— Просто е зает — казах едва чуто. — Има много работа.

— Да... Е, ако аз имах приятелка и родителите ѝ бяха арестувани в навечерието на Коледа, а тя трябваше да предприеме дълго пътуване с влак в такава буря... щях да държа телефона си в ръка през цялата нощ. И щях да отговарям на обажданията. При първото позвъняване. Всеки път. И щях да ѝ се обаждам, за да разбера как е.

Бях така изумена, че мълчах. Той беше прав. Точно така *трябваше* да постъпи Ноа.

— Освен това ти току-що му каза, че си паднала в замръзнал поток и че си като хваната в капан в непознат град. И той затвори? Аз щях да направя нещо. Щях да отида при нея и снегът нямаше да ми попречи. Може би изглежда глупаво, но щях да го направя. И ако искаш съвета ми... Ако той не се кани да скъса с теб, ти трябва да скъсаш с него.

Стюарт каза всичко това забързано, сякаш думите бяха изтиканни навън от емоционална буря дълбоко в него. Но думите му имаха тежест и бяха... трогателни. Защото очевидно бе искрен. Изрече всичко, което бих искала да каже Ноа. Мисля, че се чувстваше неудобно, защото след това пристъпваше мълчаливо от крак на крак и чакаше да види какво ми е причинил. Минаха минута или две, преди да мога да проговоря.

— Имам нужда от минутка — казах накрая. — Има ли място... където мога да отида?

— В стаята ми — предложи той. — Втората вляво. Малко е разхвърляна, но...

Станах и се отдалечих от масата.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Стаята на Стюарт беше разхвърляна. Той не се шегуваше. Тя беше противоположност на стаята на Ноа. Единственото, което бе съвсем изправено, бе поставеното в рамка копие на снимката, която бях видяла в портмонето му и която бе на бюрото му. Приближих се и я разгледах. Клоуи беше красавица, без майтап. Дълга тъмнокестенява коса. Мигли, с които би могъл да почистиш пода. Широка лъчезарна усмивка, естествен тен, лунички. Хубавица до мозъка на костите си.

Седнах на неоправеното му легло и се опитах да помисля, но главата ми бучеше. Отдолу долитаха звуците на пианото, Стюарт свиреше наистина добре. Изреждаше една след друга коледни песни. Наистина имаше стил — не беше от хората, които свирят механично и наизуст. Можеше да свири в ресторант или във фоайето на хотел. Вероятно дори на някое по-добро място, но бях виждала пианисти само на такива места, наистина. Навън две малки птичета се бяха стушили върху един клон и отърсваха снега от себе си.

Имаше телефон на пода. Взех го и набрах номера. В гласа на Ноа се долавяше леко раздразнение.

— Здравей — каза. — Какво има? Каним се да излезем и...

— През последните двайсет и четири часа — прекъснах го аз, — родителите ми бяха арестувани. Качиха ме във влака, който заседна заради бурята. Вървях километри в дълбокия сняг с найлонови торбички на главата. Паднах в поток и се намирам в непознат град при непознати хора. А твоето извинение, че не можеш да говориш, е... какво по-точно? Че е Коледа?

Това му затвори устата. Целта ми не беше точно такава, но се радвах да видя, че има чувство за срам.

— Все още ли искаш да излизаш с мен? — запитах. — Бъди честен с мен, Ноа.

В другия край на линията настъпи дълго мълчание. Прекалено дълго, за да бъде отговор като този: „Да. Ти си любовта на живота ми“.

— Ли — каза Ноа тихо, гласът му бе напрегнат, — не трябва да говорим за това сега.

— Защо? — недоумявах.

— Коледа е.

— Нима причините да говорим не са повече?

— Знаеш как е тук.

— Е — казах и усетих гнева в гласа си, — ще се наложи да разговаряш с мен, защото скъсвам с теб.

Едва повярвах на думите, които излязоха от устата ми. Те като че ли идвала отнякъде дълбоко в мен, по-дълбоко от мястото, където ги пазех, по-дълбоко от представите ми... от онази част на подсъзнанието ми, за чието съществуване дори не знаех.

Настъпи дълга тишина.

— Добре — отвърна той. Беше невъзможно да се разгадае тонът му. Можеше да бъде тъжен. Можеше да изразява облекчение. Той не ме помоли да си взема думите обратно. Не се разплака. Просто нищо не направи.

— Е? — запитах.

— Е, какво?

— Нима нищо няма да кажеш?

— Знаех го от известно време — каза той. — Аз също мислих за това. И ако това е, което искаш, предполагам, че е за добро и...

— Весела Коледа — казах и затворих. Ръката ми трепереше. Всъщност цялото ми тяло трепереше. Седнах на леглото на Стюарт и се обгърнах с ръце. Музиката спря и къщата се изпълни с оглушителна тишина.

Стюарт застана на прага и отвори предпазливо вратата.

— Просто проверявам дали си добре — каза.

— Направих го — отговорих. — Току-що взех телефонната слушалка и го направих.

Стюарт дойде при мен и седна. Не ме прегърна, просто седеше близо до мен, но все пак имаше малко разстояние между нас.

— Той не изглеждаше изненадан — казах.

— Задниците никога не са. Какво каза?

— Че знаел от известно време и че вероятно е за добро.

По някаква причина това ме накара да хълъцна. Седяхме в мълчание няколко минути. Виеше ми се свят.

— Клоуи беше като Ноа — каза той накрая. — Наистина... съвършена. Красива. Добри оценки. Пееше, занимаваше се с благотворителност и беше... това ще ти хареса... мажоретка.

— Звучи като награда — казах мрачно.

— Така и не разбрах защо излизаше с мен. Бях просто някакво си момче, а тя беше Клоуи Нюълънд. Излизахме четиринайсет месеца. Бяхме истински щастливи, доколкото знаех. Поне аз бях. Единственият проблем беше, че тя беше винаги заета и ставаше все по-заета и по-заета. Прекалено заета да спре до шкафчето ми или да се отбие у дома, да се обади, да изпрати имейл. Затова аз се отбивах у тях. И се обаждах. И изпращах имайли.

Всичко това ми бе ужасно познато.

— Една вечер — продължи той — трябваше да учим заедно и тя просто не дойде. Отидох с колата до тях, но майка й каза, че не е там. И тогава започнах да се тревожа, защото обикновено ми изпращаше съобщение, ако не можеше да дойде на среща. Започнах да обикалям с колата, да търся нейната — искам да кажа, няма кой знае колко места в Грейстаун, където можеш да отидеш. Открих я пред „Старбъкс“, в което имаше смисъл. Често учехме там, защото... какви други възможности ни дава обществото, нали така? Понякога всичко е „Старбъкс“ или смърт.

Той кършеше гневно ръце и подръгваше пръстите си.

— Предположих — каза рязко, — че просто съм сгрешил и че е трябвало да учим в кафенето, а аз съм забравил. Клоуи не обичаше особено да идва у дома. Понякога мама я плашеше, ако можеш да повярваш.

Вдигна поглед, сякаш чакаше да се засмея. Успях да се усмихна леко.

— Изпитах *такова облекчение*, когато видях колата й. Защото, докато шофирах наоколо, се тревожех все повече и повече. Почувствах се като идиот. *Разбира се*, тя ме чакаше в „Старбъкс“. Влязох вътре, но нея я нямаше на никоя от масите. Една от приятелките ми, Ади, приготвя кафето и работи на касата там. Попитах я дали е виждала Клоуи, тъй като колата й е отпред.

Стюарт прокара ръце през косата си, докато не я разроши силно. Устоях на изкушението да я пригладя. Харесваше ми така. Нещо в

силно рошавата му коса ме караше да се чувствам по-добре — потушаваше изгарящата болка, която усещах в гърдите.

— Лицето на Ади се натъжи и тя ми отвърна: „Мисля, че е в тоалетната“. Не можех да се досетя какво толкова тъжно има в това да си в тоалетната. Взех си питие, както и едно за Клоуи, седнах и зачаках. В нашето кафене има само една тоалетна и тя все трябва да излезе накрая. Компютърът ми не беше у мен, нямах и книга, така че гледах втренчено стенописа на стената, където бе вратата за тоалетната. Мислех за това колко е глупаво да съм й ядосан, след като съм я накарал да ме чака, после осъзнах, че стои в тоалетната наистина много дълго и че Ади все още ме гледа, и то наистина тъжно. Ади отиде и почука на вратата и Клоуи излезе. Както и Тод Пумата.

— Тод *Пумата*?

— Това не е прякор. Той буквально е Пумата. Нашият талисман. Носи костюма на пумата, танцува танците на пумата и всичко. За миг мозъкът ми се опитва да свърже ставащото... да се досети защо Клоуи и Тод Пумата са в тоалетната. Предполагам, че в началото съм се надявал, че не може да бъде толкова лошо, защото, изглежда, всички знаеха, че са там. Но от изражението на Ади, както и от това на Клоуи — не погледнах Тод — накрая се досетих. Все още не знам дали са влезли в тоалетната, защото са ме видели да идвам, или са били там от известно време. Щом се криеш от приятеля си в тоалетната с Пумата... подробностите никак нямат значение.

Моментално забравих всичко, свързано с моето телефонно обажддане. Бях в „Старбъкс“ заедно със Стюарт и виждах мажоретката, която не познавах, да излиза от тоалетната с Тод Пумата. Само че го виждах облечен в костюма на пума, както вероятно не е било в реалността.

— Какво направи? — запитах.

— Нищо.

— Нищо?

— Нищо. Просто стоях там и мислех, че ще повърна. Но Клоуи се ядоса. На мен.

— Как така? — казах, ввесена заради него.

— Мисля, че бе изпаднала в паника, защото бе заловена и не можеше да се сети по какъв друг начин да реагира. Обвини ме, че я шпионирам. Нарече ме ревнивец. Каза, че я подлагам на прекалено

сilen натиск. Мисля, че имаше предвид емоционално — предполагам, — но прозвуча толкова лошо. И на всичко отгоре ме изкара сексуален маниак пред всички и „Старбъкс“, което бе равносилно пред всички в града, защото там нищо не остава тайна. Искаше ми се да кажа: *Правиш секс с Пумата в тоалетната. Не аз съм злодеят в тази история.* Само че не го казах, защото буквално не можех да говоря. Затова трябва да е изглеждало, че съм съгласен с нея. Все едно признавах, че съм ревнив, прилепчив, обсебен отекса и я дебна, а не съм влюбеното в нея момче, влюбено в нея повече от година, момчето, готово да направи всичко, което го помоли...

Вероятно е имало време след раздялата, когато Стюарт е разказвал тази история непрекъснато, но очевидно не я бе разказвал от известно време. Беше загубил формата си. Изражението му не се промени много — изглежда, изразяваше чувствата си с ръцете си. Беше спрял да ги кърши и сега те трепереха, макар и леко.

— Накрая Ади я изведе навън да си поговорят — продължи той.
— Така свърши всичко. И аз получих кафе с мляко за сметка на заведението. Така че загубата ми не беше пълна. Станах момчето, известно с това, че бе зарязано на обществено място от приятелката си, изневерила му с Пумата. Както и да е... Неслучайно ти разказах всичко това. Искам да кажа, че това момче...

Посочи обвинително телефона.

— ... е гадняр. Макар че това вероятно не е кой знае какво за теб в момента.

В главата ми със свръхсветлинна скорост се въртяха спомени от последната година, но ги гледах от съвсем различен ъгъл. Ето ме мен, Ноа държи ръката ми, но на една крачка пред мен, дърпа ме през залата и през цялото време говори с всички други, но не и с мен самата. Седя с него на първия ред по време на баскетболните мачове в училище, макар да знае, че се страхувам да седя толкова близо до игрището, откакто заблудена топка ме удари по лицето. Но въпреки това ние седим там, аз съм замръзнала от ужас и, да започнем с това, наблюдавам играта, която никога не ме е интересувала. Да, по време на обяд седя с най-популярните ученици от горните класове, но разговорите винаги са едни и същи. Те говорят единствено за това колко са заети, както и за писането на молбите си за постъпване в

колеж. За срещите си с работодатели. За организирането на календарите си онлайн. За това кой ги препоръчва.

Господи... Бях се отегчавала цяла година. Цяла вечност не бях говорила за себе си. Стюарт говореше за мен. Обръщаше ми внимание. Това ми бе чуждо, подобна интимност малко ме смущаваше, но бе страхотно. Очите ми се напълниха със сълзи.

Като видя това, Стюарт изпънна тяло и разтвори ръце така, сякаш ме подканяше да се откажа от опитите си да се сдържам. По някое време се бяхме приближили малко един към друг и се усещаше енергията на очакването. Нещо щеше да се случи. Почувствах, че всеки момент ще се разплача. Това ме ядоса. Ноа не го заслужаваше. Нямаше да се разрева.

И го целунах.

Искам да кажа, наистина го целунах. Наклоних тялото му назад. Той ме целуна в отговор. Също добра целувка. Не прекалено суха, нито прекалено мокра. Бяхме малко като обезумели, може би защото нито един от двама ни не се бе подготвил мислено за това и двамата мислехме: *O, точно така! Целувка! Бързо! Бързо! Повече динамика! Раздвижи езика!*

Беше ни необходима около минута, за да се осъзнаем и да установим малко по-бавно темпо. Чувствах се, все едно че се нося във въздуха, когато отния етаж се чу силно тропане, трясък и викане. Очевидно Деби и Рейчъл бяха избрали този момент да завържат теглещите шейната кучета и да се завърнат от своя личен Идитарод^[1] по улиците на Грейстаун. Влязоха вътре шумно, както обикновено, когато навънвали сняг или дъжд. (Защо мокрото време ни прави по-шумни?)

— Стюарт! Джубили! Имам специални тарталети от Дядо Коледа! — извика Деби.

Нито един от двама ни не помръдна. Все още лежах върху Стюарт и го притисках. Чухме, че изкачи стълбите до средата, откъдето трябва да бе видяла светлината в спалнята.

Отново нормалната родителска реакция щеше да бъде да каже нещо като: „По-добре излезте веднага или ще пусна тигъра!“. Но Деби не беше нормален родител, затова я чухме да се кикоти и да се отдалечава с думите:

— Шшш! Рейчъл! Ела с мама! Стюарт е зает!

Внезапното появяване на Деби на сцената накара стомаха ми да се обърне. Стюарт подбели очи в агония. Пуснах го и той скочи.

— Трябва да сляза долу — каза. — Добре ли си? Имаш ли нужда от нещо, или...

— Чувствам се страхотно! — отвърнах с внезапен и неразумен ентузиазъм. Но Стюарт вече беше свикнал с тактиките ми и с опитите ми да изглеждам нормална.

И твърде разумно, той избяга от стаята.

[1] Състезание с кучешки впрягове в Аляска. — Б.пр. ↑

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Искате ли да знаете колко време ми бе необходимо, за да скъсам със „съвършения“ си приятел и да целуна ново момче? Отне ми... чакайте... *двойсет и три минути.* (Забелязах часовника на Стюарт, когато взех телефона. А не защото имах хронометър.)

Колкото и да исках, не можех вечно да се крия горе. Рано или късно, щеше да ми се наложи да сляза долу и да се изправя лице в лице със света. Седнах на прага и се ослушац внимателно, за да разбера какво става долу. Чувах предимно Рейчъл да тропа с играчките си, после дочух някой да излиза навън. Това ми се стори толкова добро подсказване, колкото и всяко друго. Заслизах тихо по стълбите. Рейчъл беше в дневната и се чудеше над „Капана за мишки“, който беше все още на масата. Усмихна ми се широко и разкри всичките си зъби.

— Играла си със Стюарт? — запита.

Въпросът бе подвеждащ. Бях развратница и дори едно петгодишно дете го знаеше.

— Да — казах, като се опитах да запазя достойнство. — Играхме на „Капан за мишки“. Как бе навън на снега, Рейчъл?

— Мама казва, че Стюарт те харесва. Мога да пъхна топче за игра в носа си. Искаш ли да видиш?

— Не, вероятно не трябва...

Рейчъл напъха в носа си едно от топчетата за игра. Извади го и го вдигна, за да го разгледа.

— Виждаш ли? — каза.

О, бях видяла, да.

— Джубили? Ти ли си?

Деби застана на вратата на кухнята, бузите ѝ бяха зачервени, изглеждаше добре раздвижена и много мокра.

— Стюарт току-що отиде отсреща да помогне на госпожа Адлър да изчисти снега от пътеката си — каза. — Видя я да се мъчи с лопатата. Тя има стъклено око и гърбът я боли, нали разбираш. Вие двамата... прекарахте ли приятно следобеда?

— Да — отвърнах сковано. — Играхме на „Капан за мишки“.

— Така ли го наричат в днешно време? — запита тя и се усмихна ужасяващо. — Трябва да изкъпя Рейчъл набързо. Чувствай се свободна да си приготвиш какао или каквото пожелаеш!

Спря, преди да добави: ... бъдеща моя млада невесто на единствения ми син.

После подбра Рейчъл с многозначителното: „Хайде, вече можем да се качим горе“, като ме остави сама с горещия шоколад, срама и нещастието ми. Приближих се до прозореца на дневната и погледнах навън. Да, Стюарт бе навън и с радост помагаше на съседката в момент на нужда.

Просто странеше от мен, разбира се. В това имаше смисъл. Аз щях да направя същото. Разумно беше да заключи, че ще се държа по-лошо. Че ще падам все по-надолу, ще потъвам все по-дълбоко и по-дълбоко в блатото на безразсъдството и необяснимото поведение. Бях като оголена жица под напрежение, подобно на арестуваните ми родители преди това. По-добре беше да изрине тонове сняг, да помогне на съседката със стъкленото око и да се надява, че ще си отида.

Което и трябваше да сторя. Да се махна. Да си отида от тази къща и от живота му, докато все още ми е останало достойнство. Щях да отида и да намеря влака си, който вероятно щеше да напусне града скоро.

Веднага щом взех решението, изтичах в кухнята. Грабнах телефона си от барплота, ударих го няколко пъти и натиснах бутона за включване/изключване. Не очаквах това да даде резултат, но ето че имаше милост. След миг-два той с мъка се върна към живота. Екранът не беше центриран и думите бяха разбъркани, но поне имаше някакъв живец в него.

Дрехите, палтото, обувките и чантата ми бяха в пералното помещение до кухнята и бяха изсъхнали в различна степен. Облякох ги и оставил тези на Стюарт върху пералната машина. В ъгъла имаше кутия с найлонови торбички, от които взех около десетина. Почувствах се зле, че съм прибрала нещо, без да питам, но найлоновите торбички всъщност не се броят за „нещо“. Те са като хартиените кърпички, само дето са по-евтини. За последно се протегнах и скъсах листче с адреса им от бележника върху барплота. Щях да им изпратя бележка, щом се приберях у дома.

Може и да бях напълно обезумяла, но бях напълно обезумяла с маниери.

Очевидно трябваше да изляза през задната врата, онази, през която бяхме влезли предната вечер. Ако излезех през предната, Стюарт щеше да ме види. Снегът се бе съbral пред нея и беше поне шейсет сантиметра — вече не беше лепкавият, мокър сняг от предната нощ. Беше се втвърдил от студа. Но объркането и паниката ми даваха сили, паниката, както казах, е винаги готова и чака да влезе в действие. Натиснах вратата с цялата тежест на тялото си и усетих как потреперва и се напряга. Тревожех се, че може да я счупя, което щеше да придае съвсем нов характер на заминаването ми. Представях си всичко съвсем ясно: Стюарт или Деби намират вратата извадена от пантите, легнала в снега. „Влязла, прельстила момчето, взела няколко найлонови торбички и счупила вратата при бягството си — това щеше да пише в полицейския доклад. — Може би е тръгнала към затвора, за да освободи родителите си“.

Успях да я отворя достатъчно, за да се промуша през нея, като скъсах чантата и одрасках ръката си. Щом се озовах навън, тя заяде, та ми трябваха още две-три минути да я затворя. Като свърших това, срещнах друг проблем. Не можех да се върна по пътя, по който бяхме дошли, защото не исках отново да падна в замръзналия поток. Не че можех да се върна по същия път. Следите ни ги нямаше. Намирах се на леко възвишение и гледах към група непознати неу碌едни голи дървета и гърбовете на дузини еднакви къщи. Единственото, което знаех със сигурност, бе, че потокът е под мен, вероятно някъде сред дърветата. Най-безопасно беше да се придържам близо до къщите и да мина през няколко задни двора.

Така щях да изляза отново на пътя, а оттам, предполагах, че щеше да е лесно да намеря обратния път до междущинското шосе, „Уофъл Хаус“ и влака.

Погледнете предишната ми бележка относно мен и моите предположения.

Кварталът, в който Стюарт живееше, не следваше прекрасната логика на подредените улици на селото Флоби Санта. Тези къщи бяха построени в тревожна безразборност — на различно разстояние, в криви линии, сякаш този, който бе направил проекта, си бе казал: *Просто ще следваме тази котка и където седне тя, ще построим*

нещо. До такава степен нямах чувство за ориентация, че дори не можех да проумея къде трябва да е пътят. Нямаше проправена пътека, уличните лампи не светеха и небето беше бяло вместо наситенорозово, както бе предната вечер. Не бях виждала по-мрачен хоризонт и нямаше очевиден път, който да води вън оттук.

Докато крачех из квартала, имах много време да мисля какво бях направила току-що с живота си. Как щях да обясня скъсването си с Ноа на семейството си? Те обичаха Ноа очевидно не толкова, колкото мен... но много. Беше ясно, че родителите ми се гордеят с приятеля ми, който правеше такова силно впечатление. Но отново родителите ми бяха в затвора заради желанието си да се сдобият с Хотела на елфите от селото Флоби, така че може би трябваше да поставят ред в приоритетите си. Освен това, ако кажех, че така съм по-щастлива, щях да го приемат.

Приятелите ми, съучениците ми... това бе различна история. Не бях излизала с Ноа заради облагите, те просто бяха част от цялото.

А съществуващие и Стюарт, разбира се.

Стюарт, който току-що ме бе видял да преминавам през цяла гама от чувства и преживявания. Беше видял няколко мои различни „аз“: това, чиито родители бяха в затвора; другото, което бе заседнало в непознат град; обезумялото ми „аз“, което не можеше да спре да говори; лесно раздразнимото ми „аз“, което се опитваше да помогне; онова мое „аз“, което скъса с Ноа, и извънредно популярното ми „аз“, което неочаквано бе скочило отгоре му.

Бях объркала нещата много, много лошо. Бях объркала всичко. Разказанието и унижението ми причиняваха далеч по-силна болка от студа. Трябваше да измина няколко улици, за да осъзная, че не съжалявам за Ноа... а за Стюарт. За Стюарт, който ме бе спасил. Стюарт, който, изглежда, искаше да прекарва времето си с мен. Стюарт, който разговаряше искрено с мен и ми беше казал да не се подценявам.

Същият Стюарт, който, поради всичките причини, които току-що изброях, щеше да изпита огромно облекчение, като видеше, че съм си отишла. Никой нямаше да може да ме открие, докато не съобщяха прекалено много подробности по историята с арестуването на родителите ми. Е, поне нямаше да ме открият лесно. Може би щеше да

успее да ме засече някъде онлайн, но пък никога нямаше да ме потърси там. Не и след онова, което току-що бях сторила.

Освен ако не се озовях отново пред вратата му. След час бродене из квартала осъзнах, че има реална опасност за това. Гледах все същите глупави къщи, стигах до задънени улички. От време на време спирах и питах за посоката хората, които ринеха снега от алеите си, но те всички изглеждаха загрижени, че ще вървя много дълго, и не искаха да ми кажат как да стигна дотам. Поне половината ме поканиха да вляза вътре и да се стопля, което звучеше добре, но не исках да поемам повече рискове. Бях влязла в една къща в Грейстаун и вижте докъде ме бе довело това.

Минавах бавно покрай група момиченца, които се кикотеха в снега, когато отчаянието ме обзе напълно. Сълзите ми всеки момент щяха да потекат. Вече не чувствах краката си. Коленете ми се бяха сковали. И тогава чух гласа му зад себе си.

— Спри — каза Стюарт.

Спрях рязко. Да избягаш, е доста трогателно, но да те заловят, е дори по-лошо. Останах на мястото си за миг, не исках (и отчасти не можех) да се обърна с лице към него. Опитах се да приadam на лицето си изражение, което да казва: „Колко е забавно, че те срещам тук. Не е ли весел животът!“. Но стиснах челюсти толкова силно, че лицето ми сигурно се изопна.

— Съжалявам — казах и се опитах да се усмихна, въпреки че бях стиснала здраво зъби. — Просто си помислих, че трябва да се върна във влака и...

— Да — прекъсна ме тихо той. — Досетих се.

Стюарт дори не ме гледаше. Извади от джоба си шапка, която бе малко неподходяща за мен. Явно бе на Рейчъл. Имаше огромен пискюл на върха.

— Помислих, че вероятно имаш нужда от това — каза и ми подаде шапката. — Можеш да я вземеш. Рейчъл не се нуждае от нея.

Взех я и я надянах на главата си, защото изглеждаше чака, сякаш бе готов да стои там и да я държи с протегната към мен ръка, докато снегът около него се разтопи. Беше ми малка, но топлеше ушите ми, а топлината бе добре дошла.

— Проследих стъпките ти — каза той в отговор на неизречения ми въпрос. — Лесно е да се следват в снега.

Бяха ме проследили така, както се преследва мечка.

— Съжалявам, че трябаше да си направиш целия този труд заради мен — казах.

— Всъщност не се наложи да отида далеч. Вървяла си в кръг.

Наистина глупава мечка.

— Не мога да повярвам, че си излязла през задната врата, облечена така — каза той. — Трябаше да ми позволиш да те изпратя. Така няма да стигнеш там.

— Добре съм — побързах да отвърна. — Току-що ми казаха посоката.

— Не се налага да си тръгнеш, знаеш.

Исках да кажа нещо друго, но нищо не се сещах. Той прие мълчанието ми като знак, че искам да си отиде, и кимна.

— Ще внимаваш, нали? И ще ни уведомиши ли, когато стигнеш? Обади се или...

Точно тогава телефонът ми зазвъня. Звукът му също трябва да бе повреден от водата, защото сигналът бе силен и пронизителен — представях си, че такъв звук издава русалката, когато я удариш по лицето. На изненада. Леко обвинителен. Изразяващ болка. Бълбукащ.

Беше Ноа. Тъй като буквите по екрана бяха разхвърляни произволно, там пишеше, че се обажда „Мобг“, но аз знаех какво означават. Не отговорих; просто гледах втренчено екрана. Стюарт също го зяпаше втренчено.

Телефонът спря да звъни, после започна отново. Звъненето настоятелно пулсираше в главата ми.

— Съжалявам, ако съм се държал като идиот — каза Стюарт високо, за да надвика звъненето. — Вероятно не даваш и пукната пара какво мисля, но не трябва да отговаряш на обаждането.

— Какво искаш да кажеш с това, че си се държал като идиот? — запитах.

Стюарт замълча. Телефонът спря да звъни и започна отново. Мобг наистина искаше да разговаря с мен.

— Казах на Клоуи, че ще я чакам — каза накрая. — Казах й, че ще я чакам колкото е необходимо. Тя ми каза да не си правя труда, но въпреки това я чаках. Месеци наред бях твърдо решен дори да не погледна друго момиче. Опитвах се да не гледам даже и мажоретките. Не ги забелязвах, исках да кажа.

Знаех какво има предвид.

— Но теб те забелязах — продължи той. — И това ме подлуди от първата минута. Не това, че те забелязах, а фактът, че излизаш със, както се предполага, съвършено момче, което очевидно не те заслужава. Което, честно казано, бе нещо като ситуацията, в която бях аз. Обаче той, изглежда, е осъзнал грешката си.

Кимна по посока на телефона, който отново зазвъня.

— Все още много се радвам, че дойде — добави. — И не отстъпвай пред това момче, окей? Ако не нещо друго, то поне не се предавай. Той не те заслужава. Не го оставяй да те прави на глупачка.

Телефонът звънеше, звънеше и звънеше. Погледнах екрана за последен път, после Стюарт, после изпънах ръка назад, хвърлих телефона колкото можах по-силно (за съжаление, не толкова далеч) и той изчезна в снега. Осемгодишните момиченца, които бяха като омагьосани от всеки наш ход, се втурнаха след него.

— Изгубих го — казах. — О!

Стюарт ме погледна за първи път, откакто се бяхме срещнали тук. Вече се бях отказала от ужасната гримаса. Той пристъпи напред, повдигна брадичката ми и ме целуна. Целуна ме, целуна ме. И не забелязвах снега, нито ме интересуваше, че момиченцата, у които сега бе телефонът ми, спряха зад нас и започнаха да подвикват: „Оoooooooooo!“.

— Само едно — казах, когато той се отдръпна и главата ми престана да се върти. — Може би... не казвай на майка си прекалено много подробности за това. Мисля, че се досеща.

— Какво? — попита той, сякаш бе самата невинност, прегърна ме през раменете и ме поведе към дома си. — Твоите родители не те ли насърчават и не гледат ли втренчено, когато се целуваш с някого? Нима това е странно там, откъдето си? Но предполагам, че няма да видят много. От затвора, искам да кажа.

— Мълкни, Уайнтраб. Ако те поваля в снега, тези деца ще се струпат около теб и ще те изядат.

Край нас бавно мина самотен камион, а Станиоловия човек ни отдаде сковано чест и камионът навлезе по-навътре в Грейстаун. Всички се отместихме, за да му направим път — Стюарт, аз, момиченцата. Стюарт разкопча палтото си и ме покани да се сгуша под ръката му, а после закрашихме през снега.

— Искаш ли да се върнем у дома по дългия път? — запита той.
— Или по късия? Трябва да си премръзнала.
— По дългия — отговорих. — Със сигурност по дългия.

МАЖОРЕТНО-ФАНТАСТИЧНО КОЛЕДНО ЧУДО

На Джийн Купър, която ме преведе през толкова много бури.

ПЪРВА ГЛАВА

Джей Пи, Херцога и аз гледахме четвъртия филм от маратона, посветен на Джеймс Бонд, когато майка ми се обади за шести път в продължение на пет часа. Дори не погледнах екрана на телефона. Знаех, че е мама. Херцога изви очи към тавана и натисна бутона за паузата.

— Да не би да мисли, че ще излезеш някъде? Има буря.

Свих рамене и взех телефона.

— Нямам късмет — каза мама. Като заден фон се чуваше глас, който говореше високо за това колко е важно да обезпечим сигурността на родината.

— Съжалявам, мамо. Това е отвратително.

— Смешно е! — извика тя. — Не можем да вземем самолет до никъде, още по-малко до дома. — Бяха в Бостън от три дни. На лекарска конференция. Мама започваше вече да пада духом заради цялата тази работа с Коледата в Бостън. Все едно, че Бостън беше военна зона. Честно, започвах да приемам нещата лекомислено. Нещо в мен винаги бе харесвало драматичността и неудобството на лошото време. Колкото по-лошо, толкова по-добре, наистина.

— Да, отвратително е — казах.

— Предполага се, не трябва да излетим до сутринта, но всички полети са така закъснели. Не могат дори да гарантират, че ще си бъдем и утре. Баща ти се опитва да наеме кола, но опашките са дълги. И дори да наемем, ще пристигнем в осем или девет сутринта, и то ако караме цяла нощ! Не можем да прекараме Коледа разделени!

— Ще отида в дома на Херцога — казах. — Родителите ѝ вече ми казаха, че мога да остана у тях. Ще отида у тях, ще отворя подаръците си и ще разказвам как родителите ми са ме изоставили на Коледа и после може би Херцога ще ми даде някои от нейните подаръци, защото ще страда, че майка ми не ме обича. — Хвърлих поглед на Херцога, която ми се усмихна самодоволно.

— Тобин — каза мама неодобрително. Тя не беше особено забавен човек. Това отговаряше на професията ѝ — искам да кажа, че едва ли имате желание вашият онколог хирург да влезе в кабинета си и да се разиграе нещо подобно: „Един човек влиза в бар. Барманът пита: «Какво желаете?». А човекът казва: «Какво имате?». И барманът казва: «Не знам какво имам аз, но знам какво имате вие — меланом в четвърти стадий!».“

— Просто казвам, че при мен всичко ще е добре. Вие ще се върнете ли в хотела?

— Предполагам, освен ако баща ти не успее да наеме кола. Той понася всичко като светец.

— Добре — казах. Погледнах Джей Пи, а той оформи с уста репликата: *Затвори. Телефона.* Наистина исках да се върна на мястото си на дивана между Джей Пи и Херцога и отново да гледам как новият Джеймс Бонд избива хората по разни увлекательни начини.

— Всичко наред ли е там? — запита мама. Господи!

— Да, да. Искам да кажа, вали сняг. Но тук са Херцога и Джей Пи. Те не могат да ме изоставят, защото ще измръзнат, ако се опитат да се приберат пеш по домовете си. Гледаме филмите за Джеймс Бонд. Все още има електричество, както и всичко останало.

— Обади ми се, ако се случи нещо. *Каквото и да е.*

— Да, разбрах — отговорих.

— Добре — каза тя. — Добре. Боже, съжалявам за това, Тобин. Обичам те. Съжалявам.

— Всъщност не е кой знае какво — казах, защото наистина не беше. Бях сам в огромната къща, без да съм под наблюдението на възрастни, и седях на дивана с най-добрите си приятели. Нямам нищо против родителите си, които са чудесни хора и всичко останало, но можеха да останат в Бостън до след Нова година и аз нямаше да бъда разочарован.

— Ще ти се обадя от хотела — каза мама.

Джей Пи очевидно беше дочул думите ѝ, защото измърмори, докато се сбогувах:

— Сигурен съм, че ще го направи. Мисля, че страда от някакво разстройство, засягащо отношенията ѝ с близките хора — продължи Джей Пи, когато затворих.

— Е, Коледа е — казах.

— И защо не дойдеш у дома за Коледа? — попита Джей Пи.

— Лоша храна — отвърнах. Заобиколих дивана и заех мястото си в средата.

— Расист! — възкликна Джей Пи.

— Това не е расизъм! — отговорих.

— Току-що каза, че корейската храна е лоша — възрази той.

— Не, не е — намеси се Херцога и взе дистанционното, за да пусне филма отново. — Каза, че корейската храна на *майка ти* е лоша.

— Точно така — отвърнах. — Много харесвам храната в къщата на Кун.

— Ти си задръстеняк — каза Джей Пи както обикновено, когато не разполагаше с подходящ или духовит отговор. При липсата на такъв, и този бе достатъчно добър. Херцога пусна филма отново, а Джей Пи продължи: — Трябва да се обадим на Кун.

Херцога отново натисна паузата и се наведе напред през мен, за да говори директно с Джей Пи.

— Джей Пи — каза.

— Да?

— Моля те, ще престанеш ли да говориш, за да мога да се наслаждавам на скандално красивото тяло на Даниъл Крейг^[1]?

— Това е толкова гейско — каза Джей Пи.

— Аз съм момиче — отвърна Херцога. — За мен не е гейско да бъда привлечена от мъжете. Виж, ако бях казала, че *ти* имаш секси тяло, *това* щеше да бъде гейско, защото телосложението ти е като на дама.

— О, жестоко! — казах.

Херцога ме изгледа с вдигнати вежди.

— Макар че Джей Пи е истински образец за мъжественост в сравнение с теб.

Нямах отговор на това.

— Кун е на работа — казах. — Плащат му двойно в навечерието на Коледа.

— О, точно така — каза Джей Пи — Забравих, че „Уофъл Хаус“ са като краката на Линдзи Лоън^[2] — винаги отворени.

Засмях се, а Херцога само трепна и пусна отново филма. Даниъл Крейг излезе от водата в чифт произведения в Европа боксерки, които минаваха за бански костюм. Херцога въздъхна доволно, докато Джей

Пи доби нещастен вид. След две минути чух тихо щракване до себе си. Джей Pi използваше конци за зъби. Беше обсебен от тях.

— Това е отвратително — казах. Херцога спря филма и ме изгледа със смръщени вежди. В гримасата й нямаше нищо заплашително, просто сбърчи малкото си носле и стисна челюсти. Но винаги можех да позная по очите ѝ дали наистина ѝ е дошло до гуша от мен, а сега те бяха все още приятно усмихнати.

— Какво? — запита Джей Pi, а конецът висеше от устните му.

— Да си чистиш зъбите с конец пред другите. Просто е... Моля те, прибри го.

Той се подчини неохотно, но настоя да има последната дума.

— Зъболекарят ми казва, че никога не е виждал по-здрави венци.

Никога.

Извих очи към тавана. Херцога постави една заблудена къдица зад ухoto си и отново пусна филма. Гледах минута, но после открих, че зяпам през прозореца, където една далечна улична лампа осветяваше снега като умен образ на милиарди паднали звезди. И макар че не исках родителите ми да изпитват неудобства или пък да не са си у дома за Коледа, не можех да не пожелая да падне още сняг.

[1] Английски филмов актьор, превъплътил се в образа на Джеймс Бонд в киноленти като „Казино Роял“, „Координати: Скайфол“ и др. — Б.ред. ↑

[2] Американска актриса и певица, която е медийно популярна не само с професионалните си успехи, но и със скандалното си поведение на обществени места. — Б.ред. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Телефонът иззвъня десет минути след като пуснахме филма за пореден път.

— Исусе Христе! — каза Джей Пи и грабна дистанционното, за да натисне бутона за паузата.

— Майка ти се обажда по-често и от прилепчив приятел — добави Херцога.

Прескочих облегалката на дивана и грабнах телефона.

— Здравей — казах, — как вървят нещата?

— Тобин — отговори гласът от другата страна на линията. Не беше майка ми. А Кун.

— Кун, не се ли пред...

— Джей Пи при теб ли е?

— Да.

— Имаш ли високоговорител?

— Хм, защо ис...

— ИМАШ ЛИ ВИСОКОГОВОРИТЕЛ?! — извика той.

— Почакай. — Докато търсех бутона, продължих: — Кун е. Иска да го пусна на високоговорител. Държи се странно.

— Представи си — каза Херцога. — Следващото, което ще кажеш, е, че слънцето е маса от горящ газ или че Джей Пи има малки топки.

— Не се впускат в това — каза Джей Пи.

— В кое? В гащите ти с мощна лупа в търсене на миниатюрните ти топки?

Намерих бутона за високоговорителя и го натиснах.

— Чуваш ли ме, Кун?

— Да — отговори той. Като фон се дочуваше силен шум. Момичешки гласове. — Трябва да ме изслушате, момчета.

Джей Пи се обърна към Херцога.

— Откога притежателката на най-малките гърди в света поставя под съмнение интимните части на другите?

Херцога го замери с възглавница.

— ТРЯБВА ДА МЕ ИЗСЛУШАТЕ СЕГА! — извика Кун. И тогава всички мълкнаха. Кун беше невероятно умен и винаги говореше така, сякаш предварително е запомнил онова, което ще каже. — Добре. Управителят не дойде на работа днес, защото колата му заседнала в снега. Затова аз съм и готов, и помощник-управител. Тук има още двама служители — те са (едно) Майкъл Гроумън и (две) Били Талос. — Мичъл и Били ходеха в нашето училище, макар че нямаше да бъде точно, ако кажех, че ги познавам, а и се съмнявах, че някой от тях ще ме познае при очна ставка. — Нощта бе съвсем спокойна допреди дванайсет минути. Единствените ни клиенти бяха Станиоловия човек и Дорис, най-старата жива пушачка в Америка. После се появи това момиче, а после и Стюарт Уайнтраб — друг съученик и добро момче, който пристигна, покрит с найлонови торбички. Разсеяха малко Станиоловия човек, а аз тъкмо четях „Черният рицар“ и...

— Кун, има ли някакъв смисъл? — запитах. Понякога можеше да говори несвързано.

— О, има — отговори той. — Четиринайсет смисъла. Защото около пет минути, след като се появи Стюарт Уайнтраб, добрият и любящ Всемогъщи Бог погледна благосклонно своя слуга Кун и му се стори подходящо да въведе в нашия скромен ресторант четиринайсет мажоретки от Пенсилвания — облечени в дрехите, в които загряват публиката. Господа, не се шегувам. Нашият „Уофъл Хаус“ е пълен с мажоретки. Влакът им е заседнал в снега и ще останат тук през нощта. Поели са много кофеин. И правят шлагати върху барплота. Нека бъдем съвършено ясни: в „Уофъл Хаус“ се слуши мажоретно-фантастично коледно чудо. В момента виждам момичетата. Толкова са горещи, че горещината им може да разтопи снега. Горещината им може да изпече вафлите. Горещината им може — не, тя ще стопли частите от сърцето ми, които много отдавна са толкова студени, че почти съм забравил за съществуването им.

В слушалката извика момичешки глас — глас, едновременно весел и зноен. В онзи момент стоях директно над високоговорителя и го гледах с нещо като благоговение. Джей Pi беше до мен.

— Това ли са твоите приятелки? О, мили боже, кажи им да донесат „Туистър“^[1].

Кун отново заговори:

— Сега разбирайте какъв е залогът! Най-страхотната нощ в живота ми току-що започна. И ви каня да се присъедините към мен, защото съм най-добрият приятел на света. Ето и каква е вашата изгода: след като приключва разговора си с вас, Мичъл и Били ще се обадят на своите приятели. А предварително се съгласихме, че има място само за още една кола момчета. Не можем повече да намаляваме сътношението на мажоретките и момчетата. Обаждам се първи, защото съм в ролята на помощник-управител. Така че вие имате преднина. Знам, че няма да се провалите. Знам, че мога да разчитам да донесете „Туистър“. Господа, шофирайте бързо и безопасно. Но ако умрете тази нощ, умрете с утехата, че сте жертвали живота си за най-благородната човешка кауза. Преследването на мажоретките.

[1] Игра за физически умения, която се практикува върху голяма пластмасова подложка. Тя има кръгове в четири цвята и всеки ред е в различен цвят. Използва се квадратна ръка, за да се определи къде играчът трябва да постави ръката или крака си. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Двамата с Джей Pi дори не си направихме труда да затворим телефона.

Единственото, което казах, бе:

— Трябва да се преоблека.

А той:

— Аз също.

И после аз казах:

— Херцоже: „Туистър“! В шкафа с игрите!

Втурнах се нагоре, докато чорапите ми се плъзгаха по паркета на кухнята, и влязох със залитане в спалнята. Отворих вратата на гардероба и започнах трескаво да разглеждам струпваните на пода ризи с напразната надежда някъде сред този куп като по чудо да се намира съвършената риза на райета и с копчета отгоре до долу, без никакви гънки, която да казва: „Аз съм силен и издръжлив, но също така съм изненадващо добър слушател с истинска и постоянна страсть към овациите и мажоретките, които ги вдъхновяват“. За нещастие, нямаше такава риза. Бързо се спрях на мръсна, но страхотна жълта тениска от „Тредлес“^[1] и черен пуловер с шпиц деколте върху нея. Събух дънките, с които гледах филмите за Джеймс Бонд с Херцога и Джей Pi, и бързо навлякох единствения си чифт хубави тъмносини дънки.

Допрях брадичка до гърдите си и подуших. Изтичах в банята и започнах да пръскам дезодорант под мишниците си като обезумял. Погледнах се в огледалото. Изглеждах добре, ако се изключеше леко асиметричната ми коса.

Изтичах обратно в стаята, грабнах зимното си палто от пода, напъхах краката си в маратонките „Пума“ и изтичах долу полуобут, като виках:

— Готови ли са всички? Аз съм готов! Да вървим!

Щом стигнах долу, заварих Херцога да седи в средата на дивана, гледайки филма за Бонд.

— Херцоже. „Туистър“. Яке. Кола. — Обърнах се и извиках към горния етаж: — Къде си, Джей Пи?

— Имаш ли излишно палто? — отговори той.

— Не, облечи твоето! — извиках.

— Но аз бях по яке! — извика той в отговор.

— Просто побързай! — По някаква причина Херцога още не бе спряла филма. — Херцоже! — повторих. — „Туистър“. Яке. Кола.

Тя натисна паузата и се обърна към мен.

— Тобин, каква е представата ти за ада?

— На този въпрос може да се отговори и в колата!

— Защото моята представа за ада е да прекарам цяла вечност в пълния с мажоретки „Уофъл Хаус“.

— О, хайде! — казах. — Не бъди идиотка.

Херцога се изправи, диванът бе между нас.

— Казваш, че трябва да излезем в най-лошата буря от петдесет години насам и да шофирате двайсет и седем километра, за да висим в компанията на случайни момичета, чиято идея за забавление е да играят игра, на кутията, на която пише, че е за шестгодишни, и аз съм идиотка?

Отново обърнах глава към стълбите.

— Джей Пи! Побързай!

— Опитвам се! — извика той в отговор. — Но трябва да балансирам между нуждата да побързам и нуждата да изглеждам фантастично!

Заобиколих дивана и прегърнах Херцога. Усмихнах ѝ се. Бяхме приятели от дълго време. Познавах я добре. Знаех, че мрази мажоретките. Знаех, че мрази студеното време. Знаех, че не ѝ се става от дивана, когато гледа филм за Джеймс Бонд.

Но Херцога обожаваше пържените картофи в „Уофъл Хаус“.

— Има две неща, на които не можеш да устоиш — казах ѝ. — Първото е Джеймс Бонд.

— Вярно — съгласи се тя. — А какво е другото?

— Крокети — казах. — Златистите, превъзходни крокети в „Уофъл Хаус“.

Тя не ме погледна, не и истински. Гледаше през мен, през стените на къщата и през снега, присвила очи, гледаше втренчено в далечината. Мислеше за пържените картофи.

— Могат да ги сервират още печени върху грил, задушени с лук и покрити със сирене — казах.

Тя премигна, после поклати глава.

— Господи, винаги съм победена от любовта си към пържените картофи! Но не искам да седя там цяла нощ.

— Един час, освен ако не ти е забавно — обещах. Тя кимна. Докато тя обличаше палтото си, аз отворих шкафа с игрите и грабнах кутията с „Туистър“, чиито краища бяха смачкани.

Когато се обърнах, Джей Пи стоеше пред мен.

— О, мили боже! — възкликах. Беше намерил нещо ужасно в някой тъмен ъгъл на бащиния ми гардероб: дебел бебешко син скиорски екип със силно стеснени в долния край крачоли, а на главата му се мъдреше ушанка. — Изглеждаш като дървар, който има влечеие към дрехи за възрастни, чието умствено развитие е като това на бебе. — Допълних аз.

— Млъкни, задръстеняк — отговори простишко Джей Пи. — Това е скиорски секапил. Казва: „Току-що идват от склоновете след дълъг ден, прекаран в спасяване на човешки животи със ски патрула“.

Херцога се засмя.

— Всъщност казва: „Това, че не съм бил първата жена космонавт, не означава, че не мога да нося скафандръа й“.

— Исусе, чудесно, ще отида да се преоблека — каза той.

— НЯМА ВРЕМЕ! — извиках.

— Трябва да си обуеш ботуши — каза Херцога и погледна маратонките ми „Пума“.

— НЯМА ВРЕМЕ! — извиках отново.

Вкарах и двамата в гаража и след миг бяхме в Карла, белия джип „Хонда“ на родителите ми. Бяха минали осем минути, откакто Кун бе затворил. Преднината ни най-вероятно вече се беше стопила. Беше 23,42. В нормална нощ бяха необходими двайсет минути, за да се стигне до „Уофъл Хаус“.

Но това, както се оказа, не беше нормална нощ.

[1] Американска компания, известна с креативния дизайн на тениските, които предлага. — Б.ред. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Щом натиснах бутона за вратата на гаража, започнах да проумявам какво предизвикателство бе нашето начинание: до вратата на гаража бе долепена стена от сняг, висока около седемдесет сантиметра. Тъй като Херцога и Джей Pi бяха дошли по обяд, трябва да бе наваляло поне четирийсет и пет сантиметра оттогава.

Включих системата четири по четири.

— Ще, ъ-ъ... Мислите ли, че трябва да мина през снега?

— ПРОСТО ТРЪГНИ — каза Джей Pi от задната седалка. Херцога успешно бе извикала „пушка“^[1]. Поех си дълбоко дъх и дадох на заден. Джипът се повдигна леко, когато се ударихме в снега, но си проправи път и започнах да карам на заден по алеята.

Всъщност не толкова шофирах, колкото се пързалихме, но поне се движехме. Скоро джипът бе вън от алеята и насочен приблизително към „Уофъл Хаус“, благодарение повече на късмета ни, отколкото на уменията ни.

Снегът по улиците беше дълбок трийсет сантиметра. Нямаше улица в нашия квартал, по която да е посипана сол или да е минало превозно средство.

— Това е толкова глупав начин да умреш — отбеляза Херцога и аз започвах да се съгласявам с нея.

Но Джей Pi извика от задната седалка:

— Спартанци! Тази вечер ще вечеряме в „Уофъл Хаус“!

Кимнах, включих на скорост и натиснах педала за газта.

Гумите се въртяха и въртяха, а после се изстреляхме и падащият сняг оживя в светлината на фаровете. Не виждах извивките на пътя, камо ли разделящата платната линия, така че предимно се опитвах да остана някъде между пощенските кутии.

Гроув Парк прилича на купа и за да излезете от него, трябва да шофирате по доста умерен наклон. И тримата — Джей Pi, Херцога и аз — израснахме в квартала Гроув Парк, така че бях шофирал хиляди пъти по въпросния наклон.

И затова дори не се сетих за възможните проблеми, когато започнахме да се изкачваме. Но скоро забелязах, че силата, с която натисках педала за газта, по никакъв начин не оказваше влияние на скоростта, с която изкачвахме хълма. Започнах да изпадам в ужас.

Колата постепенно намаляваща скорост. Натиснах педала за газта и заслушах как гумите се въртят в снега. Джей Пи изруга. Обаче все още пълзяхме напред и вече виждах билото на хълма, както и черното, изчистено от снега платно на магистралата над нас.

— Хайде, Карла — измърморих.

— Дай газ — предложи Джей Пи. Подчиних се и гумите се завъртяха още няколко пъти, но после изведнъж Карла спря да се изкачва.

Измина дълъг миг, откакто Карла бе спряла, докато започне отново да се плъзга с блокирани гуми надолу по хълма. Беше тих миг, миг на размисъл. Общо взето, не обичам да поемам рискове. Не съм от онези хора, които прекосяват пеш целите Апалачи или прекарват лятото в учене в Еквадор, дори не съм от онези хора, които ядат суши. Когато бях малък и нощем се тревожех за разни неща, което ми пречеше да заспя, а майка ми винаги ме питаше: „Кое е най-лошото, което може да се случи?“. Мислеше, че това ме успокоява — мислеше, че думите ѝ ще ме накарат да осъзная, че грешките в домашната ми работа по математика във втори клас няма да имат огромни последици за качеството на живота ми. Но не така стана. Започнах да мисля за най-лошото, което би могло да се случи. Да кажем, че се тревожа за грешките в домашната си работа по математика във втори клас. Може би учителката ми, мис Чапмън, ще ми се разкроещи. Няма да се *разкроещи*, но може би кратко ще изрази неодобрението си. А може би кратко изразеното ѝ неодобрение ще ме разтревожи. И може би ще се разплача. Всички ще започнат да ме наричат бебе, което ще засили социалната ми изолация и тъкмо защото никой не ме харесва, ще се обърна за утеша към наркотиците и в пети клас вече ще съм привикнал към хероина. И после ще умра. Това е най-лошото, което може да се случи. И вярвах, че трябва да премислям ситуацията, за да не привикна към хероина и/или да умра. Но бях изхвърлил всянакви тревоги от главата си. И за какво? Заради мажоретки, които не познавах? Нямам нищо против мажоретките, но със сигурност имаше и по-хубави неща, за които да се жертвам.

Усетих, че Херцога ме гледа, и я погледнах в отговор, очите ѝ бяха огромни, кръгли и изразяваха страх и може би леко раздразнение. И едва тогава, в този дълъг миг на застиналост, помислих за най-лошото, което можеше да се случи: това. Ако оцелеех, родителите ми щяха да ме убият, че съм съсипал колата. Щях да бъда наказан с години — възможно бе дори с десетки години. Щях да работя стотици часове през лятото, за да платя ремонта на колата.

И после се случи непоправимото. Започнахме да се занасяме назад, обратно към къщата. Натиснах спирачките. Херцога дръпна ръчната спирачка, но Карла просто се спускаше зигзагообразно назад и само от време на време отговаряше на безумните завъртания на волана.

Усетих лек удар и си помислих, че сме се бутнали в бордюр; спускахме се по хълма през дворовете на нашите съседи, като разоравахме снега чак до подкалниците. Плъзгахме се назад покрай къщи, толкова близо до тях, че виждах украсенията по коледните дръвчета през прозорците на дневните. Карла като по чудо избегна пикап, паркиран в една от алеите, и докато гледах в огледалото за обратно виждане за приближаващи се пощенски кутии, коли и къщи, случайно фиксирах Джей Pi. Той се усмихваше. Най-лошото, което можеше да се случи, накрая се беше случило. И дори изпитах известно облекчение... може би. Както и да е, нещо в усмивката му ме накара да се усмихна и аз.

Погледнах Херцога и вдигнах ръцете си от кормилото. Тя поклати глава така, сякаш бе ядосана, но също се предаде. За да покажа до каква степен не контролирам Карла, сграбчих волана и започнах театрално да го въртя насам-натам.

— В беда сме — каза Херцога и се засмя.

И тогава, ей така изведнъж, спирачките заработиха и аз бях притиснат към седалката и накрая, когато пътят стана равен, колата спря. Джей Pi говореше прекалено високо, заявявайки:

— Господи, не мога да повярвам, че не сме мъртви. Ние сме толкова живи!

Огледах се в опит да се ориентирам. На около метър и половина от предната врата от другата страна бе къщата на онези пенсионери, господин и госпожа Олни. Светеше лампа и след като гледах секунда, видях госпожа Олни, облечена в бяла нощница, застанала с лице, почти притиснато до стъклото, втренчила се в нас с отворена уста.

Херцога ѝ хвърли поглед и ѝ отдаде чест. Включих на скорост, изкарах предпазливо колата от двора на семейство Олни и излязох, както се надявах, на улицата. Изключих от скорост и свалих треперещите си ръце от волана.

— Добре — каза Джей Пи в опит да се успокои. — Добре. Добре. Добре. — Пое си въздух и после додаде: — Това бе *страхотно!* Найдоброто влакче на ужасите за всички времена!

— Опитвам се да не се напикая — казах. Бях готов да си отида у дома — обратно към филмите за Джеймс Бонд — и да стоя буден половината нощ, да хапвам пуканки, да поспя няколко часа, да прекарам Коледата с Херцога и родителите ѝ. Бях живял без компанията на мажоретките от Пенсилвания седемнайсет години и половина. Можех да преживея още ден без тях.

Джей Пи не спираше да говори:

— През цялото време си мислех: *Човече, ще умра в бебешко син скиорски костюм.* Майка ми ще трябва да идентифицира тялото ми и ще прекара остатъка от живота си с мисълта, че когато е насаме, синът ѝ обича да се облича като порнозвезда от седемдесетте години на двайсети век, и то с по-ниска от нормалната температура на тялото.

— Мисля, че мога да прекарам една нощ и без крокети — каза Херцога.

— Да — съгласих се. — Да. — Джей Пи високо възрази, че отново иска да се повози на влакчето на ужасите, но на мен ми бе достатъчно. Обадих се на Кун, а пръстът ми трепереше, докато натисках бутона за бързо избиране.

— Чуй, човече, дори не можем да излезем от Гроув Парк. Прекалено много сняг има.

— Опитай по-настойчиво, човече — каза Кун. — Приятелите на Мичъл дори не са тръгнали още, така мисля. А Били се обади на двама от колежа, които познава, и им каза да донесат буренце бира, защото единственият начин тези прекрасни дами да благоволят да разговарят с Били е да са пияни... Хей! Съжалявам, Били току-що ме удари с хартиената си шапка. Аз съм настоящият помощник-управител, Били! И ще докладвам за поведен... Хей! Както и да е, моля ви, елате. Не искам да съм затворен тук с Били и шайка немарливи пияници. Ресторантът ми ще се сдобие с лошо име, аз ще бъда уволнен и просто... моля ви.

Джей Pi се обади от задната седалка:

— Влакче на ужасите! Влакче на ужасите! Влакче на ужасите!

Затворих телефона и се обърнах към Херцога. Канех се да ги убедя да се върнем у дома, когато телефонът ми отново звънна. Беше майка ми.

— Не можахме да наемем кола. Върнахме се в хотела — каза. — Остават само осем минути до Коледа и щях да изчакам, но баща ти е уморен и иска да си легне, затова ще се поздравим с празника сега. — Баща ми се наведе към телефона и чух неговия безрадостен поздрав „Весела Коледа“ една октава под жизнерадостния на майка ми.

— Весела Коледа — отвърнах. — Обадете се, ако стане нещо, имаме да изгледаме още два филма за Джеймс Бонд. — Точно преди мама да затвори, прозвуча сигналът за чакащо обажддане. Кун. Включих го на високоговорител.

— Кажете ми, че сте излезли от Гроув Парк.

— Току-що се обади, човече. Все още сме в подножието на хълма — казах. — Мисля, че ще се приберем у дома.

— Елате. Тук. Сега. Току-що разбрах кого е поканил Мичъл: Тими и Томи Рестън. Те са на път. Все още можете да дойдете преди тях. Знам, че можете! Трябва! Моето мажоретно-фантастично чудо няма да бъде съсирано от близнаците Рестън! — Той затвори. Кун определено имаше склонност към драматичното, но този път го разбирах. Близнаците Рестън можеха да съсишат почти всичко. Тими и Томи Рестън бяха еднояйчни близнаци, които никак не си приличаха. Тими тежеше сто и трийсет килограма, но не беше дебел. Беше просто силен, невероятно бърз и бе най-добрият играч в нашия отбор по американски футбол. Томи, от друга страна, можеше да влезе в единия крачол на дънките на Тими, но компенсираше липсата на ръст с безумна агресия. Когато бяхме в основното училище, Тими и Томи непрекъснато водеха епически битки на баскетболното игрище. Не мисля, че някой от двамата беше все още със собствените си зъби.

Херцога се обърна към мен.

— Добре, вече не става дума за нас или за мажоретките. Става въпрос за това да защитим Кун от близнаците Рестън.

— Знаеш какво ще се случи, ако снегът ги застави да останат в „Уофъл Хаус“ няколко дни и храната започне да не достига — каза Джей Pi.

Херцога подхвана шегата. Биваше я в това.

— Ще станат канибали. И ще изядат първо Кун.

Само поклатих глава.

— Но колата — казах.

— Мисли за мажоретките — започна да ме придумва Джей Пи.

Обаче не мислех за мажоретките, когато кимнах. Мислех за изкачването на хълма и за изчистените улици, по които бихме могли да стигнем навсякъде.

[1] Който първи извика „пушка“, заема предната седалка. —
Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Както обикновено, Херцога имаше план. Все още бяхме спрели насред пътя, когато тя го сподели с нас.

— Проблемът бе, че изгубихме скорост, докато изкачвахме хълма. Защо? Защото не започнахме да го изкачваме с достатъчно скорост. Затова се върни назад в права линия, докъдето можеш, и набери скорост. Ще започнем изкачването много по-бързо и инерцията ще ни изведе до върха.

Планът не ми се стори особено завладяващ, но не можех да измисля по-добър, затова дадох възможно максимално назад, хълмът бе директно пред нас, едва видим в светлината на фаровете през гъсто падащия сняг. Не спрях, докато не се озовах в нечий преден двор и един извисяващ се дъб не се озова на няколко крачки от задната броня на Карла. Завъртях гумите няколко пъти, за да стигна до отъпкания сняг.

— Коланите ви закопчани ли са? — запитах.

— Да — отговориха те едновременно.

— Въздушните възглавници в готовност ли са?

— Потвърдено — каза Херцога. Погледнах я. Тя се усмихна и повдигна вежди. Кимнах ѝ.

— Имам нужда от обратно броене, хора.

— Пет — казаха те в един глас. — Четири. Три. — Застопорих лоста в неутрална позиция и започнах да форсирам двигателя. — Две. Едно. — Включих на скорост и се изстреляхме, като набирахме неравномерно скорост между моментите на пързалияне по снега. Стигнахме хълма със скорост от шейсет и пет километра в час, с трийсет километра над ограничението за скоростта в Гроув Парк. Станах от седалката, придържан от колана, натиснал с цялата си тежест педала за газта, но гумите се въртяха напразно и започнахме да намаляваме скорост, ето защо го отпуснах.

— Хайде! — каза Херцога.

— Можеш да го направиш, Карла — измърмори тихо Джей Пи от задната седалка и колата продължи напред, като намаляваше все повече скорост с всеки изминал момент.

— Карла, занеси дебелия си, натъпкан с газ задник до върха на хълма! — извиках и ударих по кормилото.

— Не ѝ се подигравай — каза Херцога. — Тя има нужда от нежно окуражаване. Карла, скъпа, ние те обичаме. Ти си такава добра кола. И ние вярваме в теб. Вярваме стопроцентово в теб.

Джей Пи започна да изпада в паника.

— Няма да успеем.

Херцога отговори успокоително:

— Не го слушай, Карла. Ще го направиш. — Отново виждах билото на хълма и току-що почищеното черно платно на магистралата. Карла като че ли мислеше: *Мисля, че мога, мисля, че мога*, а Херцога продължаваше да милва таблото и да казва: — Обичам те, Карла. Знаеш го, нали? Всяка сутрин се събуждам с мисълта, че обичам колата на майката на Тобин. Знам, че е странно, скъпа, но те обичам. Обичам те. И знам, че можеш да направиш това.

Продължавах да натискам педала за газта, а колелата продължаваха да се въртят напразно. Скоростта падна до дванайсет километра в час. Наблизавахме висока деветдесетсантиметрова пряспа, струпан от вятъра сняг, препречил пътя ни. Бяхме толкова близо. Скоростомерът се колебаеше около осем километра в час.

— О, господи, пътят надолу е дълъг — каза Джей Пи с дрезгав глас. Погледнах в огледалото за обратно виждане. Със сигурност беше така.

Все още напредвяхме, но със скоростта на охлюв. Хълмът започна да се изравнява, но нямаше да успеем. Продължавах да натискам педала за газта без никаква полза.

— Карла — каза Херцога, — време е да ти кажа истината. Влюбена съм в теб. Искам да съм с теб, Карла. Никога не съм изпитвала това към к...

Гумите зацепиха в снета, натиснах педала за газта почти до пода и се изстреляхме напред през снежната пряспа, снегът достигаше до основата на предното стъкло, но преминахме, наполовина над пряспата и наполовина през нея. Карла излезе от другата страна на пряспата и натиснах спирачките, защото наблизихме знака „Стоп“.

Задницата на Карла се занесе и изведнъж, вместо да спрем на знака, се озовахме на магистралата и предницата сочеше в правилната посока. Отпуснах спирачките и се понесохме по магистралата.

— ДААААА! — извика Джей Pi от задната седалка. Наведе се напред и разроши с ръка гъстите неподредени къдици на Херцога. — ТОКУ-ЩО СВЪРШИХМЕ ТОЛКОВА ДОБРА РАБОТА, КАТО НЕ УМРЯХМЕ.

— Със сигурност знаеш как да говориш на колите — казах на Херцога. Усещах налягането на кръвта в цялото си тяло. Тя изглеждаше скандално спокойна, докато приглеждаше косата си с ръка.

— В отчаяни времена се изискват отчаяни мерки — отговори.

Първите осем километра бяха благословени — магистралата се вие нагоре-надолу из планината и шофирането крие опасности, но бяхме единственото превозно средство на пътя и макар шосето да бе мокро, колта помагаше да не се плъзгаме. Освен това карах предпазливо с четирийсет километра в час и завоите не изглеждаха толкова заплашителни. Дълго време всички мълчахме — предполагам, че мислехме за изкачването на хълма, — макар Джей Pi от време на време да издишаше шумно през уста и да казваше: „Не мога да повярвам колко сме живи“, или някая друга вариация по темата. Снегът бе прекалено дебел и пътят прекалено мокър за музика, затова просто пътувахме в тишина.

А сетне след известно време Херцога попита:

— И все пак какво намираш в мажоретките?

Каза го на мен, знаех, защото няколко месеца излизах с момиче на име Бритъни, което бе мажоретка. Нашите мажоретки бяха всъщност много добри, общо взето, далеч по-добри атлетки от футболния отбор, който насырчаваха. Бяха също така известни с това, че оставяха пътека от разбити сърца — Стюарт Уайнтраб, момчето, което Кун бе видял в „Уофъл Хаус“ и което бе абсолютно унищожено от мажоретката Клоуи.

— Хм, може ли да е това колко са секси? — предположи Джей Pi.

— Не — казах, опитвайки се да бъда сериозен. — Това бе съвпадение. Не я харесвах, защото беше мажоретка. Искам да кажа, тя е мила, нали?

Херцога ми се присмя.

— Да, по онзи начин, типичен за Stalin — ще смачкам враговете си.

— Бритъни беше страхотна. Просто не харесваше теб, защото не разбираше — обърна се Джей Пи към Херцога.

— Какво не е разбирала? — запита Херцога.

— Нали знаеш, че не си заплаха. Като повечето момичета, които имат приятел и които не искат той да прекарва цялото си време с друго момиче. Бритъни не разбираше, че не си истинско момиче.

— Ако с това искаш да кажеш, че не харесвам списанията, в които пишат за знаменитости, предпочитам храната пред анорексията, отказвам да гледам телевизионни предавания за модели и мразя розовия цвят, тогава — да. Гордея се, че не съм истинско момиче.

Вярно беше, че Бритъни не харесваше Херцога, но тя не харесваше и Джей Пи. Всъщност не харесваше чак толкова много и мен. Колкото повече време прекарвахме заедно, толкова повече Бритъни се дразнеше от чувството ми за хумор, маниерите ми на масата и от всичко, поради което и се разделихме. Истината е, че това никога не бе означавало толкова много за мен. Бях много разстроен, когато тя ме заряза, но не го преживях като катастрофа подобно на Уайнтраб. Предполагам, че не бях обичал Бритъни. Тази беше разликата. Тя беше красива и умна и не беше безинтересно да се говори с нея, но всъщност не разговаряхме истински много често. Никога не се чувствах несигурен с нея, защото винаги съм знал как ще свърши всичко. Тя като че ли не си струваше риска.

Господи, мразех да говоря за Бритъни, но Херцога непрекъснато я споменаваше, вероятно заради неподправеното удоволствие да ме ядоса. Или защото в живота ѝ нямаше драми, които да обсъжда. Много момчета харесваха Херцога, но тя, изглежда, не се интересуваше от никого. Не искаше да надува главата на никого с приказки за някое момче, за това колко привлекателно е то или как понякога ѝ обръща внимание, а друг път не... и всичките тези глупости. Харесвах тази нейна черта. Херцога просто беше нормална: обичаше да се шегува и

да говори за филми, нямаше нищо против да крещи или на нея да ѝ крещят. Беше много повече човек от останалите момичета.

— Не намирам нищо в мажоретките — повторих.

— Но — каза Джей Pi — и двамата харесваме секси момичета, които обожават „Туистър“. Не става въпрос за любов към мажоретките, Херцоже: а за любовта към свободата, надеждата и непобедимия американски дух.

— Да, добре, наречете ме лоша патриотка, но не разбирам това безумие с мажоретките и подгряването. Насърчителните скандирания не са секси. Тъмното е секси. Двусмисленото е секси. Това, което е по-дълбоко, отколкото изглежда на пръв поглед, е секси.

— Точно така — отвърна Джей Pi. — Затова и излизаш с Били Талос. Нищо не изльчва повече мрак и тайнственост от сервитъор в „Уофъл Хаус“.

Погледнах в огледалото за обратно виждане, за да проследя дали Джей Pi се шегува, но не изглеждаше да е така. Тя се обрна, удари го по коляното и каза:

— Това е просто работа.

— Чакай, излизаш с Били Талос? — запитах. Бях изненадан, главно защото не изглеждаше вероятно Херцога въобще да излезе с когото и да било, но също и защото Били Талос беше от онези момчета, които обичат бирата и американския футбол, докато Херцога беше момиче, което харесваше по-скоро Шърли Темпъл^[1] и театъра на живо.

Херцога не каза нищо цяла секунда.

— Не. Само ме покани на официалния зимен танц^[2].

Не отвърнах нищо. Струваше ми се странно Херцога да сподели нещо с Джей Pi, а не с мен.

— Не се обиждай, но Били Талос е малко мазен, нали? Струва ми се, че ако изстискваш косата му на всеки ден-два, потенциално можеш да сложиш край на зависимостта на Америка от чуждестранното олио.

— Не се обиждам — каза Херцога и се засмя. Очевидно не беше чак толкова луда по него. Но пак не можех да си представя Херцога с Били Талос — като оставим настрани мазната му коса, той просто не изглеждаше достатъчно забавен и интересен например. Но както и да е. Херцога и Джей Pi се впуснаха в пламенно обсъждане на менюто в „Уофъл Хаус“ и в това дали хлябът със стафиди превъзхожда

обикновения. Разговорът им бе забавен фон на пътуването. Снежинките се удряха в предното стъкло и веднага се топяха. Чистачките ги почистваха. Светлината на дългите фарове осветяваше снега и мокрото шосе, виждах от асфалта само толкова, че да знам къде е платното и накъде върви колата.

Можех да шофирям по този път дълго преди да се уморя, но беше почти време да завия и да поема по „Сънрайс Авеню“ и през центъра на града да се отправя към междущатското шосе и „Уофъл Хаус“. Беше 00,26 сутринта.

— Хей — казах, с което ги прекъснах.

— Какво? — запита Херцога.

Отклоних за миг поглед от пътя, за да ѝ заговоря директно.

— Весела Коледа.

— Весела Коледа — отвърна тя. — Весела Коледа, Джей Pi.

— Весела Коледа, задръстеняци.

[1] Американска актриса, танцьорка и певица (1928 — 2014) —
Б.пр. ↑

[2] Голямо събитие в гимназиите, което обикновено се състои между декември и март. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Купчините сняг от двете страни на „Сънрайс Авеню“ бяха огромни и високи колкото джипа и се чувствах така, сякаш пътувахме на дъното на безкрайна писта за спускане със сноуборд. Джей Пи и Херцога се бяха смълчали и всички се бяхме концентрирали в пътя. До центъра на града имаше още няколко километра, след това още километър и половина на изток до „Уофъл Хаус“, намиращ се малко встрани от междущатското шосе. Мълчанието ни бе прекъснато от песен в стилистиката на рапа от деветдесетте, прозвучала от телефона на Джей Пи.

— Кун — каза той и включи високоговорителя.

— КЪДЕ, ПО ДЯВОЛИТЕ, СТЕ, МОМЧЕТА?

Херцога се наведе, за да може той да я чуе.

— Кун, погледни през прозореца и ми кажи какво виждаш.

— Ще ви кажа какво не виждам! Не виждам теб, Джей Пи и Тобин на паркинга на „Уофъл Хаус“! Не знам нищо за приятелите на Мичъл от колежа, но Били току-що се чу с близнаците: те тъкмо ще навлязат в „Сънрайс“.

— Тогава всичко е наред, защото ние вече *сме* на „Сънрайс“ — казах.

— ПОБЪРЗАЙТЕ. Мажоретките си искат „Туистъра“! Чакай, задръж... Упражняват пирамида и имат нужда от мен да стоя наблизо. Да стоя наблизо. Знаете ли какво означава това? Ако паднат, ще паднат *в ръцете ми*. Така че трябва да вървя. — Чух характерния за края на разговора звук.

— Дай им да разберат — каза Джей Пи. Засмях се и продължих да поддържам постоянна скорост. Трябваше просто да запазим преднината си.

Що се отнася до плъзгането по пътя с джип, то „Сънрайс Авеню“ не е зле, защото, за разлика от повечето улици в Грейстаун, е доста права. Ръководех се по следите от гуми и скоростта се увеличи до четирийсет километра в час. Предполагах, че ще стигнем до центъра

след две минути, а след десет вече щяха да хапваме от специалните, невключени в менюто вафли със сирене на Кун. Мислех за тези вафли, покрити с топено сирене, за едновременно пикантния им и сладък вкус, вкус, така дълбок и сложен, че дори не може да бъде сравняван с други вкусове, а само с чувства. Вафлите със сирене, мислех си, имат вкуса на любовта без страха от изгубване на илюзиите и когато стигнахме до деветдесетградусовия завой, който „Сънрайс Авеню“ прави, преди да навлезе в центъра, почти усещах вкуса им.

Наблизих завоя точно както ме бяха учили на шофьорските курсове: с ръце като за два без десет, завъртях леко кормилото надясно и в същото време натиснах леко спирачките. Обаче Карла не реагира, както се полагаше. Продължи да върви направо.

— Тобин — каза Херцога. И после додаде: — Завий, завий, Тобин, завий.

Не казах нищо, просто продължих да въртя волана надясно и да натискам спирачките. Започнахме да намаляваме скорост с наближаването на пряспата, но нямаше дори намек за завиване. Вместо това се врязахме в стена от сняг и се чу звук като от гърмеж, получен при летене на самолет със свръхзвукова скорост.

По дяволите! Карла се наклони наляво. Предното стъкло бе стена от белота, обсипана с тъмни точки.

Щом спряхме, обърнах глава точно навреме, за да видя буци леден сняг да падат зад колата и да ни затрупват. Отговорих на това с онзи изискан език, с който съм известен.

— По дяволите, глупаво, глупаво, глупаво, глупаво, глупаво, по дяволите.

СЕДМА ГЛАВА

Херцога протегна ръка и изключи двигателя на колата.

— Рискуваме да се изтровим с въглероден окис — каза спокойно, като че ли не бяхме здравата прецакани на шестнайсет километра от дома. — Навън през задната врата! — Нареди тя и властната нотка в гласа ѝ ме успокои. Джей Пи мина в багажното отделение зад седалките и отвори задната врата. Изскочи навън. Херцога го последва, а после и аз с краката напред. Вече събрали мислите си, най-после успях да ги изразя красноречиво.

— По дяволите, по дяволите, по дяволите! — Ритнах задната броня на Карла и мокрият сняг се посипа по лицето ми. — Глупава идея, господи, глупава, господи, родителите ми, по дяволите, по дяволите, по дяволите.

Джей Пи сложи ръка на рамото ми.

— Всичко ще бъде наред.

— Не — казах. — Няма. И ти знаеш, че е така.

— Да, ще бъде — настоя Джей Пи. — Знаеш ли какво? Всичко ще бъде съвсем наред, защото ще изровя колата от снега и някои ще дойде и ще ни помогне — дори това да са близнаките. Искам да кажа, няма да ни оставят да измръзнем до смърт тук.

Херцога ме погледна и се усмихна самодоволно.

— Може ли да отбележа — каза, — че скоро много ще съжаляваш, задето не се вслуша в съвета, който ти дадох в дома ти? — Погледнах надолу към снега, който падаше върху маратонките ми, и трепнах.

Джей Пи остана оптимист.

— Да! Всичко ще бъде наред! Има някаква причина господ да ми е дал мускулести ръце и мускулест корем, човече. Това е така, за да мога да измъкна колата ти от снега. Дори нямам нужда от помощта ти. Вие просто си бъбрете и оставете Хълк да извърши магията.

Погледнах Джей Пи. Тежеше може би седемдесет и три килограма. Катеричките имат по-впечатляващи мускули от него. Но

Джей Пи беше спокоен. Завърза краищата на ушанката. Бръкна в много тесния за него скиорски костюм, извади вълнени ръкавици и се обърна към колата.

Не се спуснах да му помогна, защото знаех, че е безнадеждно. Карла се бе забила приблизително цели два метра във високата почти колкото мен пряспа, а нямахме дори лопата. Просто стоях на пътя до Херцога и отмахнах с ръка мокрия кичур, който се подаваше изпод шапката ми.

— Съжалявам — казах на Херцога.

— Щх, вината не е твоя. А на Карла. Ти завъртя волана. Карла просто не те послуша. Знаех си, че не трябва да я обичам. Тя е като всички други, Тобин: щом призная любовта си, ме изоставя.

Засмях се.

— Аз никога не съм те изоставял — казах и я потупах по гърба.

— Да... Е, първо, никога не съм ти признавала любовта си и второ, за теб дори не съм жена.

— В такава беда сме — казах разсеяно, като погледнах назад и видях Джей Пи да си пробива път покрай колата. Беше като малка къртица и постигаше изненадващ резултат.

— Да, вече съм премръзнала — отвърна тя, приближи се и се опря в мен. Не можех да си представя как е премръзнала под гигантското палто за ски, но нямаше значение. Това ми напомни, че поне не съм сам тук, навън.

— Какво ще правим, Херцоже. — Протегнах ръка и я прегърнах, докато в същото време размествах шапката ѝ.

— И бездруго това е може би по-забавно, отколкото ще бъде в „Уофъл Хаус“ — каза тя.

— Но в „Уофъл Хаус“ е *Били Талос* — отговорих присмехулно.

— Сега разбрах защо пожела да дойдеш. Няма нищо общо с пържените картофи!

— Всичко трябва да има нещо общо с пържените картофи — отвърна тя. — Както е написал поетът: Толкова много зависи от златистите, покрити с мазнина крокети редом с бърканите яйца.

Не знаех за какво говори. Просто кимнах, втренчих поглед в пътя и се запитах кога ли ще дойде кола, която да ни спаси.

— Знам, че е глупаво, но тази със сигурност е най-приключенската Коледа.

— Да, което добре ми напомня защо, общо взето, съм против приключениета.

— Няма нищо лошо в това понякога да поемаш риск — каза Херцога и ме погледна.

— Не бих могъл да съм по-несъгласен и това само доказва гледната ми точка. Поех риск и сега Карла е заседнала в пряспата и скоро ще ми бъде забранено да я карам.

— Обещавам ти всичко да бъде наред — каза Херцога с премерено тих глас.

— Добра си в това — казах. — В това да изричаш луди неща по начин, който да ме накара да ти повярвам.

Тя се повдигна на пръсти, сграбчи ме за раменете и ме погледна, носът ѝ бе зачервен и мокър от снега, лицето ѝ бе близо до моето.

— Ти не харесваш мажоретките. Мислиш, че са жалки. Ти харесваш хубавите, забавните, емо момичета, с които ти е приятно да излизаш.

Свих рамене.

— Да, онова не се получи — казах. — По дяволите! — Тя се усмихна.

Джей Пи се показа от тунела, изтръска снега от бебешко синия си ски костюм и обяви:

— Тобин, имам лоша новина, но не искам да реагираш прекалено силно.

— Добре — казах нервно.

— Не мога да измисля как по-лесно да ти го съобщя. Хм, по твоето мнение какъв е идеалният брой колела, които Карла трябва да има в момента?

Затворих очи и повдигнах глава, ярката светлина на уличната лампа проряза клепачите ми, снегът бе по устните ми.

Джей Пи продължи:

— Защото, за да бъда напълно искрен, мисля, че възможно най-добрият брой за Карла са четири. В момента три от колелата на Карла са физически съединени с нея, но не са идеалният брой. За щастие, четвъртото е на съвсем малко разстояние, но, за нещастие, не съм експерт в поставянето на колела.

Дръпнах шапката си така, че да покрие лицето ми. Съзнанието за дълбочината на нещастието ми ме заля и за първи път ми стана

студено — почувствах студа по китките си точно там, където имаше гола ивица кожа между ръкавиците и маншетите ми, и там, където разтопеният сняг се бе просмукал в чорапите ми. Родителите ми нямаше да ме набият, да ме дамгосат с нагорещена закачалка за дрехи или нещо подобно. Бяха прекалено мили, за да прилагат жестокост. И това накрая ме накара да се почувствам толкова зле: те не заслужаваха да имат дете, което да счупи колелото на любимата им Карла, пътувайки, за да прекара малките часове на коледната нощ с четириайнайсет мажоретки.

Някой дръпна шапката ми нагоре. Джей Пи.

— Надявам се, че няма да позволиш на малко препятствие като липсата на кола да ни попречи да стигнем в „Уофъл Хаус“ — каза той.

Херцога, която се бе облегнала на наполовина издадената вън от снега задница на Карла, се засмя, но аз — не.

— Джей Пи, сега не е моментът за смешно ха-ха — казах.

Той изправи гръб, като че ли да ми напомни, че е малко по-висок от мен, и направи две крачки към средата на шосето, така че да застане директно под лъча светлина на уличната лампа.

— Не съм в настроение за смешно ха-ха — каза. — Смешно ха-ха ли е да вярваш в мечтите си? Смешно ха-ха ли е да преодолееш бедата, за да накараши мечтите си да се събуднат? Беше ли смешно ха-ха, когато Хъкълбери Фин измина стотици километри на сал по река Мисисипи, за да се целува с мажоретките на деветнайсети век? Беше ли смешно ха-ха, когато хиляди мъже и жени посветиха живота си на космическите изследвания, за да може Нийл Армстронг да се сприятели с мажоретките на Луната? Не! И не е смешно ха-ха да вярваш, че в тази велика нощ на чудеса ние, тримата мъдри мъже, трябва да продължим към великата жълта светлина на знака на „Уофъл Хаус“.

— Мъдри хора — каза спокойно Херцога.

— О, хайде! — каза Джей Пи. — И не получавам нищо за това? Нищо! — Крещеше, защото снегът заглушаваше шумовете, а гласът му ми се струваше единственият звук в света. — Искате ли още? Има и още. Дами и господа, родителите ми имаха мечта, когато напуснаха Корея само с дрехите на гърба си и значителното богатство, натрупано благодарение на превоза на стоки. Мечтаеха един ден сред заснежените хълмове на Северна Каролина синът им да изгуби

девствеността си с мажоретка в дамската тоалетна на „Уофъл Хаус“, намиращ се в близост до междущатското шосе. Родителите ми жертваха толкова много за тази мечта! И затова трябва да продължим въпреки всички изпитания и нещастия! Не заради мен и най-малко заради въпросните бедни мажоретки, а заради родителите ми и... всъщност заради всички емигранти, присъединили се към тази велика нация с надеждите, че някъде, по някакъв начин децата им могат да имат онова, което те никога не са имали:екс с мажоретка.

Херцога заръкопляска. Аз се смеех, но кимнах на Джей Пи. Колкото повече мислех за това, толкова по-глупаво ми се струваше да прекарам времето си с група мажоретки, които дори не познавах и които и без друго бяха в града само за една нощ. Нямам нищо против целуването с мажоретки, но имах известен опит, и макар че бе забавно, едва ли си струваше да вървим в този сняг. Но какво още можех да изгубя, ако продължах — какво, което вече да не бе изгубено? Само живота си, но бе по-вероятно да оцелея, като извървя близо петте километра до „Уофъл Хаус“, отколкото шестнайсетте километра до дома. Пропълзях в багажното отделение на джипа, взех няколко одеяла, уверих се, че всички врати са затворени, и заключих Карла. Поставих длан на бронята й и казах:

— Ще се върнем за теб.

— Точно така — успокои я и Херцога. — Никога не изоставяме падналите.

Бяхме изминали не повече от трийсет метра, когато чухме рева на двигател.

Близнаците.

ОСМА ГЛАВА

Близнаците караха стар, нисък, черешов на цвят, тунингован „Форд Мустанг“, който не беше от онези коли, които са почитани заради лесното си управление в суроно време. Затова се почувствах сигурен, че те също няма да успеят да вземат завоя и вероятно ще се озоват зад Карла. Но тъй като шумът от двигателя нарасна до рев, Херцога избута мен и Джей Пи от шосето.

Появиха се с бучене иззад ъгъла — мустангът вдигаше сняг след себе си, задницата му се занесе, но някак успя да остане на пътя — дребничкият Томи Рестън въртеше безумно кормилото наляво и надясно. Той беше някакъв вид експерт по карането по заснежени пътища, малкият му мръсник.

Разликата в ръста им бе такава, че мустангът видимо се бе наклонил наляво, а гигантското тяло на Тими Рестън някак се бе напъхало на предната седалка. Виждах усмивката на Тими, дълбоките около два сантиметра трапчинки на огромните му месести бузи. Томи спря рязко мустанга може би на три метра пред нас, свали прозореца и подаде глава навън.

— Имате проблеми с колата? — запита.

Тръгнах към форда.

— Да, да — казах. — Ударихме се в пряспа. Радвам се да видя, момчета. Можете ли да ни закарате поне до центъра на града?

— Разбира се — отговори той. — Качвайте се. — Тогава Томи погледна покрай мен и с весела нотка в гласа додаде: — Здравей, Анджи! — Което, технически погледнато, бе името на Херцога.

— Здравей — каза тя. Обърнах се и помахах на Джей Пи и на Херцога да дойдат. Вече бях почти до колата. Останах от страната на шофьора, защото предполагах, че няма да е възможно да седна зад седалката на Тими.

Бях се изравнил с капака, когато Томи каза:

— Знаеш ли какво? Имам място отзад само за двама неудачници.

— И после по-високо, за да го чуят Джей Пи и Херцога, които се

приближаваха: — Но нямам място за двама неудачници и курва. — Натисна педала на газта само за секунда и гумите се завъртяха напразно, но нищо не се случи. Спуснах се към дръжката на вратата, но докато пръстите ми стигнат до нея, мустангът бе потеглил. Изгубих равновесие и паднах в снега. Минаващият покрай мен мустанг хвърли сняг в лицето и врата ми, както и по гърдите ми. Изплюх част от него и загледах как Тими и Томи набират скорост към Джей Pi и Херцога.

Те стояха заедно отстрани на пътя, Херцога показваше на Тими и Томи среден пръст и на двете си ръце. Когато мустангът наближи, Джей Pi направи малка крачка навътре в платното и вдигна единия си крак. Тогава, щом колата мина покрай него, той я ритна точно зад страничната врата. Ритникът бе слаб, някак момичешки. Дори не чух кога кракът му докосна колата. Но все пак това наруши достатъчно деликатното равновесие на превозното средство и изведнъж мустангът се обърна странично. Томи трябва да се бе опитал да увеличи скоростта по време на обръщането, но не се получи. Автомобилът се стрелна вън от платното и се вряза в купчина сняг, изчезвайки напълно, като се изключват стоповете му.

Изправих се с мъка на крака и се затичах към Джей Pi и Херцога.

— Боже мой! — възклика Джей Pi и погледна крака си. — Толкова дяволски силен съм!

Херцога тръгна решително към мустанга.

— Трябва да ги извадим оттам — каза. — Може да умрат вътре.

— Остави това — отвърнах. — Искам да кажа: след онова, което току-що сториха? И след като те нарекоха курва? — За миг, въпреки обрулените й от вятъра бузи, я видях да се изчервява. Винаги съм мразел тази дума и особено се ядосах да чуя да наричат Херцога така, защото, макар че бе смешно и очевидно несправедливо да се говори така за нея, тя се смути и знаеше, че смущението й ни е известно и... както и да е. Просто се нервирах. Обаче не исках да привличам вниманието към това, казвайки нещо.

Но Херцога започна веднага да се шегува.

— О, да — рече тя и изви очи нагоре. — Томи Рестън ме нарече курва. *Ха-ха*. Това е нападение срещу женската ми същност. Както и да е. Просто съм щастлива, че някой признава вероятността да съм сексуално същество!

Погледнах я въпросително. Двамата с нея продължихме да вървим към мустанга.

— Нищо лично, но не искам да обрисувам, *когото и да било*, интересуващ се от Били Талос, като сексуално същество — казах накрая.

Тя спря, обърна се и вдигна поглед към мен.

— Ще престанеш ли да говориш за него? Аз дори не го харесвам — попита с много сериозен тон.

Не разбирах защо е толкова разстроена точно от *това*. Винаги сме се дразнели един друг.

— Какво? — запитах така, сякаш да се оправдая.

— О, господи, забрави. Просто ела и ми помогни да спасим тези бавноразвиващи се женомразци от отравяне с въглероден окис — каза тя.

И щяхме да го направим, сигурен съм. Ако бе необходимо, щяхме да прекараме часове, за да изкараме момчетата Рестън. Но усилията ни, както се оказа, не бяха необходими, защото Тими Рестън, който бе най-силният мъж на света, просто избута встрани стотиците килограми сняг и успя да отвори вратата си. Изправи се, над снега се подаваха само главата и раменете му, и извика:

— Ти. Вие. Ще. Умрете.

Не ми беше съвсем ясно дали Тими имаше предвид „ти“, тоест Джей Pi, който вече бягаше, или „вие“, както и дали тази група хора включваше и мен. Но въпреки това побягнах, като подбутвах Херцога пред мен. Тичах зад нея, защото не исках да се подхълъзне или да ѝ се случи нещо друго, без да знам. Обърнах се, за да видя къде са близнаците, и видях раменете и главата на Тими Рестън да си проправят път сред масата сняг. Забелязах главата на Томи да се появява там, където Тими бе излязъл от колата, той крещеше ядосано, но думите бяха неразбираеми, така следващи се една друга, че единственото, което чухах, бе гнева му. Претичахме покрай тях, докато те все още се опитваха да излязат от купата сняг, и продължихме да бягаме.

— Хайде, Херцоже — казах.

— Опитвам... се — отговори тя, като си пое дъх между думите. Чухах близнаците да крещят, погледнах назад и видях, че са вън от купата сняг и бягат към нас, настигайки ни с всяка крачка. И от двете

стри на шосето имаше толкова много сняг, че можехме да тичаме само по него. Но ако продължавахме да бягаме, близнаците щяха да ни настигнат и вероятно щяха да си направят угощение от бъбреците ни.

Чувал съм да казват, че в моменти на дълбока криза адреналинът се покачва толкова много, че за кратък период от време човек придобива свръхчовешка сила. Може би това обяснява как успях да сграбча Херцога, да я преметна през дясното си рамо и да затичам като олимпийски лекоатлет по хълзгавия сняг.

Носих Херцога няколко минути, преди дори да започна да се уморявам, без нито веднъж да погледна назад, нямаше нужда, защото Херцога гледаше назад вместо мен и казваше: „Давай, давай, по-бърз си от тях, по-бърз си, по-бърз си“ и дори да ми говореше така, както на Карла, докато изкачвяхме хълма, пет пари не давах — получаваше се. Карайше краката ми да се носят, ръцете ми я обгръщаха през кръста и просто тичах, докато не стигнахме малко мостче над шосе с две платна. Видях Джей Пи да лежи по корем отстрани до мостчето. Предположих, че се е подхълъзнал, и намалих, за да му помогна, но той само извика:

— Не, не, продължавай, продължавай!

И аз продължих. Дишането ми бе доста затруднено и тялото на Херцога упражняваше натиск върху рамото ми.

— Чуй, може ли да те оставя на земята? — попитах.

— Да, и без това вече ми се гади.

Спрях, оставил я на земята и казах:

— Ти ще вървиш напред.

Тя хукна без мен, а аз просто се превих, поставил длани на коленете си, и загледах Джей Пи, който тичаше към мен. Виждах близнаците в далечината — е, виждах Тими, но подозирах, че Томи се крие зад едрото тяло на брат си. Вече знаех, че ситуацията е безнадеждна — близнаците неизбежно щяха да ни хванат, но вярвах, че трябва да се борим. Поех си няколко бързи и дълбоки гълтъци въздух, когато Джей Пи стигна до мен, а после затичах, но той сграбчи палтото ми и каза:

— Не. Не. Гледай.

И така, ние стояхме на пътя, влажният въздух изгаряше дробовете ми, Томи връхлетя върху нас, а на тълстото му лице доминираха силно смръщените му вежди. И тогава, без

предупреждение, Томи падна по лице на земята, сякаш го бяха застреляли в гръб. Едва имаше време да подложи ръцете си под тялото, за да омекоти удара. Тими се спъна в тялото на Томи и също се просна в снега.

— Какво направи, по дяволите? — попитах, след като затичахме към Херцога.

— Опънах останалия ми конец за зъби през моста. Повдигнах го, след като ти пренесе Херцога — каза той.

— Страхотно! — отвърнах.

— Венците ми вече са разочаровани от мен — измърмори той в отговор.

Продължихме да тичаме, но вече не чувах близнаците, а когато погледнах през рамо, забелязах единствено все още падащия сняг.

Когато настигнахме Херцога, вече ни заобикаляха тухлените сгради на центъра на града и накрая успяхме да излезем от „Сънрайс“ и да поемем по насоку почистената „Майн Стрийт“. Все още бягахме, макар че вече едва усещах краката си от студ и изтощение. Не чувах близнаците, но не спирах да се страхувам от тях. Само още километър и половина. Можехме да сме там след двайсет минути, ако подтичвахме.

— Обади се на Кун и разбери дали онези момчета от колежа не са ни изпреварили вече — каза Херцога.

Докато все още поддържах темпото, бръкнах в дънките си, извадих телефона си и се обадих на мобилния на Кун. Някой — не Кун — отговори на първото позвъняване.

— Там ли е Кун?

— Тобин ли е? — Сега разпознах гласа. Били Талос.

— Да — казах. — Здравей, Били.

— Здравей, Анджи с вас ли е?

— Хм, да — отговорих.

— Близо ли сте?

Опитах се да избегна прекия отговор, защото не знаех дали няма да използва информацията, за да помогне на приятелите си.

— Сравнително — отвърнах.

— Добре, ето го Кун — каза той.

И тогава до мен достигна жизнерадостният глас на Кун.

— Какво става! Къде сте! Човече, мисля, че Били е влюбен. В момента седи до Мадисън. Едно от момичетата на име Мадисън. Има няколко с това име. Светът е пълен с вълшебни момичета Мадисън!

Хвърлих поглед на Херцога, за да разбера дали е чула нещо, но тя гледаше напред и все още подтичваше. Бях помислил, че Били пита за Херцога, защото иска да я види, а не защото не иска тя да го хване в опит да се сприятели с друго момиче. Нищожество.

— ТОБИН! — Гласът на Кун прозвуча в ухото ми.

— Да, какво има?

— Хм, ти ми се обади — отбеляза той.

— Точно така, да. Близо сме. На ъгъла на „Мейн“ и Трета. Трябва да сме там след половин час.

— Отлично, все още мисля, че ще стигнете първи. Колежаните очевидно са заседнали някъде встрани от шосето.

— Страхотно. Добре, ще се обадя, когато сме близо.

— Супер. И, ей, взехте „Туистър“, нали?

Погледнах Джей Pi, а после Херцога. Сложих пръст върху микрофона и казах:

— Взехме ли „Туистър“?

Джей Pi спря намясто. Херцога го последва.

— По дяволите, забравихме играта в Карла — отвърна Джей Pi.

Махнах пръста си от микрофона и казах:

— Кун, съжалявам, човече, но оставихме „Туистър“-а в колата.

— Това не е добре — отговори той с леко заплашителна нотка.

— Знам, че е неприятно. Съжалявам.

— Ще ти се обадя — каза той и затвори.

Вървяхме още минута, преди Кун да се обади.

— Чуй — каза той, — гласувахме и, за нещастие, ще се наложи да се върнете и да вземете играта. Мнозинството се съгласи, че няма да пуснем никого без „Туистър“.

— Какво? Кой гласува?

— Били, Мичъл и аз.

— Е, хайде, Кун. Придумай ги или нещо подобно! Карла е на двайсет и пет минути пеш в този вятър, а освен това там някъде назад са и близнаците Рестън. Накарай някого от тях да промени гласа си!

— За нещастие, гласуването бе три на нула.

— Какво? Кун? Гласувал си против нас?

— Не гледам на това като на гласуване против вас — обясни той.

— Виждам го като гласуване в полза на „Туистър“.

— Със сигурност се шегуваш — казах. Херцога и Джей Пи не чуха думите на Кун, но ме гледаха нервно.

— Не се шегувам за „Туистъра“ — каза Кун. — Все още можете да дойдете първи! Само побързайте!

Затворих телефона и дръпнах шапката над лицето си.

— Кун казва, че няма да ни пусне без „Туистъра“ — измърморих.

Застанах под тентата на едно кафене и се опитах да изтръскам снега от замръзналите си маратонки. Джей Пи крачеше напред-назад по улицата и, общо взето, изглеждаше разтревожен. Никой не казва нищо известно време. Непрекъснато оглеждах улицата за братята Рестън, но те не се появиха.

— Отиваме в „Уофъл Хаус“ — каза Джей Пи.

— Да, точно така — отговорих.

— Отиваме — каза той. — Ще тръгнем обратно по друг маршрут, за да не попаднем на близнаците Рестън, ще вземем „Туистъра“ и ще отидем в „Уофъл Хаус“. Ще ни отнеме само час, ако побързаме.

Обърнах се към Херцога, която стоеше до мен под тентата. Тя щеше да каже на Джей Пи. Щеше да му каже, че трябва да се откажем и да се обадим на 911, за да видим дали някой може да ни помогне да дръпнем колата.

— Искам крокети — каза Херцога иззад мен. — Искам ги разпръснати върху грил, задушени и покрити със сирене. Искам ги натрупани безразборно на голям куп, нарязани на кубчета и поръсени.

— Онова, което искаш, е Били Талос — казах.

Тя ме бутна с лакът отстрани.

— Казах ти да не говориш за това... Господи! И не е така. Искам крокети. Това е всичко. Гладна съм и само крокети могат да заситят глада ми, затова ще се върнем и ще вземем „Туистъра“. — Тя се отдалечи с маршова стъпка и Джей Пи я последва. Останах за миг под тентата, но накрая реших, че е по-добре да си в лошо настроение, но с приятелите си, отколкото без тях.

Когато ги настигнах, и тримата държахме двата края на качулките си събрани, за да се предпазим от насрещния вятър, докато вървяхме по паралелна на „Сънрайс“ улица. Трябваше да крещим, за да се чуваме, и Херцога каза:

— Радвам се, че си тук.

А аз извиkah в отговор:

— Благодаря.

Тя извика:

— Честно, крокетите не означават нищо без теб.

Засмях се и отбелязах, че „Крокетите не означават нищо без теб“ е доста добро име за някоя банда.

— Или песен — каза Херцога и запя без никакъв музикален съпровод глем рок^[1] парче, поднасяйки облечената си в ръкавица ръка към устата си, все едно държи въображаем микрофон, от който се излива въздействаща балада. — О, пържих за теб/но сега плача и ридая за теб/О, скъпи, тази храна бе приготвена за теб/и тези крокети не означават нищо, о, тези крокети не означават нищо, да, тези КРОКЕТИ НЕ ОЗНАЧАВАТ НИЩО без теб.

[1] Течение в музиката, което комбинира рок и популярна музика. Възниква през 70-те години в Обединеното кралство, а за изпълнителите е характерно скандално сценично облекло и грим, обувки с дебели платформи и лъскави дрехи. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Херцога и Джей Пи бързаха по улицата — не тичаха, но със сигурност вървяха много бързо. Краката ми бяха премръзнали и бях уморен от носенето на Херцога, затова се влачех след тях, а насрещният вятър означаваше, че мога да чувам разговора им, но те не могат да чуят нищо, изречено от мен.

Херцога казваше (отново), че онова, което мажоретките правят, не е спорт, а Джей Пи отбеляза, като клатеше строго глава:

— Не искам повече да чувам нито една отрицателна дума за мажоретките. Ако не бяха те, кой щеше да ни казва кога и колко щастливи да бъдем по време на състезание? Ако не бяха мажоретките, как най-красивите момичета на Америка щяха да тренират, нещо, което е толкова важно за здравословния начин на живот?

Забързах да се изравня с тях, за да съобщя нещо и аз.

— Също така, без мажоретките, какво ще стане с индустрията за полиестерни къси полички? — запитах. Дори самото приказване правеше вървенето по-леко, а вятъра — по-малко неприятен.

— Точно така — каза Джей Пи и избърса носа си в ръкава на бащиния ми скиорски костюм. — Без дори да споменаваме индустрията за помпони. Осъзнаваш ли колко много хора по света са заети в производството, зареждането и продажбата на помпони?

— Двайсет? — предположи Херцога.

— Хиляди! — отговори Джей Пи. — В света трябва да има милиони помпони за милиони мажоретки! И ако е грешно да искам всичките тези милиони мажоретки да потъркат милионите си помпони в голите ми гърди, е, в такъв случай не искам да бъда прав, Херцоже. Не искам да бъда прав.

— Такъв си клоун — каза тя. — И такъв гений.

Отново изостанах, но влачех крака след тях, не кой знае какъв клоун и не кой знае какъв гений. За мен винаги е било удоволствие да гледам как Джей Пи демонстрира остроумието си, а Херцога се справя достойно с положението. Бяха ни необходими минути да стигнем до

Карла по заобиколния маршрут, който избягваше „Сънрайс“ (и, надявахме се, близнаките). Влязох в джипа през багажното отделение, грабнах „Туистъра“, прескочихме ограда от плетена тел и поехме през нечий заден двор, за да тръгнем право на запад към магистралата. Предполагахме, че близнаките ще се насочат към маршрута, по който бяхме вървели първоначално. Той бе по-пръкт, но ние всички бяхме съгласни, че не сме видели играта „Туистър“ в ръцете на Тими или Томи, и мислехме, че нямаше значение дали ще стигнат преди нас.

Дълго време крачехме в мълчание покрай тъмни къщи с дървени рамки на прозорците, а аз държах играта над главата си, за да не пада сняг по лицето ми. От едната страна на улицата снегът се бе събрали на преспи чак до бравите на вратите и аз си помислих за това колко много той бе в състояние да преобрази мястото. Не бях живял никъде другаде, освен тук. Бях минавал хиляди пъти пеш или с кола по тази пресечка. Помня времето, когато всички дървета загинаха заради болест по растенията, помня и когато засадиха нови във всичките тези дворове. През оградите виждах и пресечката, която оставаше до „Майн Стрийт“ и която познавах още по-добре: знаех всяка галерия, в която продаваха на туристите изделия на народните занаяти, всеки магазин на открито, където продаваха планински ботуши, каквито ми се искаше да нося.

Но сега всичко бе ново — покрито с бяла пелерина, толкова чисто, че бе никак заплашително. Нито улица, нито тротоар под краката ми, никакви пожарни кранове. Нищо, освен белота навсякъде, сякаш мястото бе подарък, а снегът — опаковката, в която щеше да бъде поднесен. И не само изглеждаше различно, мириеше различно, въздухът бе остър от студа и влагата, както и от киселинността на снега. И онази странна тишина... само ритмичното скърцане на снега под краката ни. Изгубил се в заснежения свят, не чуха дори какво си говорят Джей Pi и Херцога, които бяха само на няколко крачки пред мен.

Можеше и да убедя сам себе си, че сме единствените будни хора в цялата западна част на Северна Карolina, ако когато завихме по Трета улица и излязохме на „Мейпъл“, не бяхме видели ярките

светлинни на магазина за хранителни стоки, носещ името „Херцогът и херцогинята“.

Причината да наричаме Херцога с това име е случка от времето, когато бяхме в осми клас. Един ден отидохме в „Херцогът и херцогинята“. А работата е там, че в „Херцогът и херцогинята“ не се обръщат към вас със „сър“ или „мадам“, или пък с „ей, ти там“, или по някакъв друг начин. Напротив — служителите в „Херцогът и херцогинята“ се обръщат към вас с „херцоже“ или „херцогиньо“.

И ето какво: пубертетът на Херцога малко закъсня и на всичкото отгоре тя винаги носеше дънки и бейзболна шапка, особено в основното училище. И предсказуемото се случи: един ден отидохме в „Херцогът и херцогинята“ да купим дъвки или газирани безалкохолни напитки, или каквото там използвахме в онази седмица, за да развалим зъбите си, и след като Херцога направи покупките си, момчето зад барплота каза: „Благодаря ви, херцоже“.

И прякорът остана. По едно време, мисля, че в девети клас, всички бяхме на обяд и тримата — Джей Пи, Кун и аз — предложихме да започнем да я наричаме Анджи, но тя отвърна, че и без друго мрази да я наричат Анджи. И продължихме да я наричаме Херцога. Прякорът й отиваше. Тя имаше отлична стойка на тялото, беше роден водач и макар че вече не приличаше дори малко на момче, все още се държеше като една от нас.

Докато вървяхме по „Мейпъл“, забелязах, че Джей Пи се забави, за да върви редом с мен.

— Какво има? — попитах.

— Чуй, добре ли си? — обръна се той. Протегна ръка, взе играта от мен и я пъхна под мишницата си.

— Ъм, да?

— Защото вървиш като... не знам. Като че ли нямаш глезени или колене? — Погледнах надолу и видях, че наистина вървя много странно, краката ми бяха силно раздалечени и се люлееха, а коленете ми едва се прегъваша. Изглеждах малко като каубой след дълга езда.

— Ха — казах, докато наблюдавах странната си походка. — Хм. Мисля, че краката ми наистина са премръзнали.

— СПРЕТЕ МНОГО БЪРЗО И СПЕШНО! — извика Джей Пи.
— Тук имаме потенциално измръзване.

Поклатих глава; бях добре, наистина, но Херцога се обърна, видя ме как вървя и каза:

— Към „Херцогът и херцогинята“!

И те заподтичваха, а аз се заклатих като патица. Стигнаха много преди мен до „Херцогът и херцогинята“ и докато аз вляза вътре, Херцога беше вече до барплота и купуваше четири чифта бели памучни чорапи.

Не бяхме единствените клиенти. Щом се настаних в едно от сепаратата на миниатюрния кафе-бар на „Херцогът и херцогинята“, погледнах към най-далечното сепаре: там, с димяща чашка пред себе си, седеше Станиоловия човек.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво става? — обърна се Джей Пи към Станиоловия човек, докато аз събувах прогизналите си обувки. Малко е трудно да се опише Станиоловия човек, защото изглежда някак прошарен, но, общо взето, е нормален възрастен човек, с изключение на факта, че никога и при никакви обстоятелства не излиза от къщи, освен ако цялото му тяло от главата до пръстите на краката не е покрито със станиол. Събух почти замръзналите си чорапи. Краката ми бяха бледосини. Джей Пи ми предложи салфетка да ги избърша, а Станиоловия човек каза:

— Как сте вие тримата в тази нощ? — Станиоловия човек винаги говори така, сякаш животът е филм на ужасите, а той е маниакът, който държи ножа. Но всички знаеха, че е безвреден. Зададе въпроса на трима ни, но гледаше само мен.

— Да видим — отговорих. — Колата ни изгуби колело, а аз не чувствам краката си.

— Изглеждаше много самотен там, навън — каза той. — Като епически герой срещу стихиите.

— Да. Добре. Ти какси? — запитах, за да бъда учтив. *Защо му зададе въпрос?* Скарах се сам на себе си. Глупави южняшки обноски.

— Наслаждавам се на най-засищащата чаша юфка — отвърна той. — Обожавам хубавата чаша. А после вярвам, че отново ще се разходя.

— Не ти ли е студено с този станиол? — Не можех да престана да задавам въпроси!

— Какъв станиол? — запита той.

— Ъ — казах аз, — точно така. — Херцога ми донесе чорапите. Обух един чифт, после още един, а накрая и трети. Оставил четвъртия, в случай че имах нужда от сухи по-късно. Едва обух маратонките си, но въпреки това се чувствах като нов човек, когато се изправих с намерението да си тръгна.

— За мен винаги е удоволствие — каза ми Станиоловия човек.

— О, да — отвърнах. — Весела Коледа.

— Нека съдбата те закрия да се прибереш благополучно у дома — отговори той.

Точно така. Чувствах се ужасно заради дамата зад барплота, която бе затворена тук с него. Канех се да изляза, когато тя се обърна към мен:

— Херцоже?

Извърнах се към нея.

— Да?

— Не можех да не чуя — каза тя. — За колата ви.

— Да — казах. — Неприятно.

— Чуйте — каза тя. — Можем да я издърпame. Имаме камион.

— Наистина ли? — запитах.

— Да, ето, дайте ми нещо, на което да запиша номера. — Затършувах в джоба на палтото си и намерих квитанция. Тя записа номера и името си — Рейчъл, с почерк, изобилстващ от камшичета на буквите.

— О, благодаря, Рейчъл.

— Да. Сто и петдесет долара плюс пет долара на километър, тъй като е празник и заради времето и всичко друго.

Направих гримаса, но кимнах. Скъпоструващото издърпване беше дяволски по-добро от липсата на такова.

Едва се бяхме върнали на пътя — аз вървях с ново усещане за пръстите на краката си и ги ценях по нов начин, когато Джей Пи се приближи боязливо до мен и каза:

— Честно, фактът, че Станиоловия човек е, да кажем, на четирийсет и е все още жив, ми дава надежда, че мога да имам разумен успех в зрелите си години.

— Да. — Херцога вървеше пред нас и хапваше снакс с вкус на сирене. — Човече — продължи Джей Пи, — нима гледаш дупето на Херцога?

— Какво? Не! — И едва когато изрекох лъжата, осъзнах, че всъщност гледах гърба ѝ, макар и не точно дупето ѝ.

Херцога се обърна.

— За какво си говорите?

— За дупето ти! — извика Джей Пи, за да го чуе въпреки вята.

Тя се засмя.

— Знам, че мечтаеш за това, когато си сам нощем, Джей Pi.

Забави крачка и се изравнихме с нея.

— Честно, Херцоже? — запита Джей Pi и я прегърна. — Надявам се, че не наранявам чувствата ти, но ако някога имам сексуални фантазии по отношение на теб, ще трябва да открия подсъзнанието си, да го изтръгна от тялото си и да го пребия до смърт с пръчка.

Тя го стрелна с обичайната си увереност.

— Това ни най-малко не ме обижда — каза. — Ако ти не го направиш, ще трябва аз да го сторя вместо теб. — После се обърна и ме изгледа. Предполагам, искаше да види дали се смея — и аз се смеех... тихично.

Минавахме покрай Губернаторския парк, където бе най-голямото игрище в града, когато отдалече до нас достигна мощният и силен рев на двигател. За миг помислих, че може да са близнаките, но после погледнах назад и когато колата премина под уличната лампа, видях светлините на покрива.

— Ченге — казах бързо и се втурнах към парка. Джей Pi и Херцога също побързаха да се отстроят от шосето. Клекнахме, наполовина скрити зад една пряспа и наполовина нагазили в нея, а ченгето премина бавно и светлината на прожектора се изви над парка.

Едва след като отмина, ми хрумна да кажа:

— Можеше да ни закара.

— Да, в затвора — каза Джей Pi.

— Е, ние не правим нищо нередно — казах.

Джей Pi се замисли за миг над думите ми. Да си навън в два и трийсет сутринта след Коледа, със сигурност не ми се *струваше* редно, но това не означаваше, че *не е* редно.

— Не бъди задръстеняк — отвърна Джей Pi.

Достатъчно. Сторих най-малко задръстеното нещо, за което се сетих, което бе да направя няколко крачки по-далеч от шосето и навътре в парка през стигащия до прасеца ми сняг. После се оставих да падна по гръб, с разперени ръце, като знаех, че снегът, гъст и мек, ще омекоти удара. Лежах миг, после разперих ръце и крака и направих снежен ангел. Херцога се хвърли на снега по корем.

— Снежен ангел с цици! — каза.

Джей Пи се засили, скочи в снега и се приземи в цял ръст на една страна, като продължаваше да държи „Туистъра“. Изправи се внимателно до отпечатъка от тялото си и обяви:

— Очертанията на трупа в разследване на убийство!

— Какво е станало с него? — запитах.

— Някой се е опитал да му отнеме „Туистъра“ и е умрял, защитавайки го геройски — обясни той.

Изправих се и направих втори снежен ангел, обаче този път му оформих рога с ръкавиците си.

— Снежен дявол! — извика Херцога весело. Снегът бе навсякъде около нас и се чувствах като малко дете на разходка по надуваема луна — не можех да се нараня, когато падна. Нищо не можеше да ме нарани. Херцога затича към мен с приведени рамене и наклонена надолу глава и се заби в гърдите ми, нападайки ме. Паднахме заедно и инерцията ме накара да се търкулна върху нея, лицето ѝ бе толкова близо до моето, че студеният ни дъх се смесваше. Усещах тялото ѝ под своето, тя ми се усмихна и стомахът ми се сви. Съществуваше една част от секундата, когато можех да се пълзна встрани от нея, но не го направих, а после тя ме отблъсна, стана и изтръска снега от палтото си върху все още проснатото ми тяло.

Изправихме се, върнахме се на шосето и продължихме. Бях помокър и ми беше по-студено, отколкото досега, но бяхме само на километър и половина от магистралата, а оттам ни оставаше просто набързо да изтичаме до „Уофъл Хаус“.

Тръгнахме заедно, Херцога казваше, че трябва да внимавам да не измръзна, а аз говорех за това докъде бих могъл да стигна, за да събера отново Херцога с мазния й приятел. Тя ме ритна в прасците и Джей Пи нарече и двама ни задръстеняци. Но след известно разстояние пътят отново бе покрит със сняг и открих, че крача в сравнително пресни следи от гуми, за които предположих, че са от колата на ченгето. Джей Пи вървеше в едната диря, а аз — в другата, Херцога бе на няколко крачки пред нас.

— Тобин — каза той от нищото. Вдигнах поглед и той беше до мен, движеше се с високо вдигнати крака през снега. — Не че непременно подкрепям идеята — каза, — но мисля, че може би харесваш Херцога.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Тя вървеше малко пред нас с високите си ботуши, стигащи до средата на прасеца, качулката ѝ бе вдигната, а главата ѝ сведена. Със сигурност има нещо в начина, по който момичетата вървят — особено когато не носят високи обувки или нещо подобно, когато са с маратонки или каквото и да е там — нещо в съединяването на краката и таза им. Както и да е, Херцога крачеше и в походката ѝ със сигурност имаше нещо, а аз бях отвратен от себе си, че мисля за това определено *нещо*. Искам да кажа, братовчедките ми сигурно вървят по същия начин, но работата е в това, че понякога го забелязваш, а понякога — не. Когато върви Бритъни, мажоретката, го забелязваш. Когато Херцога върви, не. Обикновено.

Бях така зает да мисля за Херцога и походката ѝ, за мокрите къдици, спускащи се мързеливо по гърба ѝ, и за това, че дебелото ѝ палто караше ръцете ѝ да стърчат малко встрани от тялото ѝ... и други подобни, че ми бе необходимо известно време да отговоря на Джей Пи. Но накрая казах:

— Не бъди задръстеняк.

А той отвърна:

— Трябваше ти доста време да измислиш този остроумен отговор.

— Не — казах накрая. — Не харесвам Херцога, не по този начин. Щях да ти кажа, ако беше така, но това е все едно да харесваш братовчедка си.

— Странно е, че го споменаваш, защото имам наистина секси братовчедка.

— Това е отвратително.

— Херцоже — извика Джей Пи. — Какво ми каза онзи ден заекса между братовчеди. Напълно безопасен ли е?

Тя се обърна към нас и продължи да върви с гръб към вятъра, който духаше снега покрай нея право към нас.

— Не, не е напълно безопасен. Леко повишава риска да се родят деца с дефекти. Но в книга по история четох, че съществува 99,9999 процентна вероятност поне един от прародителите ти да е женен за първи братовчед.

— Значи, казваш, че няма нищо нередно в това да се сприятелиш с братовчед си.

Херцога спря и се обърна, за да върви редом с нас. Въздъхна шумно.

— Не това казвам. Освен всичко — малко съм уморена от разговорите за сприятеливане с братовчеди иексапилни мажоретки.

— А за какво да говорим? За времето? Изглежда, че вали сняг — каза Джей Пи.

— Честно, предпочитам да говоря за времето.

— Знаеш ли, Херцоже, има и мъжки мажоретки. Винаги можеш да се сприятелиш с тях — казах аз.

Херцога мълкна и направо побесня. Лицето ѝ бе сгърчено, когато ми се разкрещя.

— Знаеш ли какво? Това е сексистко. Ясно? Не искам да бъда, да кажем, застъпник за правата на дамите или нещо подобно, но цяла нощ говорите за секс с момичета, защото носят къси полички, или за това колко секси са помпените и други такива. Сексистко е, окей? Мажоретки, облечени в изящни облекла, които занимават мъжката фантазия — сексистко! Просто да *предположим*, че умират да се целуват с вас — сексистко! Разбирам, че изгаряте от непрестанна нужда да се отърквате в женска плът или каквото е там, но можете ли просто да се опитате да говорите по-малко за това пред мен?!

Сведох поглед върху снега, падащ върху друг сняг. Чувствах се така, сякаш току-що са ме заловили да мамя на контролна работа или нещо подобно. Исках да кажа, че вече дори не ме интересува дали ще отидем в „Уофъл Хаус“, но само замълчах. Тримата продължихме да вървим в редица. Вихрецият се вятър сега духаше откъм гърба ни, гледах надолу и се опитвах да го оставя да ме избута до „Уофъл Хаус“.

— Съжалявам — чух Херцога да казва на Джей Пи.

— Не, вината е наша — отговори той, без да я погледне. — Държах се като задръстеняк. Трябва просто да... Не знам, понякога е трудно да запомниш.

— Да, може би трябва да покажа гърдите си повече или нещо такова. — Херцога изрече това високо, като че ли трябваше да го чуя.

Винаги съществува риск: нещо е хубаво и хубаво и хубаво и хубаво, а после изведнъж става неловко. Изведнъж те вижда да я гледаш и вече не иска да се шегува с теб, защото не иска да изглежда, че флиртува, защото не иска да мислиш, че те харесва. Истинска катастрофа е, когато в хода на човешките отношения някой започне да подронва стената, разделяща приятелството и целувките. Събарянето на тази стена е от онези истории, които могат да имат щастлива среда — о, виж, съборихме тази стена, ще погледна на теб като на момиче и ти ще погледнеш на мен като на момче и ще играем забавната игра Мога Ли Да Сложа Ръката Си Там А Какво Ще Кажеш За Там А Там. И понякога тази щастлива среда изглежда толкова страхотна, че можеш да убедиш сам себе си, че не е средата, а е нещо, което ще трае вечно.

Тази среда никога не е краят обаче. Не беше краят с Бритъни, бог ми е свидетел. Освен това двамата с Бритъни дори не бяхме близки приятели. Не беше както с Херцога. Херцога беше *най-добрият* ми приятел, ако трябва да избирам. Искам да кажа, единственият човек, когото бих взел със себе си на безлюден остров? Херцога. Единственият диск, който бих взел? Микс, наречен „Земята е синя като портокал“, който тя ми направи миналата Коледа. Единствената книга, която ще взема? Най-дългата, която някога съм харесвал, „Крадецът на книги“^[1], и която ми бе препоръчана от Херцога. А не искам да имам щастлива среда с Херцога за сметка на Неизбежното Катастрофално Завинаги.

Но пак отново (и ето го едно от главните ми оплаквания относно човешкото съзнание): щом веднъж ти хрумне някоя мисъл, е изключително трудно да я накараш да спре да се върти в главата ти. А на мен ми бе хрумнала *мисълта*. Оплаквахме се от студа. Херцога продължаваше да подсмърча, защото нямахме хартиени кърпички, а тя не искаше да издуха носа си на земята. Джей Пи, съгласил се да не говори за мажоретки, сега говореше за крокети.

Джей Пи мислеше за „крокетите“ само като символ на мажоретките — беше ясно, защото говореше неща като: „Най-любимото ми качество на сервираните в «Уофъл Хаус» крокети е, че носят най-хубавите къси полички“. Или: „Крокетите са винаги в

превъзходно настроение. И това ми се отразява. Като видя крокетите щастливи, съм щастлив и аз“.

Изглеждаше, че Херцога не се дразни, щом говори Джей Pi. Тя се смееше и отговаряше, като наистина говореше за крокети.

— Ще бъдат така топли — казваше. — Така хрупкави, златисти и вкусни. Искам четири големи порции. И също така препечен хляб със стафиди. Господи, обожавам препечения хляб със стафиди. Ммм, ще бъде въглехидратно фантастично.

Виждах междущатското шосе да чезне в далечината, снегът се бе съbral на високи купчини от двете страни на моста. До „Уофъл Хаус“ ни оставаха вероятно осемстотин метра, оттук нататък бе само направо. Черните букви в техните жълти квадратчета, обещаващи вафли със сирене, дяволитата усмивка на Кун и момичетата правеха прогонването на мислите по-лесно.

И тогава, както вървяхме, започнах да виждам светлината, появяваща се през гъстия воал на снега. Не първо знакът, а светлината, която той излъчваше. А сетне и самият знак, извисяващ се над малкия ресторант, по-голям и по-ярък, отколкото малкият ресторант би могъл да бъде, тези черни букви в жълтите квадратчета, обещаващи топлина и храна: УОФЪЛ ХАУС. Паднах на колене на сред улицата и извиках:

— Не в замък и не в имение, а в „Уофъл Хаус“ ще намерим ние своето спасение!

Херцога се засмя, хвана ме под мишниците и ми помогна да се изправя. Сплътената й от леда шапка бе дръпната ниско над челото. Погледнах я и тя ме погледна, не вървяхме. Просто стояхме там и очите й бяха така интересни. Не интересни по обичайния начин, като например да са извънредно сини, извънредно големи или обрамчени от невероятно дълги мигли или нещо такова. Онова, което ми бе интересно в очите на Херцога, беше сложността на цвета — тя винаги казваше, че изглеждат като дъното на кошче за отпадъци, комбинация от зелено, кафяво и жълто. Обаче тя се подценяваше. Винаги се подценяваше.

Господи! Трудно ми беше да престана да мисля.

Можех да я гледам глупаво цяла вечност, докато тя се взираше в мен въпросително в отговор, ако не бях чул рева на двигателя в далечината, а после не се бях обърнал и видял червения „Форд Мустанг“ да взема завоя с голяма скорост. Сграбчих Херцога за ръката

и изтичахме към една пряспа. Погледнах по-нагоре по пътя за Джей Пи, който бе доста пред нас.

— Джей Пи! — извиках. — БЛИЗНАЦИТЕ!

[1] Роман на Маркъс Зюсак. — Б.ред [↑](#)

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Джей Пи се обърна. Погледна ни сгущени в снега заедно. Погледна колата. Тялото му замръзна за миг. После се обърна отново и затича с такава скорост, че краката му бяха като размазано петно. Тичаше с всички сили към „Уофъл Хаус“. Мустангът на близнаците профуча покрай мен и Херцога. Малкият Томи Рестън се наведе през сваления прозорец, държейки „Туистър“, и обяви:

— Ще ви убием по-късно.

Но за момента изглеждаха доволни да убият Джей Пи и когато го връхлетяха, извиках:

— Бягай, Джей Пи! Бягай!

Бях сигурен, че не ме чува заради рева на двигателя на мустанга, но все пак извиках, последен отчаян и безполезен вик в пустиня. Оттогава насетне аз и Херцога бяхме само свидетели.

Преднината на Джей Пи бързо се топеше — той бягаше много бързо, но нямаше шанс да стигне до „Уофъл Хаус“ преди блестящо управлявания мустанг.

— Наистина изгарях от нетърпение да хапна крокети — каза мрачно Херцога.

— Да — отговорих. Мустангът стигна до точката, откъдето можеше да връхлети Джей Пи, но той отказа да спре или да се отстрани от шосето. Клаксонът иззвиря и стоповете на колата светнаха, но Джей Пи продължи да тича. И едва тогава проумях безумната му стратегия: беше изчислил, че пътят, с насьбралия се от двете му страни сняг, не е достатъчно широк мустангът да мине покрай него, а вярваше, че близнаците няма да го прегазят. Тази преценка за благоволението на близнаците ми се струваше прекалено щедра, но за момента поне даваше резултат. Клаксонът на мустанга свиреше яростно, но напразно, тъй като Джей Пи продължаваше да тича пред колата.

Нещо се промени и в обсега на периферното ми зрение. Вдигнах поглед към надлеза на магистралата и видях очертанията на двама яки

мъжаги, които, клатейки се като патици, вървяха бавно към изходната рампа и носеха буре, което изглеждаше много тежко. Бурето с бира. Момчетата от колежа. Посочих ги на Херцога, тя ме погледна и очите ѝ се разшириха.

— Пряк път! — извика и затича към магистралата, стрелвайки се през пряспата. Никога не я бях виждал да тича така бързо и не знаех какво мисли, но бе очевидно, че е наумила нещо, затова я последвах. Прескочихме насипа заедно, снегът бе така дебел, че се изкачихме с лекота. Щом се прехвърлих през мантинелата, видях Джей Пи от другата страна на пътя. Все още тичаше. Но мустангът бе спрял, Тими и Томи Рестън го преследваха пеш.

Двамата с Херцога тичахме към момчетата от колежа най-после единият от тях вдигна поглед и каза:

— Хей, вие да не сте...

Но дори не довърши изречението. Претичахме покрай тях и Херцога ми извика:

— Извади подложката! Извади подложката!

Отворих кутията с „Туистър“ и я хвърлих на сред магистралата. Държах дъската за въртене между зъбите си и подложката в ръцете си и в този момент най-накрая разбрах какво иска да направим. Може би близнаците бяха по-бързи. Но осъзнах, че вероятно имаме шанс с брилянтната идея на Херцога.

Щом стигнахме началото на изходната рампа, която се спускаше надолу, разстлах подложката с едно-единствено движение. Тя скочи и седна първа върху нея, аз я последвах, като поставих дъската за въртене под себе си.

— Ще трябва да забиеш дясната си ръка в снега, за да завием надясно — извика тя.

— Добре, добре — казах.

Започнахме да се плъзгаме надолу и да набираме скорост, а после, когато рампата направи завой, забих ръката си в снега и завихме, като продължихме да набираме скорост. Сега виждах Джей Пи, увиснал на гърба на Тими Рестън и напразно опитващ се да забави огромното му тяло, докато то се носи към „Уофъл Хаус“.

— Все още можем да успеем — казах, но изпитвах съмнения. А после чух дълбок тътен над нас, обърнах се и видях бурето с бира да се

търкаля надолу по изходната рампа със значителна скорост. Опитваха се да ни убият. Това въобще не беше спортсменско!

— БУРЕТО! — извиках и Херцога обърна глава.

То подскачаше заплашително към нас. Не знаех колко тежат буретата с бира, но като се имаше предвид колко трудно го носеха момчетата, ми се струваше, че тежи достатъчно, за да убие в коледната утрин двама обещаващи млади гимназисти, седнали върху шейна от подложка на „Туистър“. Херцога остана с глава, обърната назад, и гледаше как бурето приближава, но аз бях прекалено уплашен. А после тя извика:

— Сега, сега, завий, завий, завий.

И аз забих ръка в снега, тя се търкулна към мен и почти ме изблъска от подложката, а после нещата започнаха да се развиват по-бавно и загледах как бурето се търкаля покрай нас, минавайки право през червените кръгчета, където по-рано седеше Херцога. Но то се стрелна покрай нас, удари се в мантиналата и я прескочи. Не видях точно какво стана после, но чух как бурето с ужасно пенливата бира се удари в нещо остро и избухна като огромна бирена бомба.

Експлозията бе толкова силна, че Томи, Тими и Джей Пи се заковаха на място най-малко за пет секунди. Когато отново затичаха, Томи стъпи върху лед и падна по лице. Когато видя брат си да пада, огромният Тими изведнъж промени посоката си: вместо да преследва Джей Пи, затича към насьбралия се покрай пътя сняг, направо към „Уофъл Хаус“. Джей Пи, няколко крачки пред него, веднага направи същото, така че тичаха към една и съща врата от различни ъгли. Двамата с Херцога вече бяхме близо — достатъчно близо до края на рампата, за да почувствувае намаляването на скоростта, и достатъчно близо до близнаците, за да чуваме как крещят един на друг и на Джей Пи. Виждах вътре през запотените прозорци на „Уофъл Хаус“. Мажоретки в зелени анцузи. Конски опашки.

Но като станахме и взех в ръце подложката от играта, разбрах, че не сме достатъчно близо. Тими имаше преднина до входната врата и когато разтърси месестите си ръце, кутията „Туистър“ изглеждаше смешно малка в тях. Джей Пи наближаваше от различен ъгъл, тичайки с всички сили през дълбокия до пищялите сняг. Двамата с Херцога бягахме възможно най-бързо, но бяхме доста назад. Имах надежда за Джей Пи, докато Тими не стигна на няколко крачки от вратата, и

разбрах, че той ще се докопа пръв. Стомахът ми се сви. Джей Пи беше така близо. Родителите му имигранти бяха жертвали толкова много. Херцога нямаше да получи крокетите си, а аз — вафлите си със сирене.

И тогава, докато Тими протягаше ръка към вратата, Джей Пи се нахвърли върху него. Скочи във въздуха, тялото му бе разтеглено като това на състезател, опитващ се да достигне прекалено силна топка, и той взе такова разстояние, сякаш бе скочил от трамплин. Рамото му се заби в гърдите на Тими Рестън и те паднаха заедно в покритите със сняг храсти до вратата. Джей Пи се изправи първи, втурна се към вратата, отвори я и я заключи след себе си. Двамата с Херцога бяхме вече съвсем близо; достатъчно близо да чуем радостните викове през стъклото. Джей Пи вдигна ръце над главата си, отначало свити в юмруци, и радостните викове продължиха, както ни се стори, няколко минути.

Докато Джей Пи се взираше през мрака към нас с вдигнати ръце, гледах как Кун — който носеше черна бейзболна козирка, на която пишеше „Уофъл Хаус“, риза на бели и жълти райета и кафява престиилка — се хвърля върху него откъм гърба. Кун го сграбчи през кръста и го вдигна, а Джей Пи просто продължи да държи ръцете си вдигнати. Мажоретките, скучени заедно до редицата сепарета, ги гледаха. Хвърлих поглед на Херцога, която не гледаше сцената, а мен, и се засмях, тя също се засмя.

Томи и Тими чукаха известно време по прозорците, но Кун само вдигна ръце, като че ли казваше: *Какво мога да направя?* Така че накрая те тръгнаха към мустанга. Когато наближихме „Уофъл Хаус“, минахме покрай тях и Тими се нахвърли заплашително върху мен, но това беше всичко. Обърнах се да ги видя как се отдалечават и забелязах трите момчета от колежа да се опитват да се спуснат по изходната рампа.

Двамата с Херцога най-после стигнахме до вратата и аз я дръпнах, а Кун я отключи с думите:

— Всъщност не трябваше да ви пускам, тъй като само Джей Пи победи близнаките Рестън. Но пък „Туистър“-ът е у вас.

Минахме покрай него и топлият въздух погали лицето ми. Дотогава дори не бях забелязал колко вкочанено е тялото ми, но то изтръпваше, докато се стопляше, и се връщаше към живот. Хвърлих прогизналата подложка и дъската за въртене върху покрития с плочки под и извиках:

— „Туистър“-ът пристигна!

Кун извика своето Ура! Но новината едва заслужи поглед от групата в зелено, намираща се в другия край на трапезарията.

Сграбчих Кун и го прегърнах с едната си ръка, докато с другата рошех подаващата се изпод козирката му коса.

— Имам нужда от вафли със сирене. Огромна — казах му.

Херцога помоли за крокети, после се строполи в сепаре до джубокса. Двамата с Джей Pi отидохме да бара и заговорихме Кун, докато той приготвяше храната.

— Не мога да не забележа, че мажоретките не са... нали разбиращ... не са те наобиколили.

— Да — каза той с гръб към нас, докато се занимаваше с гофретника. — Да. Надявам се „Туистър“-ът да промени това. Опитаха се да флиртуват с господин Имам-Конска Опашка-Но-Пак-Съм-Мачо — каза Кун и посочи с ръка към момчето, заспало в едно от сепаретата, — но той очевидно е обсебен от приятелката си.

— Да, „Туистър“-ът, изглежда, върши добра работа — казах. Мократа подложка лежеше смачкана на пода и мажоретките не ѝ обръщаха абсолютно никакво внимание.

Джей Pi се наведе през мен, за да погледне мажоретките, после поклати глава.

— Едва сега ми хрумва, че мога да хвърлям неловки погледи към мажоретки, докато се храня всеки ден на обяд.

— Да — казах.

— Искам да кажа, те очевидно не искат да разговарят.

— Наистина — отвърнах. Бяха се събрали около три сепарета в групичка. Говореха много бързо и много сериозно една с друга. Чувах някои от думите, но те нямаха смисъл за мен — скокове, подхвърляния и протягания. Има теми, които намирам за по-малко интересни от състезанията на мажоретките. Но не са много.

— Хей, заспалото момче се събужда — каза Джей Pi.

Погледнах към сепарето и видях момче с тъмни очи и конска опашка да ме гледа с присвити очи. Познах го след секунда.

— Това момче учи в гимназията в Грейстаун — казах.

— Да — отговори Кун. — Джеб.

— Точно така — казах. Джеб беше в предпоследния курс. Не го познавах добре, но го бях виждал наоколо. Той очевидно също ме позна, защото стана и дойде при мен.

— Тобин? — запита.

Кимнах и му стиснах ръката.

— Познаваш ли Ади? — попита той.

Погледнах го безизразно.

— Предпоследна година? Красива? — каза той.

Присвих очи.

— Ъм, не?

— Дълга руса коса, обича драмите? — продължи той, като изглеждаше отчаян и в същото време като че ли неспособен да проумее, че не познавам момичето, за което говори.

— Ъм, съжалявам, човече. Думите ти не извикват никакви спомени.

Той затвори очи. Видях как цялото му тяло се отпусна.

— Започнахме да излизаме в навечерието на Коледа — каза, втренчил поглед в не толкова далечна точка.

— Вчера? — казах, мислейки си: *Излизате от ден и ти си така разтревожен? Още една причина да избягвам щастливата среда.*

— Не вчера — отвърна Джеб уморено. — Преди година.

Обърнах се към Кун.

— Човече — казах. — Това момче е в лоша форма.

Кун кимна, докато разпръскваше крокетите на Херцога върху грила.

— Сутринта ще го закарам до града — каза Кун. — Макар че, какво е правилото, Джеб?

Джеб отговори така, сякаш Кун му го бе повтарял хиляди пъти преди.

— Няма да си тръгнем, докато не си тръгне и последната мажоретка.

— Точно така, човече. Може би трябва да се върнеш в леглото.

— Ако... — каза Джеб — ... само ако случайно я видиш или нещо такова, ще ѝ кажеш ли, че, ъм, са ме забавили?

— Предполагам — отговорих. Вероятно не съм бил достатъчно убедителен, защото той се обърна и срещу погледа на Херцога.

— Кажи ѝ, че идвам — рече той и странното беше, че тя го разбра. Или поне така изглеждаше. Каквото и да беше, тя кимна така, сякаш казваше: *Да, ще ѝ кажа, ако по някаква причина видя това момиче, което не познавам, насред снежната буря в четири сутринта*. Усмихна му се със съчувствие, а в моята глава отново се въртеше мисълта, която не можех да прогоня.

Усмивката ѝ като че ли му се понрави. Прегърбил рамене, той се върна в сепарето си.

Разговарях с Кун, докато не приготви вафлата ми и не ми я сервира гореща и вдигаща пара.

— Господи, изглежда превъзходно, Кун — казах, обаче той вече се беше обърнал, за да сложи в чиния крокетите на Херцога. Тъкмо вдигаше чинията, когато Били Талос се появи, грабна чинията, занесе я на Херцога и седна до нея.

Погледнах към тях няколко пъти, бяха се навели един към друг през масата и разговаряха, погълнати един от друг. Исках да се намеся и да ѝ кажа, че е флиртувал с една от няколкото Мадисън, докато ние сме газили в снега, но реших, че не е моя работа.

— Ще разговарям с една от тях — обявих на Джей Pi и Кун.
Джей Pi не повярва.

— Една от кои? От мажоретките?

Кимнах.

— Човече — каза Кун, — опитвах цяла нощ. Стоят прекалено близо една до друга, за да разговаряш само с една от тях. А когато се опиташи да говориш с всички, просто не ти обръщат внимание.

Обаче аз трябваше да разговарям седна от тях или поне трябваше да изглежда така.

— Същото е, когато лъзовете преследват газелите — казах, докато наблюдавахме внимателно групата мажоретки. — Просто откриваш изоставащата и... — Дребничко русокосо момиче обърна глава. — ... нападаш. — Казах, скачайки от стола си.

Отидох преднамерено до нея.

— Аз съм Тобин — казах и протегнах ръка.

— Амбър — отвърна тя.

— Красиво име — рекох.

Тя кимна, а очите ѝ се стрелнаха наоколо. Искаше да се измъкне, но аз все още не можех да ѝ предоставя такава възможност. Затърсих в ума си подходящ въпрос.

— Ъм, има ли новини за влака ви? — попитах.

— Може да не потегли дори и *утре* — информира ме тя.

— Да, това е прекалено лошо — казах с усмивка. Хвърлих поглед през рамо към Били и Херцога, само че нея я нямаше. Крокетите в чинията все още вдигаха пара; беше изстискала кетчуп в допълнителната чиния, за да ги потапя, както правеше винаги, а после беше станала от масата. Оставих Амбър и отидох при Били.

— Излезе навън — каза той простишко.

Кой е този, който с всичкия си би излязъл *навън*, когато крокетите, топлината и четиринайсетте мажоретки са *вътре*?

Грабнах шапката си от барплота и я нахлупих ниско над ушите, после сложих ръкавиците си и се осмелих да изляза отново на вятъра. Херцога седеше на бордюра на паркинга, едва скрита под тентата и наполовина защитена от продължаващия да вали сняг.

Седнах до нея.

— Липсва ли течашият нос?

Тя подсмръкна и не вдигна поглед към мен.

— Просто се върни вътре — каза. — Не е голяма работа.

— Какво не е голяма работа?

— Нищо не е голяма работа. Просто се върни вътре.

— Нищо Не Е Голяма Работа би било добро име за банда — казах. Исках да ме погледне, за да мога да преценя ситуацията, и накрая тя го направи, носът ѝ бе зачервен и помислих, че ѝ е студено, а после помислих, че може би е плакала, което бе странно, защото Херцога не плаче.

— Аз само... само искам да не го правиш пред мен. Искам да кажа, какво интересно има у нея? Кажи ми, какво интересно има у нея, сериозно. Или в която и да е от тях.

— Не знам — отвърнах. — Ти разговаряше с Били Талос.

Тя отново ме погледна и този път не отмести очи от мен, докато говореше.

— Казвах на Били, че не мисля, че мога да отида на глупавия бал с него, защото не мога да престана да харесвам някого другого. — Думите ѝ бавно стигнаха до мен. Обърнах се към нея и тя додаде: — Осъзнавам, че те се кикоят, а аз се смея, че те показват цепката между гърдите си, а аз нямам какво да покажа, но само за да го знаеш, аз също съм момиче.

— Знам, че си момиче — казах отбранително.

— Наистина ли? Дали някой знае това? Защото, като вляза в „Херцогът и херцогинята“, съм Херцог. И съм една от тримата мъдреци. И е гейско да мисля, че Джеймс Бонд еексапилен. И ти никога не ме гледаш така, както гледаш момичетата, освен... както и да е. Както и да е, както и да е, както и да е. Когато влязохме тук малко преди близнаките, за секунда си помислих, че ме гледаш така, сякаш съм жена, и си помислих, хей, може би Тобин не е най-големият лекомислен задник в света, но после ти се отдалечаваш, аз скъсвам с Били, вдигам поглед и ти разговаряш с някакво момиче, както никога не разговаряш с мен... и както и да е.

И тогава със закъснение разбрах. Мисълта, която не ми даваше мира, се въртеше и в главата на Херцога. И двамата се борехме с една и съща мисъл. Херцога ме харесваше. Сведох поглед. Трябаше да премисля всичко, преди да я погледна. Добре. Добре, реших, ще я погледна и ако тя ме гледа, ще я огледам добре, после отново ще съвдам поглед и пак ще премисля нещата. Един поглед.

Погледнах я. Главата ѝ бе наклонена към мен, не премигваше, беше пребледняла. Присви напуканите си устни, после ги върна в нормалното им положение, един кичур коса се бе подал изпод шапката ѝ, носът ѝ бе силно зачервен и тя подсмърчаше. Не исках да спра да я гледам, но накрая го сторих. Сведох поглед към заснежения паркинг под краката.

— Ще кажеш ли нещо, моля те? — запита тя.

Заговорих, без да вдигам очи.

— Винаги съм мисел, че никога не трябва да се отказваш от щастливата среда с надеждата за щастлив край, защото няма такова нещо като щастлив край. Знаеш ли какво искам да кажа? Можем да изгубим толкова много.

— Знаеш ли защо исках да продължа? Защо исках да изкача онзи хълм, Тобин? Искам да кажа, със сигурност не защото ме

интересуваше дали Кун ще трябва да понася компанията на близнаците, или защото исках да те гледам как ласкаеш мажоретките.

— Мислех, че е заради Били — казах.

Сега тя ме гледаше открыто, а дъхът ѝ ме обграждаше в студа.

— Исках да имаме приключение. Защото обожавам подобни глупости. Защото не съм каквото-и-да-е-там-име-то-й. Не мисля, че е толкова непостижимо трудно да се изминат шест километра и половина в снега. Искам такива неща. Обожавам ги. Когато бяхме у вас и гледахме филма, исках да вали още. Още и още! Защото така е по-интересно. Може би ти не си устроен така... но мисля, че си.

— Аз също го исках — казах, наполовина прекъсвайки я, като все още не я поглеждах от страх какво бих могъл да направя, ако я погледна. — Исках да продължи да вали.

— Така ли? Страхотно. Наистина страхотно. И какво, ако снегът прави щастливия край по-малко вероятен? Колата може и да пострада — и какво от това! Ние можем да развалим приятелството си — и какво от това? Целувала съм момчета, когато нищо не е било заложено на карта, а това само ме караше да искам да целуна момче, когато всичко...

Вдигнах поглед приблизително на „нищо не е било заложено на карта“ и изчаках до „всичко“, а после не можех да чакам повече и ръката ми се озова на тила ѝ, после устните ѝ бяха върху моите, студеният въздух си отиде и бе заменен от топлината на устата ѝ, мека, сладка и с вкус на крокети, и аз отворих очи и ръкавиците ми докоснаха кожата на лицето ѝ, бледа заради студа... и никога преди не бях целувал за първи път момиче, което обичам. Когато се разделихме, я погледнах срамежливо и казах:

— О! — Тя се засмя и отново ме притегли към себе си, а някъде над и зад нас чух звънчето на вратата на „Уофъл Хаус“, която се отвори.

— ГОСПОДИ. КАКВО. ПО. ДЯВОЛИТЕ. СТАВА. ТУК.

Вдигнах поглед към Джей Pi и се опитах да престана да се усмихвам глупаво.

— КУН! — извика Джей Pi. — ДОВЛЕЧИ ДЕБЕЛИЯ СИ КОРЕЙСКИ ЗАДНИК ТУК, НАВЪН. — Кун се появи на прага, свел поглед към нас, а Джей Pi изкрещя: — КАЖЕТЕ ИМ КАКВО НАПРАВИХТЕ ТОКУ-ЩО!

— Ъм — измънках.
— Целунахме се — каза Херцога.
— Това е някак си гейско — каза Кун.
— АЗ СЪМ МОМИЧЕ.
— Да, знам, но такова е и Тобин — каза Кун.

Джей Pi продължаваше да крещи, като че ли не можеше да контролира гласа си.

— АЗ ЛИ СЪМ ЕДИНСТВЕНИЯТ ДЪЛБОКО ЗАГРИЖЕН ЗА СЪСТАВА НА ГРУПАТА НИ? НИКОЙ ЛИ НЯМА ДА ПОМИСЛИ ЗА ДОБРОТО НА ГРУПАТА?!

— Отиди да зяпаш мажоретките — каза Херцога.
Джей Pi ни гледа известно време, а после се усмихна.
— Само не оглупявайте един по друг. — Обърна се и влезе вътре.
— Крокетите ти изстиват — казах.
— Ако влезем пак вътре, няма да флиртуваш с мажоретките.
— Направих го само за да привлеча вниманието ти — признах.
— Може ли отново да те целуна?

Тя кимна, аз я целунах и целувката не прекъсваше... и не прекъсваше. Можех да я целувам вечно, но накрая, без да откъснем устните си, тя каза:

— Всъщност наистина искам крокетите си. — И аз отворих вратата, тя се шмугна под ръката ми и издохме вечерята си в три часа сутринта.

Скрихме се отзад сред огромните стоманени хладилници и само Джей Pi ни прекъсваше от време на време, за да ни запознае с веселите подробности по неуспешните им опити с Кун да завържат разговор с мажоретките. А после двамата с Херцога заспахме заедно върху червените плочки на пода на кухнята в „Уофъл Хаус“, рамото ми беше нейната възглавница, а якето ми — моята. Джей Pi и Кун ни събудиха в седем, Кун за кратко наруши клетвата си да не изоставя мажоретките и ни закара до „Херцогът и Херцогинята“. Оказа се, че Станиоловия човек кара аварийния камион. И така Станиоловия човек издърпа колата ни, аз я изоставих на алеята, за да не се счупи полуоската, и само прибрах колелото в гаража, после двамата с Херцога отдохме до дома ѝ и отворихме подаръците, а аз се опитах да

не издам пред родителите й колко съм влюбен в нея, после родителите ми се върнаха у дома и аз им казах, че колата се е повредила, докато съм се опитвал да закарам Херцога до дома й, те ми крещяха, но не прекалено дълго, защото беше Коледа и имаха застраховка, а пък и това бе само кола. Онази вечер, след като мажоретките най-после си тръгнаха от „Уофъл Хаус“ и всички бяха изяли коледната си вечеря, се обадих на Херцога, Джей Пи и Кун. Те всички дойдоха и гледахме два филма за Джеймс Бонд, а после стояхме половината нощ, припомнряйки си приключенията си. После всички заспахме, четириимата в четири спални чувала, както правехме от цяла вечност, и нищо не бе по-различно, освен това, че всъщност не заспах, както и Херцога, и двамата се гледахме, а накрая, около четири и половина станахме и извървяхме километъра и половина до „Старбъкс“... само двамата. Преодолях объркващия ме френски на системата за поръчки в „Старбъкс“ и успях да получа кафе с мляко, което съдържаше така отчайващо необходимия ми кофеин, а после двамата с Херцога седяхме един до друг на лилавите плюшени столове, излегнати на онези столове, бях уморен както никога, така уморен, че едва се усмихвах. Не разговаряхме за нищо съществено, нещо, което ѝ се удаваше, а после в разговора настъпи пауза, тя ме погледна сънено и каза:

— Дотук добре.

А аз казах:

— Господи, обичам те!

И тя каза:

— О!

А аз казах:

— „О“ в добрния смисъл ли?

И тя отговори:

— В най-добрания.

Оставил кафето с мляко на масата, изцяло потопен в щастливата среда на най-голямото си приключение.

СВЕТЕЦЪТ ПОКРОВИТЕЛ НА ПРАСЕТАТА

*На татко и на прекрасния планински град Бревърд,
Северна Каролина... така изпълнени с милосърдие.*

ПЪРВА ГЛАВА

Да бъда себе си бе истинско разочарование. Да бъда себе си в тази, както се предполагаше, великолепна нощ с, както се предполагаше, този великолепен сняг, извисяващ се в сто и петдесет сантиметрови преспи под прозореца на спалнята, бе двойно разочарование. Добавете факта, че днес бе Коледа, и сборът достигаше тройно разочарование. Добавете още тъжната, предизвикваща болка, съкрушителна липса на Джеб... и дзън-дзън-дзън! Звънчето на върха на измерващия разочарованието уред не би могло да звъни по-силно.

Вместо коледни звънчета, имах звънчетата на разочарованието. Прекрасно.

E, не си ли весела малка палавница, казах си и си пожелах Дори и Тегън да побързат да дойдат, тук. Не знаех какво е пудинг със смокини^[1], но звучеше като блюдо, което стои студено и самичко в края на масата за студения буфет, защото никой не го иска. Като мен. Студена, сама и вероятно глупава.

Гrrrrr. Мразех да се самосъжалявам, ето защо се бях обадила на Тегън и Дори и ги бях помолила да дойдат у дома. Но тях още ги нямаше и не можех да престана да се самосъжалявам.

Защото Джеб ми липсваше толкова много.

Защото нашето скъсване, станало само преди седмица и кървяющо като отворена рана, бе моя глупава грешка.

Защото бях написала на Джеб (прочувствен?) имейл, в който го молех, моля те, моля те, моля те да се срещнем в „Старбъкс“ предния ден, за да поговорим. Но той не дойде. И дори не се обади.

И защото, след като чаках в „Старбъкс“ близо два часа, намразих живота и себе си толкова силно, че прекосих бавно паркинга, влязох във „Фантастичната Сам“ и разплакана казах на стилистката да остриже късо косата ми и да боядиса в розово онова, което остане. Което тя и стори, защото нима я интересуваше какво правя с косата си?

И така, разбира се, изпитах самосъжаление: бях с разбито сърце, мразех себе си и приличах на оскубано розово пиле.

— Ади, о! — каза мама вчера следобед, когато най-после се прибрах у дома. — Това е... доста драстична промяна. И си я боядисала. Красивата си руса коса.

Изгледах я така, сякаш я подканях: *Защо не ме застреляш веднага?* На което тя отговори, като наклони предупредително глава, сякаш казваше: *Внимавай, сладката ми.* Знам, че те боли, но това не ти дава разрешение да си го изкарваши на мен.

— Съжалявам — казах. — Предполагам, че още не съм свикнала с прическата си.

— Е... промяната е доста голяма, за да свикнеш с нея. Какво те накара да го направиш?

— Не знам. Имах нужда от нещо ново.

Тя остави телта за разбиване на яйца. Приготвяше сладкиш с череши, който бе традиционният ни десерт за Коледа, и острата миризма на разбитите череши извикваше сълзи в очите ми.

— Да не би това случайно да има нещо общо със случилото се на празненството на Чарли миналата събота? — запита тя.

По бузите ми се разля топлина.

— Не знам за какво говориш. — Премигнах. — Пък и откъде знаеш какво се е случило на празненството на Чарли?

— Е, сладката ми, плачеш, докато заспиш, почти всяка нощ...

— Не, не плача.

— И, разбира се, говориш по телефона или с Дори, или с Тегън, както ми се струва, по двайсет и четири часа в денонощие, седем дни в седмицата.

— Подслушваш ме? — извиках. — Собствената си дъщеря?

— Едва ли може да се нарече „подслушване“, когато нямаш избор.

Гледах я с отворена уста. Преструваше се на най-добрата майка с тази коледна престилка, докато приготвяше сладкиш с череши по стара семейна рецепта, а всъщност беше... беше...

Е, не знам каква беше, знаех само, че не е правилно и е лошо да се подслушват разговорите на другите.

— И не казвай „двайсет и четири часа в денонощие, седем дни в седмицата“ — казах. — Прекалено си стара, за да казваш „двайсет и четири часа в денонощие, седем дни в седмицата“.

Мама се засмя, което само ме ядоса още повече, но най-вече защото потисна веселостта си и ме изгледа, както майките гледат децата си, сякаш казват: *Тя е тийнейджърка, бедната. И трябва да премине през сърдечната болка.*

— О, Ади! — каза. — Наказваш сама себе си ли, сладката ми?

— О, мили боже! — казах. — Толкова е грешно да кажеш това за нечия нова подстрижка! — И изтичах в стаята си, за да плача насаме.

Двайсет и четири часа по-късно бях все още в стаята си. Бях излязла от нея за сладкиша с череши предната вечер и за отварянето на подаръците тази сутрин, но нищо от това не ми бе донесло удоволствие. Със сигурност не бях изпълнена с радостта и магията на Коледа. Всъщност не бях сигурна, че все още вярвам в радостта и магията на Коледа.

Претърколих се и взех айпада си от масичката до леглото. Избрах папката с музика, наречена „Сив ден“, която включваше всички съществуващи меланхолични песни, и натиснах бутона. Айподът ми във формата на пингвин мрачно разпери криле, когато от пластмасовото му тяло зазвуча песента „Fools in Love“.

После се върнах в главното меню и започнах да търся, докато не стигнах до „Снимки“. Знаех, че навлизам в опасна територия, но пет пари не давах. Избрах албума, който исках, и натиснах копчето, за да го отворя.

Първата снимка, която се показва на екрана, бе първата, която тайно бях направила на Джеб преди малко повече от година. В онзи ден също валеше сняг и на снимката се виждаха снежинките, вплели се в тъмната коса на Джеб. Беше облечен в дънково яке, макар че бе дяволски студено, и си спомням, че се питах дали той и майка му нямат пари. Бях чула, че двамата са се преместили в Грейстаун от резервата „Чероки“, който бе на около сто и шейсет километра оттук. Мислех си, че е страхотно. Той изглеждаше толкова екзотичен.

Както и да е, двамата с Джеб бяхме заедно по време на втората година в класа по английски език и той беше такаексапилен с гарвановочерната си коса, прибрана в конска опашка, и тъмносивите си очи, че сърцето ми спираше да бие. Беше също пре-е-е-екалено сериозен, което бе нещо ново за мен, защото имах склонността да бъда лекомислена. Всеки ден той се навеждаше над чина си и си водеше бележки, докато аз му хвърлях погледи крадешком и се дивях на това

колко лъскава е косата му и колко красиви са скулите му — най-красивото нещо, което бях виждала. Но той бе така сдържан, че бе едва ли не надменен дори когато аз бях най-въодушевена.

Когато споделих този особен проблем с Дори и Тегън, Дори предположи, че Джеб се чувства може би неудобно в този малък планински град, където всички са истински южняци, истински християни и истински бели.

— Няма нищо нередно, в което и да е от тези неща — казах отбранително, тъй като бях и трите.

— Знам — каза Дори. — Само казвам, че е *възможно* момчето да се чувства като външен човек. *Възможно*. — Предполагам, че знаеше за какво говори, тъй като бе едно от двете — *двете* деца от еврейски произход в цялата гимназия.

Е, това ме накара да се почудя дали Джеб *наистина* не се чувстваше като външен човек. Възможно ли бе затова да яде обяда си с Нейтън Кругъл, който определено бе външен човек с неговата колекция от тениски „Стар Трек“, които носеше непрекъснато? Възможно ли беше заради това, в сутрините, преди да отключат училището, да се облягаше на стената с ръце в джобовете, вместо да се присъедини към нас, останалите, които обсъждахме „American Idol“? Възможно ли беше затова да не се поддаваше на чара ми в часовете по английски език — защото се чувстваше прекалено *неудобно*, за да говори свободно?

Колкото повече мислех за това, толкова повече се тревожех. Никой не трябва да се чувства като външен човек в училището си — особено пък толкова привлекателно момче като Джеб и особено, след като ние, неговите съученици, бяхме всичките толкова мили.

Е, поне аз, Дори, Тегън и останалите ни приятели. Ние бяхме много мили. Онези, които пушеха канабис, не бяха така мили. Бяха груби. Но не и Нейтън Кругъл, тъй като Нейтън бе непримирим човек, който не забравяше обидите. Ако трябва да съм откровена, изобщо не бях очарована от мисълта за откачените идеи, които Нейтън може би насаждаше в главата на Джеб.

И тогава, един ден, докато разсъждавах върху всичко това за хиляден път, вече не се тревожех, а изпитвах раздразнение, защото — *наистина*. Защо Джеб избираше да прекара времето си с Нейтън Кругъл, а не с мен?

И така, през същия онзи ден, докато бяхме в клас, го сръгах с химикалката си и казах:

— За бога, Джеб. Не можеш ли просто да се усмихнеш?

Той подскочи, учебникът му падна на пода и аз се почувствах ужасно. Помислих си: *Страхотно, Ади, защо следващия път не надуеш ловджийски рог в ухото му?*

Но после ъгълчетата на устните му се повдигнаха и в очите му затанцуваха весели пламъчета. Имаше и още нещо — нещо, което накара сърцето ми да бие по-бързо. Лицето му се зачерви и той побърза да се наведе, за да вдигне учебника си.

О! — оসъзнах с болка. *Той просто е срамежлив.*

Облегната на възглавницата си, гледах снимката на Джеб на айпода си, докато смъденето в очите ми не стана прекалено силно.

Натиснах бутона в средата и се появи следващата снимка. Беше заснета на бала, състоял се в навечерието на предната Коледа, само две седмици, след като казах на Джеб да се усмихне, за бога. Тъй като навечерието на Коледа беше един от онези дни, които продължават вечно, с всичкото коледно очакване и нетърпение, група от нас отидоха до Парка на ружите, за да се измъкнем за малко от домовете си. Накарах едно от момчетата да извика Джеб и като по чудо, той се съгласи да дойде с нас.

Започнахме бой със снежни топки, момчета срещу момичета, беше просто страхотно. Аз, Дори и Тегън направихме снежно укрепление и създадохме система за направата и хвърлянето на снежни топки, като Тегън ги оформяше грубо, аз ги дооформях, а Дори ги мяташе по врага със смъртоносна точност. Побеждавахме момчетата, докато Джеб не заобиколи зад нас и не ме бутна с тяло в купчина снежни топки. Снегът влезе в носа ми и ужасно болеше, но бях прекалено въодушевена, за да ме интересува. Претърколих се със смях, а лицето му бе само на сантиметри от моето.

Този миг бе уловен на снимката, заснета от Тегън с мобилния ѝ телефон. Джеб отново беше с дънковото си яке — избелялото синьо бе такаексапилино на фона на тъмната му кожа, — той също се смееше. Докато гледах щастливите ни лица, си спомних, че той не стана веднага от мен. Повдигна се на ръце, за да не ме смачка, и смехът му премина във въпрос, който накара стомахът ми да тръпне.

След боя със снежни топки с Джеб отидохме да пием кафе с мляко, бяхме само двамата. Предложението беше мое, но Джеб се съгласи без миг на колебание. Отидохме в „Старбъкс“ и седнахме на двата еднакви пурпурни стола до входа. На мен ми се виеше свят от щастие, а той беше срамежлив. Но после вече не бе така срамежлив или може би беше просто по-решителен, протегна ръка и взе моята. Бях така изненадана, че разлях кафето си.

— За бога, Ади — каза той. Адамовата му ябълка потрепна. — Може ли да те целуна?

Сърцето ми заби бясно и изведнъж вече аз бях срамежливата, което бе луда работа. Джеб взе чашката от ръката ми и я оставил на масата, после се наведе и устните му погалиха моите. Очите му, когато най-после се отдръпна, бяха топли като разтопен шоколад. Усмихна се и аз също се разтопих и се превърнах в горещ шоколад.

Беше най-съвършената Коледа.

— Хей, Ади! — извика малкия ми брат отния етаж, където тримата с мама и татко играеха на подарената му от Дядо Коледа игрална конзола Уий^[2]. — Искаш ли да се боксираш с мен?

— Не, благодаря — извиках.

— А какво ще кажеш за тенис?

— Не.

— Боулинг?

Изстенах. „Уий“ не ме караше да квича от въодушевление, но Крис беше на осем. Само се опитваше да ме развесели.

— Може би по-късно — извиках.

— Добре — каза той и стъпките му се отдалечиха.

Чух го да съобщава на родителите ни: Каза „не“. И меланхолията ми се задълбочи. Мама, татко и Крис бяха заедно долу, играеха весело с нунчаку^[3] и се удряха по лицата, докато аз седях тук... мрачна и сама.

И чия е вината? Запитах се.

О, млъкни, отговорих си.

Разгледах още снимки:

Джеб позира като надут и надменен модел с фъстъченото масло „Биг Кап“ на „Рийс“^[4], защото знае, че е любимото ми, и ми го е донесъл като изненада.

Джеб през лятото, без риза, на празненството край басейна в дома на Мегън Монтгомъри.

Джеб, очарователен и покрит с пяна, на организираното с благотворителна цел миене на автомобили в „Старбъкс“. Гледах втренчено снимката и вътрешностите ми омекнаха. Онзи ден бе така забавен — и не само забавен, но и страхотен, защото каузата беше добра. Кристина, управителката на моята смяна в „Стабръкс“, бе родила преждевременно и ние, работещите там, искахме да й помогнем да плати сметката в болницата, която не се покриваше от осигуровката ѝ.

Джеб бе предложил помощта си за общото дело доброволно и беше наистина страхотен. Дойде в девет и остана до три, като търкаше и миеше и изглеждаше така, като че ли снимката му непременно трябваше да бъде в един от календарите на „Юнивърс“ за най-сексапилните мъже. Работи далеч по-усилено, отколкото се очакваше от него като мое гадже, и сърцето ми бе щастливо от това. След като и последната кола потегли от паркинга, прегърнах Джеб и наклоних лице към неговото.

— Не се налагаше да работиш толкова много — казах. Вдъхнах миризмата на сапун, която се изльзваше от него. — Спечели ме още на първата кола.

Флиртувах, следвайки сцената от „Джери Магуайър“, в която Рене Зелуегър казва на Том Круз: *Спечели ме още на „здравей“*. Но Джеб сбърчи чело и каза:

— О, така ли? Хм, добре. Но не съм сигурен какво искаш да кажеш.

— Ха-ха — отвърнах, защото предположих, че си проси още похвали. — Просто мисля за страхотно това, че остана от началото до края. И ако го направи, за да ме впечатлиш... е, нямаше нужда. Това е всичко.

Той повдигна вежди.

— Мислиш, че измих колите, за да те *впечатля*?

Разбрах, че не се шегува, и топлина заля бузите ми.

— Хм... вече не.

Смутих се и се опитах да се отдръпна. Той не ми позволи. Целуна ме по върха на главата и каза:

— Ади, мама ме отгледа сама.

— Знам.

— Знам колко трудно може да бъде. Това е всичко.

За миг се нацупих. Което бе съвсем неправилно. Макар да знаех, че е добре, задето иска да помогне на Кристина, но пък нямаше да имам нищо против, ако поне част от мотивацията му имаше нещо общо с мен.

Джеб ме придърпа по-плътно към себе си.

— Но се радвам, че съм те впечатлил — каза и почувствах устните му върху кожата си. Също така усещах топлината на гърдите му през ризата. — Няма нищо, което да искам повече от това да впечатля момичето си.

Не бях съвсем готова да бъда убедена да не се муся повече.

— Значи, казваш, че съм твоето момиче?

Той се засмя, като че ли бях запитала на глас дали небето е все още синьо. Не му позволих да избегне въпроса, но отстъпих назад, за да не ме прегръща повече. Погледнах го така, сякаш казвах: *E*?

Тъмните му очи станаха сериозни, той взе и двете ми ръце в своята.

— Да, Ади, ти си моето момиче. И винаги ще бъдеш.

Седнала в спалнята си, стиснах силно очи, защото споменът бе прекалено мъчителен. Прекалено мъчителен, прекалено болезнен, чувствах се така, сякаш губя част от себе си, както всъщност и беше. Натиснах бутона за изключване на айпада си и еcranът стана черен. Музиката спря и айподът ми във формата на пингвин престана да танцува. Издаде тъжен звук, като че ли питаше: „Изключваш ли ме?“, а аз отвърнах: „И теб, и себе си, Пинги“.

Потънах във възглавницата и втренчих поглед в тавана, припомняйки се как се бяха объркали нещата между Джеб и мен. Как бях престанала да бъда неговото момиче. Знаех очевидния отговор (*лошо, болезнено, не искаш да се впускаш в това*), но не можех да престана натрапчиво да анализiram какво ни докара до това положение, защото дори преди празненството в дома на Чарли нещата между нас далеч не бяха страховитни. Не че не ме обичаше, защото знаех, че ме обича. Колкото до мен, обичах го толкова много, че чак болеше.

Онова, което ни препъна, мисля, че бе начинът, по който показвахме любовта си. Или в случая с Джеб — това, че не я

показваше, поне аз се чувствах така. Според Тегън, която много гледаше „Доктор Фил“^[5], двамата с Джеб говорехме на различни езици на любовта.

Исках Джеб да бъде мил, романтичен и привързан, какъвто беше в „Старбъкс“, когато ме целуна за първи път в навечерието на миналата Коледа. Получих работа в същия „Старбъкс“ месец след това и помня, че мислех: *Сладко, ще съживяваме целувката си отново и отново и отново.*

Но не стана така, нито дори веднъж. Макар непрекъснато да се отбиваше и макар че винаги му казвах с езика на тялото, че искам да ме целуне, максималното, което той правеше, бе да протегне ръка през барплота и да дръпне връзките на зелената ми престилка.

— Здравей, кафе момиче — казваше. Което бе сладко, но... не бе достатъчно.

Това беше само едно от нещата. Имаше и други, като например това колко много исках да се обажда и да ми пожелава лека нощ всяка вечер и колко неловко се чувстваше той, защото апартаментът му бе толкова малък.

— Не искам мама да ме чува да казвам такива сладникави неща — отвръщаше.

Или как другите момчета държаха приятелките си за ръце в класните стаи, но когато аз хванех ръката на Джеб, той стискаше моята набързо и после я пускаше.

— Не ти ли харесва да ме докосваш? — питах.

— Разбира се, че ми харесва — отговаряше той. Очите му имаха онова изражение, което, предполагам, се опитвах да предизвикам, и когато проговоряше, гласът му бе дрезгав. — Знаеш, че ми харесва, Ади. Обичам да бъда насаме с теб. Само искам наистина да бъдем сами, когато сме насаме.

Дълго време, макар да забелязвах всичко това, го пазех предимно в себе си. Не исках да се оплаквам.

Но някъде около навършването на шест месеца от връзката ни (подарих на Джеб колекция с най-романтичните песни на света, а той не ми подари нищо), нещо се скъса в мен. Изпитвах болка, защото, ето, бях с момчето, което обичах, и исках всичко да е съвършено между нас, но не можех да го постигна сама. И какво, ако това ме накараše да изглеждам така, сякаш се оплаквам.

Като например историята с навършването на шестте месеца. Джеб виждаше, че не съм щастлива, непрекъснато ме питаше защо и накрая казах:

— Защо мислиш?

— Да не би да е, защото не ти подарих нищо? — попита той. — Не знаех, че ще си разменяме подаръци.

— Е, а трябваше да се досетиш — измърморих.

На следващия ден той ми подари огърлица със сърце, която извади от пластмасовото яйце и постави в кутийката ми за бижута. Огърлицата беше от онези, които могат да се спечелят от машина, в която се пуска по четвърт доллар. Бях тъжна. На следващия ден Тегън ме дръпна настрани и ми каза, че Джеб се тревожел, че не съм харесала подаръка, защото не съм го носела.

— От „Херцогът и Херцогинята“ е — казах. — Има съвсем същата огърлица в машината до изхода. Едно от нещата, които можеш да спечелиш.

— А знаеш ли колко по четвърт доллар е трябвало да пусне Джеб в автомата, преди да я спечели? — запита Тегън. — Трийсет и осем. Трябвало е непрекъснато да се връща до бюрото за обслужване на клиенти и да разваля пари.

Стана ми тежко.

— Искаш да кажеш...?

— Искал е да ти подари точно тази. Със сърцето.

Тегън ме гледаше втренчено и това не ми се нравеше. Отместих поглед.

— Това пак прави по-малко от десет долара.

Тегън мълчеше. Прекалено се страхувах, за да я погледна. Накрая тя каза:

— Знам, че не искаше да кажеш това, Ади. Не бъди гаднярка.

Не исках да бъда гаднярка и, разбира се, не ме интересуваше колко струва подаръкът. Но изглеждаше, че искам от Джеб повече, отколкото може да даде, и колкото повече продължаваше разговорът, толкова по-зле се чувствахме и двете.

Прескочете няколко месеца напред и знаете ли какво? Продължавах да го карам да се чувства отвратително, той мен — също. Невинаги, но далеч повече, отколкото беше здравословно за отношенията ни.

— Искаш да бъда такъв, какъвто не съм — каза той в нощта, преди да скъсаме. Седяхме в королата на майка му пред къщата на Чарли, все още не бяхме влезли вътре. Ако можех да се върна в онази нощ и никога да не вляза, щях да го сторя. За части от секундата.

— Не е вярно — отговорих. Пръстите ми намериха дупката отстрани на седалката и се стоплиха от допира с нея.

— Вярно е, Ади — каза той.

Смених тактиката.

— Добре, дори да е така, защо това непременно да е нещо лошо? Хората непрекъснато се променят един за друг. Вземи, която и да е любовна история, която и да е велика любов, и ще видиш, че хората трябва да се променят, за да се получат нещата. Като в „Шрек“, когато Фиона казва на Шрек, че й е дошло до гуша от неговото оригване, хълцане и всичко останало. А Шрек отвръща: „Аз съм страшилище. Съобразявай се с това“. А Фиона казва: „А какво, ако не мога?“. И Шрек приема еликсира, който го превръща в прекрасен принц. Прави го от любов към Фиона.

— Това е във втората част на „Шрек“ — каза Джеб. — Не в първоначалната версия.

— Както и да е.

— И тогава Фиона осъзнава, че не иска той да бъде прекрасен принц. Иска отново да се превърне в страшилище.

Смръщих вежди. Не така си спомнях филма.

— Исках да подчертая, че е готов да се промени — казах.

Джеб въздъхна.

— Защо винаги момчето трябва да се променя?

— Момичето също може да се промени — отвърнах. — Както и да е. Казвам само, че ако обичаш някого, трябва да си готов да го покажеш. Защото, Джеб, имаме само един живот. Един живот. — Усетих познатото свиване на гърлото от отчаяние. — Не можеш ли просто да се опиташ, ако не по никаква друга причина, то, защото знаеш колко е важно за мен?

Джеб гледаше през страничния прозорец.

— Аз... искам да ме последваш в самолет и да ми направиш серенада в първа класа, както прави Роби за Джулия в „Сватбеният певец“ — казах. — Искам да построиш къща за мен, както прави Ноа

за Али в „Тетрадката“. Искам да прекося океана с теб на носа на презokeански лайнер! Като момчето в „Титаник“, помниш ли?

Джеб се обърна.

— Момчето, което се удави?

— Е, очевидно не искам да се удавиш. Не става въпрос за удавяне. А за това да ме обичаш достатъчно, че да си готов да се удавиш, ако се налага. — Гласът ми заседна в гърлото. — Искам... искам големия жест.

— Знаеш, че те обичам, Ади — каза той.

— Или дори среден жест — казах, неспособна да се откажа.

На лицето му се бореха разочарование и болка.

— Не можеш ли просто да вярваш в любовта ни, без да ме молиш да я доказвам всяка секунда?

Очевидно не можех, както се видя от случилото се след това. Не, не от „случилото се“. *А от онова, което направих.* Защото станах кисела и бях гаднярка и защото потъпках трийсет и осем четвърт долара, които се равняваха на няколко бири, ако не и повече. Или може би не чак трийсет и осем, но много. Не че мога да припиша скъсването ни на това, но то все пак подтикна нещата.

Двамата с Джеб влязохме на празненството, но се разделихме, защото все още си бяхме сърдити един на друг. Аз се озовах в мазето с Чарли и няколко други момчета, а Джеб остана горе. По-късно чух, че се е присъединил към група върли почитатели на театъра, които гледали „Една незабравима любов“^[6] на плоскоекранния телевизор на родителите на Чарли. Това бе такава ужасна ирония, че можеше да е забавно, само че далеч не беше.

В мазето играх на четвърт долар^[7] с момчетата и Чарли здравата ме настъкваше, защото той бе дяволът. Когато играта се разпадна, Чарли ме попита дали не можем да отидем някъде да поговорим и аз, като една същинска идиотка, се запрепъвах послушно след него към стаята на по-големия му брат. Бях малко изненадана, защото двамата с Чарли никога преди не бяхме водили задушевен разговор. Но той бе част от групата момчета, с която излизахме. Беше аргантен, мазен и, общо взето, задръстеняк, ако мога да открадна думата, което едно момче с корейско потекло в училище използва, но да, такъв си беше Чарли. Тъй като изглеждаше като модел, можеше да е задръстеняк и пак да му се размине.

В стаята на брат му Чарли ме накара да седна на леглото и ми каза, че има нужда от съвет за Брена, момиче от нашия клас, с което понякога излизаше. Погледна ме така, сякаш казваше: *Знам, че съм готов и ще стане, както искам*, сетне каза какъв късметлия е Джеб, че излиза със страхотно момиче като мен.

Изсумтях и отвърнах нещо като:

— О, да... както и да е.

— Да не би да имате проблеми? — попита той. — Кажи ми, че нямате. Вие сте много популярни.

— Хм, ха, затова Джеб е горе и кой знае какво прави, а аз съм тук долу с теб. — Спомням си, че се питах: *Защо съм тук долу с теб? И кой затвори вратата?*

Чарли настоя за подробности, бе очарователен и изразяващ съчувствие, и когато бях готова да се разплача, се приближи към мен, за да ме утеши. Възразих, но той притисна устните си до моите и накрая се предадох. Момче ми обръщаше огромно внимание — наистина привлекателно и харизматично момче — и на кого му пушкаше, че не беше искрен?

На мен. На мен ми пушкаше дори в мига, в който предавах Джеб. Извиквах в паметта си този момент отново и отново и точно това ме убиваше. Защото... какво ли си мислех? Двамата с Джеб имахме проблеми, но все още го обичах. Обичах го тогава, обичам го и сега. И винаги ще го обичам.

Само дето предния ден, когато не се появи в „Старбъкс“, той ми даде ясно да разбера, че вече не ме обича.

[1] iggy pudding (англ.) — пудинг със смокини и палавница — игра на думи. — Б.пр. ↑

[2] Wii (Уий) е петата домашна конзола, произведена от Нинтендо. — Б.пр. ↑

[3] Нунчаку, или още „опасни пръчици“ — традиционно японско военно изкуство, състоящо се от две пръчки, обикновено дървени, съединени в единия си край с къса верига или въже. Пръчиците, които се използват за игра, са дуналпренени — Б.пр. ↑

[4] Популярна американска хранителна компания. — Б.ред ↑

[5] Американско токшоу. — Б.пр. ↑

[6] Американски филм от 1957 г. с участието на Кари Грант и Дебора Кер. Остава в историята на киното като една от най-запомнящите се любовни истории. — Б.ред. ↑

[7] Игра, при която се хвърля четвърт долар, с цел да се уцели чашата, в която има алкохолна напитка. При сполучливо попадение, хвърлящият монетата отпива. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Нещо изсвистя покрай перваза на прозореца ми и нахълта без покана в самосъжалението ми. Трябаше ми минута, за да се върна в реалността. Чу се второ изсвистяване, проточих врат и видях дебело облечената Тегън и още по-дебело облечената Дори да стоят на върха на пряспа сняг. Махаха ми с облечените си в ръкавици ръце, а Дори ми извика да изляза, но гласът ѝ бе приглушен от стъклото на прозореца.

Станах от леглото и странната лекота на главата ми ми напомни за катастрофата с косата ми. Неприятно. Огледах се, грабнах одеялото от леглото си и го наметнах като качулка. Като го държах под брадичката си, отидох до прозореца и го вдигнах.

— Довлечи задника си на дансинга! — извика Дори и гласът ѝ изведнъж прозвучва много по-силно.

— Това не е дансинг — казах. — А сняг. Студен, замръзнал сняг.

— Толкова е красиво — каза Тегън. — Ела да видиш. — Мълкна и ме изгледа въпросително изпод вълнената си шапка на райета. — Ади? Защо имаш одеяло на главата си?

— Ъ-ъ-ъ — казах и махнах с ръка. — Вървете си у дома. Аз съм нещастница. И ще ви разваля настроението.

— О, дори не се *опитвай* — каза Дори. — Веществено доказателство А: Ти се обади и каза, че преживяваш криза. Веществено доказателство Б: Ние сме тук. А сега слез долу и се порадвай на това великолепие на природата.

— Ще пропусна.

— Ще се развеселиш, кълна се.

— Невъзможно. Съжалявам.

Тя изви очи към небето.

— Такова си бебе. Хайде, Тегън.

Закрачиха напред, като повдигаха краката си високо, скриха се от погледа ми и след няколко секунди звъненецът на входната врата. В спалнята пооправих одеялото върху главата си така, че да заприлича повече на тюрбан. Седнах на ръба на леглото и се престорих, че съм

скитащ се през пустинята номад с изненадващо зелени очи и тъжно изражение. Все пак знаех всичко за тъгата.

Откъм коридора долетяха гласовете на родителите ми: „Весела Коледа! Момичета, извървели сте целия този път в снега?“. А Дори и Тегън, каква досада, избраха да отговорят. Щастливите им гласове бъбреха весело коледни пожелания и влошаваха настроението ми все повече и повече, докато накрая ми се прииска да изкрешя: „Хей! Момичета! Дошли сте да успокоите злочестата душа? Тя е тук горе!“.

Най-после два чифта крака, обути в дълги чорапи, изтичаха нагоре по стълбите. Дори нахълта първа.

— Ху — каза, повдигна косата от врата си и си повя с ръка.

— Ако не седна, ще бума.

Дори обожаваше да казва: „Ще бума“. Тази бе нейната често употребявана фраза; означаваше, че ще експлодира. Също така обожаваше газираната напитка с вкус и аромат на череша, както и коледните гевреци, и се преструваше, че е от „прадината“, което, предполагам, е там, където евреите са живеели преди идването си в Америка. Смяташе еврейския си произход за много важен и отиваше толкова далеч, че наричаше страхотната си къдрава коса „еврейска грива“. Което ме шокира първия път, когато го каза, а после ме накара да се засмея. С няколко думи, такава бе Дори.

Със зачервени бузи Тегън влезе след Дори.

— О, боже мой, цялата съм изпотена — каза и съблече фланеления пуловер с копчета от горе до долу, който носеше върху тениската си. — Идването дотук едва не ме уни.

— На мен ли го казваш — каза Дори. — Изминах осем хиляди километра от моята къща до твоята!

— И с това искаш да кажеш... шестстотин метра? — запита Тегън. Обърна се към мен. — Мислиш ли, че от къщата на Дорис до нас са шестстотин метра?

Изгледах я непоколебимо. Не бяхме тук да обсъждаме скучната тема за разстоянието между къщите им.

— И така, какво прави това одеяло на главата ти? — запита Дори, отпускайки се до мен.

— Нищо — отвърнах, защото се оказа, че не искам да обсъждам и тази тема. — Студено ми е.

— Аха, разбира се. — Тя свали одеялото от главата ми и издаде звук на потиснат ужас. — Ой! Какво си направила?

— Господи, благодаря — казах кисело. — Лоша си колкото майка ми.

— Уха! — възкликна Тегън. — Искам да кажа... уха.

— Предполагам, че това е кризата ти? — запита Дори.

— Всъщност... не.

— Сигурна ли си?

— *Дори!* — Тегън я удари силно. — Хубаво е, Ади. Много смело. Дори изсумтя.

— Добре ли е, щом някой казва, че прическата ти е смела? Сигурно много искаш да се върнеш и да поискаш парите си обратно.

— Махай се — казах. И я побутнах с краката си.

— Хей!

— Държиш се лошо с мен в момент на нужда, така че вече не си добре дошла на леглото. — Приложих малко сила и тя падна на пода.

— Мисля, че ми счупи опашката — оплака се тя.

— Ако опашката ти е счупена, ще трябва да сядаш върху надуваема поничка.

— Няма да седна върху надуваема поничка.

— Само казвам.

— *Аз не се държа лошо с теб в момент на нужда* — прекъсна ни Тегън. Кимна към леглото. — Може ли?

— Предполагам.

Тегън седна на мястото на Дори, а аз се протегнах и поставих глава в скута ѝ. Тя ме погали по косата, отначало предпазливо, а после по-уверено.

— И така... какво има? — попита.

Не отговорих. Исках да им кажа, но в същото време и не исках. Забравете за косата ми — истинската криза бе толкова по-лоша, че не знаех как да говоря за това, без да избухна в сълзи.

— О, не! — каза Дори. Лицето ѝ изобразяваше като огледало чувствата, които вероятно тя виждаше на моето. — *O, за бога!*

Ръката на Тегън замръзна.

— Да не се е случило нещо с Джеб?

Кимнах.

— Видя ли го? — попита Дорис.

Поклатих глава.

— Говори ли с него?

Отново поклатих глава.

Погледът на Дори се изви нагоре и усетих как нещо преминава между нея и Тегън. Тегън ме побутна по рамото, за да ме накара да седна.

— Ади, просто ни кажи — каза.

— Толкова съм глупава — прошепнах.

Тегън сложи ръка на бедрото ми, с което казваше: *Hие сме тук. Всичко е наред.* Дори се наведе напред и постави брадичка върху коляното ми.

— Някога... — подтикна ме да говоря.

— Някога двамата с Джеб бяхме все още заедно — казах нещастно. — Аз го обичах и той ме обичаше. А после аз прецаках всичко.

— Чарли — каза Дори.

— Знаем — каза Тегън и ме потупа успокоително няколко пъти.

— Но това стана преди седмица. Каква е новата криза?

— Освен косата ти — каза Дори.

Чакаха ме да отговоря.

Почакаха още малко.

— Написах имейл на Джеб — признах.

— Не — каза Дори. Заудря чело в коляното ми, *бам-бам-бам*.

— Мислех, че ще му дадеш време да се излекува — каза Тегън.

— Каза, че най-доброто, което можеш да направиш, е да стоиш настани, дори да ти е супер трудно. Помниш ли?

Свих безпомощно рамене.

— Не искам още повече да ти развалим настроението, но мислех, че Джеб излиза с Брена сега — каза Дори.

Изгледах я втренчено.

— Искам да кажа... не, разбира се, че не — поправи се тя. — Все пак мина само седмица. Но тя го преследва, нали? И доколкото знаем, не може да се каже, че той я отблъсква.

— Лоша Брена — казах. — Мразия Брена.

— Мислех, че Брена се е събрала отново с Чарли — вметна Тегън.

— Разбира се, че мразим Брена — каза ми Дори. — Но не за това говорим. — Тя се обърна към Тегън. — *Искахме* да се събере отново с Чарли, но не стана така.

— О! — възкликна Тегън. Все още изглеждаше смутена.

Въздъхнах.

— Помните ли как се хвалеше Брена в деня преди началото на зимната *ваканция*? Как непрекъснато повтаряше, че ще се вижда с Джеб през *ваканцията*?

— Мислех, че според нас тя се опитваше да накара Чарли да ревнува — каза Тегън.

— Така мислехме — каза Дори, — но все пак. Ако са имали *планове*...

— Ах — възкликна Тегън. — Схванах. Джеб не е от момчетата, които правят планове, не и ако не е сериозен.

— Не искам Джеб да има планове по отношение на *когото и да било* — и особено на Брена. — Смръщих вежди. — Бяла лъжкиня със сплъстени коси.

Дори издиша през носа си.

— Ади, мога ли да ти кажа нещо, което няма да искаш да чуеш?

— Бих предпочела да не го правиш.

— И бездруго ще ти каже — каза Тегън.

— Знам — отговорих. — Казвам само, че бих предпочела да не го прави.

— Заради празниците е — каза Дори. — Празниците карат хората да се чувстват самотни.

— Не съм самотна заради това! — възразих.

— Напротив. Празниците засилват нуждите ни както нищо друго, а за теб е още по-трудно, защото това щеше да е годишнината ви с Джеб. Права ли съм?

— Вчера — признах. — В навечерието на Коледа.

— О, Ади — каза Тегън.

— Мислиш ли, че двойките по целия свят се събират в навечерието на Коледа? — запитах, задавайки си този въпрос за първи път. — Защото всичко е... коледно и вълшебно, само дето не е и всичко е така тягостно?

— Имейлът, който си му изпратила... — каза Дори с тон, който ни напомняше да не се отвлечаме от темата, — ... беше ли пожелание

за Весела Коледа, или нещо подобно?

— Не точно.

— Какво тогава пишеше в него?

Поклатих глава.

— Прекалено е болезнено.

— Просто ни кажи — подкани ме Тегън.

Станах от леглото.

— Не, не-е-е. Но ще го извадя на екрана. Можете и сами да го прочетете.

ТРЕТА ГЛАВА

Последваха ме до бюрото ми, където белият ми макбук весело ме очакваше, като се преструваше, че не е участник в унижението ми. Повърхността му бе украсена със стикери на дебели котки, които трябваше да отстрания след скъсването ми с Джеб, защото той ми ги даде. Но не можах.

Отворих лаптопа и кликнах върху файърфокс браузъра. Отидох в пощата си, след това в папката с изпратени и влязох в позорния имайл. Стомахът ми бе на възел. В графата за тема на имейла пишеше: *Кафе мока с мляко?*

Дори седна на стола пред бюрото и се сви, за да направи място за Тегън. Натисна бутона на мишката и на екрана се появи имайлът, който бях написала преди два дни, с дата 23 декември:

„Здравей, Джеб. Седя тук уплашена и пиша тези думи. Което е лудост. Как мога да се страхувам да разговарям с ТЕБ? Написах толкова много версии на това писмо и изтрих всичките и вече ми е дошло до гуша от мен и моя мозък. Няма да трия повече.

Макар че има нещо, което ми се иска да можех да изтрия — и ти знаеш какво е. Целувката с Чарли бе най-голямата грешка в живота ми. Съжалявам. Толкова съжалявам. Знам, че ти го повтарям отново и отново, но мога да го повтарям цяла вечност и пак няма да е достатъчно.

Знаеш как е във филмите, когато някой направи нещо наистина глупаво... като например да съгреши зад гърба на приятелката си? После казва: «Това не значеше нищо!». Е, онова, което ти причиних, не беше нищо. Нараних те и няма извинение за онова, което сторих.

Но Чарли е нищо. Дори не искам да говоря за него. Той ми се нахвърли и беше като... сваляне, това е всичко. Ати и аз се бяхме скарали глупаво и имах нужда от нещо, каквото и да е, или просто ми бе писнало и ми беше добре от цялото онова внимание. И не помислих за теб. Мислех само за себе си.

Наистина не ми е забавно да казвам всичко това.

Чувствам се отвратително.

Но всъщност онова, което имам желание да ти кажа, е: прецаках здравата нещата, но научих урока си.

Промених се, Джеб.

Липсваш ми. Обичам те. Ако ми дадеш втора възможност, ще ти отдам цялото си сърце. Знам, че звучи изтъркано, но е вярно.

Помниш ли навечерието на миналата Коледа? Няма значение. Знам, че го помниш. Е, аз не мога да престана да мисля за него. За теб. За нас.

Ела да пиеш кафе мока с мен в навечерието на Коледа, Джеб. В три часа в «Старбъкс», точно като миналата година.

Утре е свободният ми ден, но ще бъда там и ще те чакам, седнала на един от големите пурпурни столове. Можем да поговорим... и надявам се, нещо повече.

Знам, че не заслужавам нищо, но ако ме искаш, твоя съм.

Хохо,

Аз“

Можех да кажа кога Дори свърши с четенето, защото се обърна и ме погледна, прехапала устни. Колкото до Тегън, тя издаде тъжно „ooo“, стана от стола и ме прегърна здраво. Което ме накара да заплача, само че това бе не толкова плач, колкото спазматични пристъпи на ридания, които ме свариха съвсем неподгответена.

— Скъпа! — изплака Тегън.

Избърсах носа си в ръкава си. И конвултивно си поех дъх.

— Добре — казах и им се усмихнах през сълзи. — По-добре съм.

— Не, не си — възрази Тегън.

— Не, не съм — съгласих се и отново се разплаках. Сълзите ми бяха горещи и солени и си мислех, че разтопяват сърцето ми. Но не. Само го правеха меко по краищата.

Дълбоко поемане на дъх.

Дълбоко поемане на дъх.

Дълбоко, развълнувано поемане на дъх.

— Той отговори ли? — попита Тегън.

— В полунощ — казах. — Не снощи, а в полунощ преди навечерието на Коледа. — Прегълтнах, премигнах и отново избръсах носа си. — Проверях пощата си на всеки час, след като му изпратих съобщението... и нищо. И се чувствах така: *Откажи се. Ти прецака нещата и той, разбира се, не отговаря.* Но после реших да проверя за последен път, нали разбирате?

Те кимнаха. Всяко момиче на планетата знаеше за само-още-едно-последно проверяване на пощата.

— И? — подпита Дори.

Наведох се над тях и затраках по клавиатурата. На екрана се появи отговорът на Джеб.

Ади... беше написал той и можех да усетя смущението му, което го караше да замълчи в тази точка-точка-точка. Можех да си го представя как мисли и диша, как ръцете му кръжат над клавиатурата. Накрая — или поне така си представях аз — беше написал: *Ще видим.*

— „Ще видим“? — прочете Дори на глас. — Само това е казал: „Ще видим“?

— Знам. Типично за Джеб.

— Хм — каза Дори.

— Не мисля, че „ще видим“ е лош отговор — каза Тегън.

— Той вероятно не знае какво да каже. Обичаше те толкова много, Ади. Обзалагам се, че когато е получил имейла ти, сърцето му първо се е заряло в небесата, а после, защото той е Джеб...

— Защото е момче — намеси се Дори.

— ... си е казал: *Чакай. Внимавай.*

— Престани — казах. Беше прекалено болезнено.

— А може би неговото „ще видим“ означава точно това — каза Тегън, без да обърне внимание на думите ми. — Че мисли. Смятам, че това е добре, Ади!

— Тегън... — казах.

Изражението ѝ се промени. От изпълнено с надежда премина през несигурно до тревожно. Очите ѝ се стрелнаха към розовата ми коса.

Дори, която схващаше по-бързо, каза:

— Колко дълго чака в „Старбъкс“?

— Два часа.

Тя посочи косата ми.

— И след това ли...?

— Аха. Във „Фантастичната Сам“ от другата страна на улицата.

— „Фантастичната Сам“? — каза Дори. — След скъсването си отишла да направиш косата си на място, където раздават близалки и балони?

— Не ми дадоха нито близалка, нито балон — отвърнах мрачно.

— Канеха се да затварят. Не искаха дори да ми запишат час.

— Не разбирам — каза Дори. — Знаеш ли колко момичета са готови да умрат за косата ти?

— Е, ако са готови да ровят за нея в кошчето за отпадъци, могат да я имат.

— Честно, бих искала косата ми да е розова — заяви Тегън. — И не го казвам просто така.

— Напротив — казах. — Но на кого му пуха? Коледа е и аз съм сама...

— Не си сама — заспори Тегън.

— И винаги ще бъда сама...

— Как е възможно да си сама, след като ние сме тук, до теб?

— И Джеб... — Гласът ми затрепери. — Джеб вече не ме обича.

— Не мога да повярвам, че не е дошъл! — каза Тегън. — Това просто не е характерно за Джеб. Дори да не е искал да сте отново заедно, не мислиш ли, че поне щеше да дойде?

— Но защо не иска да бъдем отново заедно? — казах. — Защо?

— Сигурна ли си, че не е никаква грешка? — настоя тя.

— Недей — предупреди я Дори.

— Недей какво? — запита Тегън. Обърна се към мен. — Абсолютно ли си сигурна, че не се е опитал да ти се обади или нещо друго?

Грабнах телефона си от масичката до леглото. Хвърлих ѝ го.

— Виж сама.

Тя отиде на историята на обажданията и прочете имената на глас.

— Аз, Дори, домашен, домашен, домашен отново...

— Това е майка ми, която се опитваше да разбере къде съм, защото ме нямаше прекалено дълго.

Тегън смръщи вежди.

— Осем-нула-четири, пет-пет-пет, три-шест-три-едно? Кой е това?

— Грешен номер — казах. — Отговорих, но отсреща нямаше никого.

Тя натисна един от бутоците и вдигна телефона до ухото си.

— Какво правиш? — запитах.

— Който и да е бил, обаждам му се. А ако Джеб е звънял от нечий чужд телефон?

— Не беше той — казах.

— Осем-нула-четири е кодът на Вирджиния — каза Дори.

— Да не би Джеб да е предприел загадъчно пътуване до Вирджиния?

— Не — отвърнах. Тегън бе тази, която се хващаше за сламка, не аз. И все пак, когато тя вдигна пръст, сърцето ми се разутпя.

— Хм, здравейте — каза Тегън. — Мога ли да запитам кой се обажда?

— Ти се обаждаш, глупачке — каза Дори.

Тегън се изчерви.

— Съжалявам — каза в микрофона на телефона. — Искам да кажа, хм, мога ли да запитам с кого разговарям?

Дори изчака около половин секунда.

— Е? Кой е?

Тегън махна с ръка, с което искаше да каже: *Tихо, прочете ми*.

— Аз? — каза на загадъчния човек в другия край на линията. — Не, защото това е лудост. И ако аз бях хвърлилаobilния си телефон в преспа, защо...

Тегън се отдръпна назад и сега държеше телефона на сантиметри от ухото си. От слушалката се чуха тънички гласчета, които много приличаха на тези на Алвин и катеричноците^[1].

— На колко сте години? — попита Тегън. — И, хей, престанете да си подавате телефона. Всичко, което искам да знам... *Извинете ме*,

може ли да се върнем... — Челюстта ѝ увисна.

— Не! Абсолютно не. Сега затварям и мисля, че вие трябва да отидете да си играете на люлките.

Тя затвори телефона.

— Можете ли да повярвате? — обърна се с възмущение към мен и Дори. — Те са на осем — осем! — а искат да им кажа как се целува момче по френски. Имат сериозна нужда от депограмиране!

Двете с Дори се спогледахме. Тя се обърна към Тегън и каза:

— На Ади се е обадило осемгодишно момиче?

— Не е било само едно. А цяла банда и всичките викат и крещят.

— Поклати глава. — Надявам се, че не сме били така досадни на тяхната възраст.

— Тегън? — каза Дори. — Не ни даваш много подробности, скъпа. Разбра ли защо тази банда осемгодишни са се обадили на Ади?

— О! Съжалявам. Хм, не мисля, че са били те, тъй като телефонът всъщност не е техен. Казаха, че са го намерили преди няколко часа, след като някакво момиче го захвърлило в преспа сняг.

— Повтори? — помоли Дори.

Дланите ме сърбяха. Не ми харесваше тази работа с момичетата.

— Да, моля те, кажи ни за какво, по дяволите, говориш.

— Е — каза Тегън, — не съм убедена, че знаеха за какво говорят, но казаха, че момичето...

— Момичето, което захвърлило телефона? — прекъсна я Дори.

— Точно така. То било с едно момче и били влюбениии, за което знаели, защото видели момчето да „целува сочно“ момичето. И после ме помолиха да ги науча на френска целувка!

— Не можеш да научиш някого да се целува така по телефона — каза Дори.

— Освен това, те са на осем! Бебета! Няма нужда да се целуват по френски, точка. И „целуна я сочно“? Ама моля ви се?!

— Хм, Тегън? — казах. — Момчето Джеб ли е било?

Веселостта я напусна. Видях как изражението ѝ се промени. Тя прехапа устна, отвори отново телефона ми и натисна бутона за повторно набиране.

— Не съм тук, за да си бъбрим — каза веднага. Отдалечи телефона от главата си, трепна, после отново го приближи. — Не! Ш-

ш-ш! Имам един въпрос, само един въпрос. Момчето, което е било с момичето... как изглеждаше?

Гласчетата на катеричноците зазвъняха от телефона, но не можех да различа думите. Гледах лицето на Тегън и гризях нокътя на палеца си.

— Аха, добре — каза Тегън. — Така ли? О, толкова е мило!

— Тегън — процедих през стиснати зъби.

— Трябва да затварям, чао — каза Тегън и рязко затвори телефона. Обърна се към мен. — Съвсем определено не е бил Джеб, защото е имал къдрава коса. И така... йей! Случаят е решен!

— Какво те накара да кажеш: „О, толкова е мило“? — попита Дори.

— Казаха, че след като целунало момичето, което е захвърлило телефона, момчето изиграло онзи страхотен танц на щастието, вдигнало юмруци във въздуха и извикало: „Джубили!“.

Дори се отдръпна и направи изражение, което казваше: *Добре, това е странно*.

— Какво? — каза Тегън. — Не искаш ли някое момче да извика „Празненство!“, след като те е целунало?

— Може би току-що са яли десерт — казах.

Те двете ме погледнаха.

Аз ги гледах в отговор. Обърнах ръцете си с длани нагоре, сякаш казвах: *Хайде, момичета*.

— С череши? Празничен сладкиш с череши?

Дори се обърна отново към Тегън.

— Не — каза тя. — Не искам някакво момче да вика „празненство“ за моята черешка.

Тегън се закикоти, после, като видя, че аз не се смея, спря.

— Но не е бил Джеб — повтори. — Това не е ли хубаво?

Не отвърнах. Не исках Джеб да целува непознати момичета във Вирджиния, но ако осемгодишните от патрула по целувките имаха новини за Джеб — е, щях да се радвам да ги чуя. Да кажем само, че момчето, което са видели, не е имало къдрава коса и вместо да целува някакво момиче, е било... заключено в преносима тоалетна. Ако патрулът по целувките беше казал на Тегън това, то тогава — да, новините щяха да са добри, защото щяха да означават, че Джеб има извинение, задето не се е срещнал с мен.

Не че исках Джеб да е заключен в преносима тоалетна... очевидно.

— Ади? Добре ли си? — попита Тегън.

— Вярваш ли в магията на Коледа? — запитах на свой ред аз.

— Ха? — възклика тя.

— Не вярвам, защото съм еврейка — каза Дори.

— Да, знам — казах. — Няма значение, просто се държа като глупачка.

Тегън погледна Дори.

— А вярваш ли в магията на Ханука?

— Какво?

— Или... Знам! Ангели! — каза Тегън. — Вярваш ли в ангелите?

Сега и двете с Дорис я гледахме втренчено.

— Ти повдигна въпроса — каза ми Тегън. — Магията на Коледа, магията на Ханука, магията на сезона на празниците... — Протегна ръце напред с длани нагоре, като че ли отговорът бе очевиден: *Ангели*.

Дори изсумтя. Не и аз обаче, защото, предполагам, може би натам се бе запътило самотното ми сърце, макар да не исках да изрека думата.

— Миналата година в навечерието на Коледа, след като Джеб ме целуна в „Старбъкс“, дойде у дома и гледа „Жivotът е прекрасен“^[2] с мен, мама, татко и Крис — казах.

— Гледала съм този филм — каза Дори. — Джими Стюарт едва не скача от моста, защото е толкова разочарован от живота...

Тегън ме посочи.

— И *ангел* му помогна да реши да не скача. Да.

— Всъщност той още не беше *ангел* — каза Дори. — Спасяването на Джими Стюарт бе изпитанието, за да стане *ангел*. Трябваше да накара Джими Стюарт да разбере, че животът му си струва да се живее.

— И той го направи, всичко бе добре и *ангелът* получи крилете си! — завърши Тегън. — Помня. Това беше накрая и онова сребърно звънче на коледното дърво, което изведнъж зазвъня *дзън-дзън-дзън*, без никой да го докосва.

Дори се засмя.

— *Дзън-дзън-дзън*? Тегън, убиваш ме.

— А малкото момиченце на Джими Стюарт каза: „Учителите казват, че всеки път, когато звъни звънче, ангел получава крилете си“.
— Продължи Тегън и въздъхна щастливо.

Дори обрна стола пред компютъра и двете с Тегън сега бяха с лице към мен. Тегън за малко изгуби равновесие, но сграбчи страничната облегалка на стола и се намести.

— Магията на Коледа, магията на Ханука, „Животът е прекрасен“ — каза ми Дори и повдигна вежди. — Ще свържеш ли нещата за нас?

— Не забравяй ангелите — каза Тегън.

Седнах на ръба на леглото.

— Знам, че направих нещо ужасно, и знам, че наистина, наистина, наистина нараних Джеб. Но съжалявам. Нима това нищо не означава?

— Разбира се, че означава — каза Тегън със съчувствие.

В гърлото ми се оформи буца. Не се осмелявах да погледна Дори, защото знаех, че ще извие очи към тавана.

— Е, ако е вярно — изведнъж ми стана трудно да говоря, — къде тогава е, моят ангел?

[1] Анимационни герои от едноименния филм. — Б.пр. ↑

[2] Американски филм от 1946 г. — Б.ред. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Ангели, шмангели — каза Дори. — Забравете ангелите...

— Не, не забравяйте ангелите — каза Тегън и изгледа гневно Дори. — Преструваш се, че си Гринч, но всъщност не е така.

— Не съм Гринч — каза Дори. — Реалистка съм.

Тегън стана от стола пред компютъра и седна до мен.

— Това, че Джеб не се е обадил, не означава непременно нещо лошо. Може да е в резервата на гости на баща си. Не каза ли, че там, в този „рез“, няма обхват?

Джеб ни беше приучил да наричаме резервата „рез“, което ни караше да се чувстваме едновременно силни и посветени. Но като чух Тегън да изрича думата, унизието ми стана по-дълбоко.

— Джеб ходи до резервата — казах. — Но се върна. Знам го, защото лошата Брена *случайно* дойде в „Старбъкс“ в понеделник и *случайно* изреди целия график на Джеб за коледната ваканция, докато чакаше на опашката, за да даде поръчката си. Беше с Медоу и излъчваше посланието: *Толкова съм нещастна, задето Джеб не е тук. Но ще се върне с влака в навечерието на Коледа — може би ще отида да го посрещна на гарата!*

— Това ли те накара да напишеш имейла? — попита Дори. — Това, че си чула Брена да говори за него?

— Не това ме *накара*, но може би има нещо общо с действията ми. Не ми хареса начинът, по който ме гледаше.

— И?

— Може би бурята му е попречила — предположи Тегън.

— И все още е *затворен някъде* заради нея? И е изпуснал телефона си в снежна пряспа като онова момиче и затова не се е обадил? И няма достъп до компютър, защото трябва да си построи иглу, в което да прекара нощта, и няма електричество?

Тегън сви нервно рамене.

— *Може* би.

— Не мога да разбера — казах. — Той не дойде, не се обади, не изпрати имейл. Не направи нищо.

— Може да има нужда да разбие сърцето ти, както ти разби неговото — каза Дори.

— Дори! — В очите ми отново бликнаха сълзи. — Ужасно е да говориш така!

— Или не. Не знам. Но, Ади... ти го нарани *наистина* много.

— Знам! Току-що го казах!

— Дълбоко, болезнено, завинаги. Както когато Клоуи скъса със Стюарт. — Клоуи Нюълнд и Стюарт Уайнтраб бяха известни в гимназията в Грейстаун: Клоуи с това, че измени на Стюарт, а той с това, че не можеше да го преодолее. И познайте къде се разделиха? В „Старбъкс“. Клоуи бе там с друго момче — в тоалетната! Отвратително! И Стюарт се появи, а аз бях там и видях всичко.

— О! — възкликах.

Сърцето ми заби тежко, защото в онзи ден бях така разгневена на Клоуи. Помислих си, че е толкова... безсърдечна да измами приятеля си така. Казах ѝ да си върви, толкова бях бясна, че се наложи Кристина да ми поговори след това. Каза ми, че в бъдеще не трябва да изхвърлям навън клиентките на „Старбъкс“ само защото са безсърдечни кучки.

— Да не би да казваш... — Опитах се да разчета изражението на Дори. — Да не би да казваш, че съм като Клоуи!

— Разбира се, че не! — каза Тегън. — Не твърди, че си като нея. А че Джеб е като Стюарт. Нали така, Дори?

Дори не отговори веднага. Знаех, че има слабост към Стюарт, защото всяко момиче от нашия клас имаше слабост към Стюарт. Той беше мило момче. Клоуи се отнасяше с него като с боклук. Само че Дори го защитаваше още по-силно, защото Стюарт бе другото дете от еврейски произход в училище и между тях имаше някаква връзка.

Казах си, че тази е причината тя да повдигне въпроса за Стюарт и Клоуи. Казах си, че не е искала да ме сравнява с Клоуи, която, освен че беше студенокръвна кучка, си слагаше червено червило, което никак не бе подходящо за кожата ѝ.

— Бедният Стюарт — каза Тегън. — Иска ми се да си намери нова приятелка. Някая, която да го заслужава.

— Да, да — отвърнах. — И аз съм за това Стюарт да намери истинската любов. Но, Дори, отново те питам: да не би да казваш, че аз

съм Клоуи в този случай?

— *Не* — отговори Дори. Стисна силно очи и потърка чело, като че ли имаше главоболие. Отпусна ръка и срещна погледа ми. — Аз те обичам, Аделин. И винаги ще те обичам. Но...

По гръбнака ми полазиха тръпки, защото няма изречение, което да съдържа „обичам те“ и „но“ и да казва нещо хубаво.

— Но какво?

— Знаеш, че потъваш в собствените си драми. Искам да кажа, с всички нас е така, не казвам, че не е. Но при теб това на практика е форма на изкуството. И понякога...

Станах от леглото, като взех одеялото със себе си. Увих го отново около главата си и го стиснах под брадичката си.

— Да?

— Понякога се тревожиш повече за себе си, отколкото за другите, нещо такова.

— В такъв случай *казваш*, че съм като Клоуи! Казваш, че съм безсърдечна, погълната от себе си *кучка*.

— Не безсърдечна — побърза да каже Дори. — Никога безсърдечна.

— И не... — Тегън сниши глас — ... знаеш. *Въобще* не си такава.

Не ми убягна, че нито една от двете не отрече фразата „погълната от себе си“.

— О, мили боже! — казах. — Преживявам криза, а най-добрите ми приятелки се съюзяват и ме нападат.

— Не те нападаме! — възрази Тегън.

— Съжалиявам, не те чувам — казах. — Прекалено съм заета да бъда *погълната от себе си*.

— Не, не ни чуваш, защото одеялото покрива ушите ти — каза Дори. Приближи се до мен. — Казвам само...

— Ла-ла-ла! Пак не те чувам!

— ... че не трябва отново да излизаш с Джеб, ако не си сигурна.

Беше нечовешко колко бързо бие сърцето ми. Бях на сигурно място в стаята си с двете си най-добри приятелки и се ужасявах от това, което едната от тях се канеше да ми каже.

— Сигурна в какво? — успях да попитам.

Дори дръпна надолу „качулката“ ми.

— В имейла си пишеш, че си се променила — каза тя внимателно. — Но аз се питам дали наистина е така. Дали, ами нали знаеш... дали си погледнала навътре в себе си, за да разбереш какво трябва да се промени.

Пред очите ми затанцуваха точки. Беше много възможно да съм изпаднала в хипервентилация^[1] и скоро щях да припадна, да си ударя главата и да умра, а одеялото, което стисках, щеше да почервенее от кръв.

— Върви си! — казах на Дори и посочих вратата.

Тегън се сви.

— Ади — каза Дори.

— Говоря сериозно, просто си върви. И двамата с Джеб не сме се събрали отново, нали? *Защото той не дойде*. Така че, на кого му пука дали „наистина“ съм се променила? Няма никакво значение!

Дори вдигна ръце.

— Права си. Моментът не бе подходящ.

— На мен ли го казваш. И се предполага, че си ми приятелка!

— Тя ти е приятелка — каза Тегън. — Може ли да престанете да се държите като кучки? И двете?!

Извърнах се и зърнах отражението си в огледалото на тоалетката. За миг не се познах: нито косата ми, нито смръщените ми вежди, нито очите ми с мъката в тях... Помислих си: *Кое е това лудо момиче?*

Усетих ръка на рамото си.

— Съжалявам, Ади — каза Дори. — Говорех със задника си, както винаги. Аз само...

Мълкна и този път аз не казах: *Tu само какво?*

— Съжалявам — каза тя отново.

Зарових пръсти в одеялото. След няколко дълги секунди кимнах леко. *Но наистина говореше със задника си*, помислих си, макар да знаех, че не е така.

Дори стисна рамото ми, после го пусна.

— Вероятно трябва да си тръгваме вече, а, Тегън?

— Предполагам — каза Тегън. Играеше си с подгъва на тениската си. — Само че не искам да приключваме нощта с лошо. Искам да кажа, Коледа е.

— Тя вече свършва с лошо — измърморих.

— Не, не е така — каза Дори. — Поправихме нещата. Нали така, Ади?

— Не говорех за *това* — уточних.

— Престанете — каза Тегън. — Имам добра новина за вас, нещо, което няма нищо общо с тъгата, разбитите сърца и споровете. — Изгледа ни умолително. — Ще ме изслушате ли?

— Разбира се — казах. — Е, поне аз. Не мога да говоря от името и на Гринч.

— С радост ще чуя нещо хубаво — каза Дори. — За Гейбриъл ли става въпрос?

— Гейбриъл? Кой е Гейбриъл? — попитах. После си спомних. — О! Гейбриъл! — Не погледнах към Дори, защото не исках тя да използва това като доказателство, че мисля само за себе си или каквото и да е там.

— Получих най-удивителната новина, преди да дойдем тук — каза Тегън. — Просто не исках да повдигам въпроса, докато все още се справяхме с кризата на Ади.

— Мисля, че приключихме с кризата на Ади — каза Дори. — Ади? Приключихме ли с кризата ти?

Никога няма да приключим с кризата ми, помислих си.

Седнах на пода и подръпнах Тегън, за да я накарам да се настани до мен. Направих място дори за Дори.

— Кажи ни добрата си новина — казах.

— Новината е за Гейбриъл — каза Тегън и се усмихна. — Ще си дойде у дома утре!

[1] Състояние, което се характеризира с много по-учестено от нормалното дишане, при което се издишва голямо количество кислород. В същото време нивото на въглеродния диоксид в кръвта намалява. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

— Приготвих леглото му — каза Тегън. — Имам специален плюшен Прасчо^[1], който да го накара да се чувства удобно, както и десет пакетчета дъвка с вкус на грозде.

— А, да, защото Гейбриъл обожава дъвка с вкус на грозде — каза Дори.

— Прасетата ядат ли дъвка? — попита.

— Не, дъвчат я — отговори Тегън. — Имам и одеяло за него, в което да се гуши, както и верижка и сламена постеля. Единственото, което нямам, е кал, в която да се търкаля, но предполагам, че може да се търкаля и в снега, нали така?

Все още мислех за дъвката, но успях да се отърся от мислите си.

— Защо не? — казах. — Тегън, това е толкова страхотно!

Очите ѝ блестяха.

— Ще си имам собствено прасенце. Ще си имам мое, наистина мое прасенце, и то благодарение на всички вас!

Не можех да не се усмихна. Освен че беше невъзможно мила, Тегън притежаваше и нещо друго, което бе неразделна част от нея самата.

Обожаваше прасетата.

Наистина, обожаваше прасетата, затова, щом казваше, че дъвчат дъвка, значи, дъвчеха. Тегън знаеше най-добре от всички.

Стаята ѝ бе светая светих на прасетата, в нея имаше всянакви порцеланови фигурки на прасета, включително от китайски порцелан и издялани от дърво, те просто покриваха цялата повърхност. Всяка Коледа двете с Дори ѝ подарявахме ново прасенце за колекцията. (Двете с Тегън пък подарявахме подаръци на Дорис за Ханука, разбира се. Тази година ѝ поръчахме тениска от онзи страхотен сайт „Рабайс Доутърс“^[2]. Беше бяла с бебешко кукленски черни ръкави и надпис на иврит: ИМАШ ЛИ ДЪРЗОСТ?)

Тегън винаги беше искала истинско прасенце, но родителите ѝ винаги казваха „не“. Всъщност баща ѝ обичаше да се прави на

комедиант, затова стандартният му отговор бе да изсумти и да каже: „Когато прасетата се научат да летят, захарче“.

Майка й не я дразнеше така, но също не отстъпваше.

— Тегън, това хубаво малко прасенце, за което си мечтаеш, ще порасне и ще достигне тегло от триста и шейсет килограма — каза Дори.

Разбирах какво искаше да каже. Триста и шейсет килограма — това бе равно на осем момичета като Тегън, всичките едно върху друго. Може би не беше толкова добра идея да имаш домашен любimeц, който тежи осем пъти повече от теб.

Но тогава Тегън откри — барабани, моля! — *prasenцето, което можете да се събере в чаена чаша*. Те са повече от сладки. Миналия месец Тегън показа на мен и Дори уебсайта и ние се дивихме и ахахахме при вида на снимките на съвсем мънички прасенца, които наистина се събираха в чаена чаша. Те израстват до тегло от два килограма и половина, една двайсета от теглото на Тегън, което е много по-добра пропорция от триста и шейсет килограмов шопар.

И така, Тегън разговаря с жената, която отглеждаше прасенцата, после накара и родителите си да говорят с нея. Докато преговорите продължаваха, ние с Дори, на своя глава, също разговаряхме с жената. Когато родителите на Тегън дадоха официалното си съгласие, сделката беше склучена: последното от миниатюрните прасенца беше платено и запазено.

— Вие, момичета! — изписка Тегън, когато й казахме. — Вие сте най-добрите приятелки! Но... какво ще правим, ако родителите ми кажат „не“?

— Трябваше да рискуваме — каза Дори. — Тези миниатюрни прасенца се разпродават бързо.

— Вярно е — додадох. — Буквално излитат от рафттовете.

Дори нададе стон, който ме подтикна към следващото ми действие.

Разперих криле и казах:

— Лети! Лети у дома, малко прасенце!

Бяхме предположили, че Гейбрийл ще е долетял у дома си, така да се каже. Миналата седмица жената бе казала на Тегън, че Гейбрийл е отбит, и Тегън и Дори планираха да отидат с кола до фермата на

Нанси и да го вземат. Фермата беше в долината Маги, на около триста и двайсет километра, но лесно можеха да отидат и да се върнат за ден.

Тогава връхлетя бурята. Сбогом, план!

— Но Нанси се обади тази вечер и познайте какво? — каза Тегън. — Пътищата в долината Маги не били толкова лоши, затова тя решила да отиде с кола до Ашвил. Ще посрещне Нова година там. И тъй като Грейстаун ѝ е по пътя, ще се отбие и ще остави Гейбриъл в „Пет Уърлд“. Мога да го взема оттам утре!

— Магазинът за домашни любимци, който е срещу „Старбъкс“? — попитах.

— Защо там? — включи се Дори. — Не може ли да го донесе направо у вас?

— Не, защото второстепенните пътища не са разчистени — обясни Тегън. — Нанси е приятелка със собственика на магазина и той ще ѝ остави ключ. Тя каза, че ще залепи бележка на специалната чанта на Гейбриъл, която е за пренасяне на животни, а на нея ще пише: *Не давайте за осиновяване това прасенце, то е на Тегън Шепърд!*

— Давайте за осиновяване? — повторих.

— Това е жargonът на магазина за „продавайте“ — обясни Дори. — И, слава богу, за бележката на Нанси, защото, без съмнение, че има хиляди хора, които ще влязат в магазина, отчаяно желаещи да си купят прасенце, което се събира в чаена чаша.

— Мълкни — каза Тегън. — Ще отида с кола до града и ще го взема в секундата, в която снегоринът разчисти. — Тя направи жест за молитва. — Моля те, моля те, моля те, нека разчистят нашия квартал рано!

— Мечтай си — каза Дори.

— Хей — казах, защото ми хрумна идея. — Утре аз ще отворя, затова татко ще ми даде експлорера^[3].

Дори сви ръцете си така, че мускулите ѝ да изпъкнат.

— Ади има експлорер! Ади няма нужда от снегорин!

— Дяволски си права — казах. — За разлика от... хм... малката и недотам мощна „Хонда Сивик“.

— Не подценявай „Хонда Сивик“! — запротестира Тегън.

— Ооо, сладката ми, някак ще трябва да подценим „Хонда Сивик“ — каза Дори.

— *Както и да е* — намесих се. — Ще се радвам да взема Гейбриъл, ако искате.

— Наистина ли? — попита Тегън.

— „Старбъкс“ въобще ще отвори ли? — запита и Дори.

— Човече! — казах. — Нито дъжд, нито сняг, нито сутрашица, нито град ще затворят вратите на могъщия „Старбъкс“.

— Човече! — изстреля в отговор Дори. — Това са думите на пощальона от едноименния филм, а не на „Старбъкс“.

— Но за разлика от пощальона, при „Старбъкс“ наистина е така. Ще бъде отворено, гарантирам.

— Ади, там навън има купища сняг, които достигат почти два метра.

— Кристина каза, че ще отворим, значи, ще отворим. — Обърнах се към Тегън. — Така че, да, Тегън, утре доста рано сутринта ще отида с колата до центъра на града и да — мога да взема Гейбриъл.

— Йе! — възклика Тегън.

— Чакай — каза Дори. — Не забравяш ли нещо?

Сбърчих чело.

— Нейтън Кругъл? — каза тя. — Работи в магазина за домашни любимци и те мрази и в червата си.

Стомахът ми се сви. С целия този разговор за прасенца съвсем бях забравила за Нейтън. Как можах да забравя за Нейтън?

Вирнах брадичка.

— Толкова отрицателно си настроена. Мога напълно да се справя с Нейтън, ако въобще работи утре, а вероятно няма, тъй като най-вероятно е на събиране на почитателите на „Стар Трек“ или нещо подобно.

— Вече си търсиш извинения? — каза Дори.

— *Heee*. Вече демонстрирам пълната си и абсолютна липса на погълнатост от себе си. Дори Нейтън да е там, става въпрос за Тегън.

Дори изглеждаше изпълнена със съмнения.

Обърнах се към Тегън.

— Ще взема почивката си в девет и ще съм първата, която ще мине през вратите на „Пет Уърлд“, окей? — Отидох с широки крачки до бюрото си, откъснах самозалепваща се бележка и написах с пурпурната си химикалка: *Не забравяй прасенчето!* После закрачих с

маршова стъпка към скрина, извадих тениската си за следващия ден и залепих стикера на нея.

— Щастливи ли сте? — попитах, вдигайки тениската така, че да видят залепената на нея бележка.

— Щастлива съм — отвърна Тегън с усмивка.

— Благодаря ти, Тегън — казах великодушно, като с тона си подсказвах, че Дори би могла да си вземе урок от такава приятелка, на която може да се има доверие. — Обещавам, че няма да те разочаровам.

[1] Герой от „Мечо Пух“ на А. Милн. — Б.пр. ↑

[2] Уебсайт за онлайн търговия, който предлага дамска, детска и мъжка мода. — Б.ред. ↑

[3] Американски автомобил от мярката „Форд Експлорер“. — Б.ред. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Тегън и Дори се сбогуваха с мен и за около две минути в суматохата на прегръдките и думите на раздяла забравих сърдечната си болка. Но веднага щом си тръгнаха, раменете ми се отпуснаха. Здравей — каза тъгата ми. — *Аз се върна-а-х. Липсвах ли ти?*

Този път тъгата ми ме върна към спомена за миналата неделя, към онази сутрин след празненството у Чарли... към най-лошия ден в живота ми. Отидох с колата до апартамента на Джеб — той не знаеше за посещението ми — и отначало бе щастлив да ме види.

— Къде избяга снощи? — попита. — Не можах да те открия.

Аз заплаках. Тъмните му очи се изпълниха с тревога.

— Ади, не си все още ядосана, нали? За скарването?

Опитах се да отговоря. Нищо не излезе.

— Това дори не беше скарване — увери ме. — Беше... нищо.

Заплаках по-силно и той взе ръцете ми в своите.

— Обичам те, Ади. Ще се опитам да го показвам по-добре. Става ли?

Ако в спалнята му имаше скала, щях да се хвърля от нея. Ако на тоалетката лежеше кама, щях да я забия в гърдите си.

Вместо това му разказах за случилото се между мен и Чарли.

— Толкова съжалявам — пелтечех. — Мислех, че ще сме заедно завинаги. Исках да сме заедно завинаги!

— Ади... — каза той. Все още се опитваше да проумее, но в онази секунда реагираше — знаех го, защото познавах Джеб, — на факта, че съм силно разтревожена. Тази бе най-належащата му грижа и той стисна ръцете ми.

— Престани! — казах. — Не можеш да си мил с мен, не и когато скъсваме!

Смущението му беше ужасно.

— Скъсваме? Ти... ти искаш да бъдеш с Чарли, а не с мен?

— Не. Господи, не! — Отскубнах се. — Измамих те и съсиах всичко, така че... — От гърлото ми излезе ридание. — Трябва да те

освободя!

Той все още не разбираше.

— Но... какво, ако аз не искам да ме освободиш?

Плачех така силно, че едва можех да дишам, но помня, че си мислех и знаех, че Джеб е много по-добър от мен. Той бе най-страхотното, най-прекрасното момче на света, а аз бях абсолютен боклук, който дори не заслужаваше да бъде стъпкан от него. Бях такъв задник, точно като Чарли.

— Трябва да вървя — казах и тръгнах към вратата.

Той ме сграбчи за китката. Изражението му казваше: *Недей. Моля те.*

Но аз трябваше да си вървя. Нима не виждаше?

Изтръгнах ръката си от неговата и се заставих да кажа думите:

— Джеб... свършено е.

Той стисна челюст и аз изпитах перверзна радост. *Трябваше* да е бесен. *Трябваше* да ме презира.

— Върви си — каза.

Това и сторих.

И сега... ето ме тук. Стоя до прозореца на спалнята си и гледам как Дори и Тегън стават все по-малки и по-малки. Снегът изглежда сребрист на лунната светлина — целият този сняг — и само като го наблюдавам, ми става студено.

Питах се дали Джеб някога ще ми прости.

Питах се дали ще престане да се чувства толкова нещастен.

Питах се дали се чувства така нещастен като мен и се изненадах, когато проумях, че се надявам да не е така. Искам да кажа, желаех да се чувства малко нещастен или дори не толкова малко, но не исках сърцето му да бъде замръзнала буза от съжаления. Той имаше такова добро сърце, което правеше още по-необяснимо това, че не дойде предния ден.

Все пак вината не беше на Джеб, аз прецаках нещата и където и да беше той, надявах се сърцето му да е топло.

СЕДМА ГЛАВА

— Брр — каза Кристина, докато отключваше входната врата на „Старбъкс“ в четири и трийсет на следващата сутрин. Четири и трийсет! Имаше час и половина до изгрева на слънцето и паркингът бе призрачно място, като сам тук-там имаше по някоя покрита със сняг кола. Приятелят на Кристина натисна клаксона, когато навлезе в „Дийборн Авеню“, Кристина се обърна и му махна с ръка. Той продължи нататък и останахме само ние, снегът и неосветеният магазин.

Тя отвори вратата и аз забързах след нея.

— Тук, навън, е леденостудено — каза тя.

— На мен ли го казваш! — отвърнах. Пътуването ми от къщи дотук бе трудно въпреки зимните гуми и веригите. По пътя минах покрай поне дузина изоставени коли от някои от по-малко смелите шофьори. В една купчина сняг имаше отпечатък от цял джип или някакво друго чудовищно превозно средство. Как бе възможно? Как можеше някакъв шофьор идиот да не види високата близо два метра снежна стена?

Нямаше начин Тегън да отиде, където и да било с нейната „Хонда Сивик“, която не бе особено мощна, преди да мине снегоринът.

Потропах, за да изпада снегът от краката ми, след това събух ботушите си и отидох по чорапи в задната стаичка. Превъртях шестте ключа на стената, намиращи се до решетката на парното отопление, и помещението се обля в ярка светлина.

Ние сме коледната звезда, запалена от ангелите, помислих си, като си представих как трябва да изглежда това петънце ярка светлина от всяка част на потъналия в мрак град. Само че Коледа мина и нямаше ангели.

Свалих шапката си, съблякох палтото си и обух черните си обувки, които бяха в тон с черните ми панталони. Залепих по-здраво стикера с напомнянето: **Не забравяй прасенцето!** върху тениската си от „Старбъкс“, на която пък пишеше: ВИЕ ПОРЪЧВАТЕ, НИЕ ГО

ПРИГОТВЯМЕ. Дори се присмиваше на тениската ми, както се присмиваше и на всичко друго в „Старбъкс“, но аз пет пари не давах. „Старбъкс“ бе моето сигурно място. Беше също и моето тъжно място, тъй като криеше толкова много спомени за Джеб.

Въпреки това намерих утеха в неговите миризми и в рутината — и особено в музиката. Наречете ги „достъпни за всички“ или „изтъркани“, но дисковете в „Старбъкс“ бяха добри.

— Хей, Кристина — извиках, — ще ти се понрави ли малко „Алилуя“?

— По дяволите, да! — викна в отговор тя.

Поставих диска със заглавието „Песни на духа“ (на които, да, Дори се присмиваше) и избрах седмата песен. Гласът на Руфъс Уейнрайт^[1] изпълни въздуха и си помислих: *A, ето го сладкото зучене на „Старбъкс“.*

Онова, което Дори не оценяваше, заедно с милиони други, които също се подиграваха на „Старбъкс“, беше, че хората, работещи тук, бяха все още хора като всички други. Да, „Старбъкс“ бе притежание на някакъв преуспял чичко и, да, „Старбъкс“ бе верига. Но Кристина живееше тук, в Грейстаун, точно като Дори. Аз също. Както и останалите барманки. Така че какво толкова?

Излязох от задната стаичка и започнах да разопаковам сладкишите, оставени от Карлос, момчето по доставките. Вниманието ми все се насочваше към пурпурните столове в предната част на магазина и заради сълзите си виждах размазани кифлите с боровинки.

Престани — заповядах си. — *Стегни се, по дяволите, или денят ще бъде много дълъг.*

— О! — възклика Кристина и стъпалата ѝ се появиха пред погледа ми. — Подстригала си косата си.

Вдигнах глава.

— Ъм... да.

— И си я боядисала розова.

— Не е проблем, нали?

„Старбъкс“ имаше негласни правила по отношение на външния вид, които забраняваха халка на носа, други пиърсинги по лицето, както и татуировки на видни места — което означаваше, че можеше да имаш пиърсинг и татуировки, но само не трябваше да ги показваш. Не

мислех обаче, че имаше някаква забрана за боядисването на косата розова. Но пък, от друга страна, въпросът никога не бе повдиган.

— Хм — каза Кристина, като ме гледаше. — Не, всичко е наред. Изненадана съм, това е всичко.

— Да, аз също — отвърнах шепнешком.

Нямах намерение да ме чува, но то се случи.

— Добре ли си, Ади? — попита.

— Разбира се — отговорих.

Погледът ѝ се премести върху тениската ми. Смръщи вежди.

— Какво прасенце не бива да забравяш?

— Ха? — Сведох поглед. — О. Хм... нищо. — Предполагах, че прасенцата също са забранени в „Старбъкс“, и не виждах причина да тревожа Кристина с обяснения за цялата история. Щях да държа Гейбриъл скрит в задната стаичка, след като го вземех, и тя нямаше да разбере.

— Сигурна ли си, че си добре? — попита тя.

Усмихнах се лъчезарно и свалих бележката.

— Никога не съм била по-добре!

Тя се върна при кафемашината, а аз сгънах бележката надве и я прибрах в джоба си. Подредих сладкишите в стъклена витрина, сложих чифт гумени ръкавици и започнах да оправям подносите. Кавърът „Алилуя“ на Руфъс Уейнрайт изпъльваше магазина и аз си припявах с него. Беше почти приятно, нещо като: животът-не-струва-но-поне-има-хубава-музика.

Но докато слушах текста — слушах го истински, вместо просто да оставя думите да текат край мен — почти приятното чувство се изпари. Винаги съм мислела, че това е вдъхновяваща песен за бога заради всичките тези „алилуя“.

Само че се оказа, че има думи преди и след тези „алилуя“ и думите едва ли можеха да се нарекат ободряващи.

Руфъс пееше за любов и за това, че любовта не може да съществува без вярата. Притихнах, защото онова, което той казваше, ми звучеше прекалено познато. Слушах още малко и бях ужасена да осъзная, че цялата песен е за момче, което е било влюбено, но обичаното от него момиче го е предало. А онези сърцераздирателно сладки „алилуя“? Не бяха вдъхновяващи „алилуя“. Бяха... бяха

„студени и отчаяни“ алилуя — казваше се така красноречиво в припева!

Зашо въобще съм харесвала тази песен? Тя бе истинско разочарование!

Отидох да сменя диска, но следващата песен започна, преди да стигна до него. Госпъл^[2] версията на „Amazing Grace“ изпълни магазина и си помислих: *Е, много по-добре е от онези отчаяни „алилуя“.* И също: *Моля те, Господи, със сигурност ми е необходима милостта ти.*

[1] Световноизвестен певец и композитор, автор на театрална и филмова музика. — Б.ред. ↑

[2] Жанр в музиката, който води началото си от църковните песнопения на афроамериканската християнска общност в САЩ. Датира от първата четвърт на двайсети век. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

В пет часа бяхме приключили със сутрешната подготовка. В 05,01 първият ни клиент почука на стъклена врата и Кристина отиде да я отключи официално.

— Весел следколеден ден! — каза тя на едрия мъж, който чакаше отвън. — Не знаех дали ще те видим днес.

— Мислиш ли, че на клиентите ми им пука какво е времето? — каза Ърл. — Помисли пак, скъпа.

Той влезе в магазина, като внесе със себе си леденостуден полъх. Бузите му бяха силно зачервени, носеше червено-черна ушанка. Беше огромен, имаше брада и приличаше на дървар — което се покриваше с истината, защото беше дървар. Каравше един от онези камиони, зад които не бихте искали да се озовете по някой от многото тукашни планински пътища, тъй като, първо, товарът, който носеше, означаваше, че кара със скорост от трийсет километра в час, и второ, откритото му ремарке бе пълно с дървени трупи. *Огромни* дървени трупи, подредени по пет или шест един върху друг. Дървени трупи, които, ако камионът спре рязко, ще се търкулнат и ще те смачкат като нищо.

Кристина отиде зад бара и включи съда за готвене на пара.

— Въпреки всичко трябва да е хубаво да имат нужда от теб, а?

Ърл изсумтя. Приближи се с тежки стъпки до касата и ме изгледа с присвирти очи.

— Какво си направила с косата си? — каза.

— Подстригах я — отвърнах. Наблюдавах лицето му. — И я боядисах. — Той все още не казваше нищо, затова добавих: — Харесва ли ти?

— Какво значение има? — отговори той. — Косата е твоя.

— Знам. Но... — Открих, че не знам как да завърша изречението. *Какво* ме интересуваше дали Ърл харесва косата ми, или не? Взех парите му със сведени очи. Винаги поръчваше едно и също за пиене, така че не бяха необходими повече приказки.

Кристина разбърка щедро количество бита сметана в кафето мока с вкус и аромат на малини, поръси сметаната с яркочервен малинов сироп и покри всичко с бял пластмасов капак.

— Готово — обяви тя.

— Благодаря, дами — каза той. Вдигна чашата си за тост и излезе.

— Мислиш ли, че колегите на Ърл го подиграват, задето пие такава момичешка напитка? — попитах.

— Не повече от преди — отвърна Кристина.

Звънчето на вратата издрънча и едно момче я задържа отворена за приятелката си. Най-малкото предположих, че му е приятелка, защото изглеждаха като двойка, която е оглупяла от любов.

Веднага си помислих за Джеб — бяха минали... колко... две секунди, откакто мисълта за него не ми беше минавала през ум?! И се почувствах самотна.

— О, още ранни птички — беше коментарът на Кристина.

— Още *късни птички* бих казала. — Момчето, което познавах от училище, имаше помътнели очи и се полюшваше като човек, стоял буден цяла нощ. Мислех, че познавам и момичето, но не бях сигурна. То не можеше да спре да се прозява.

— Не можеш ли да престанеш? — каза момчето на прозявящото се момиче. Тобин, името му беше Тобин. Беше един клас над мен. — Получавам комплекс.

Тя се усмихна. И отново се прозина. Не беше ли името ѝ Анджи? Да, Анджи, и не изглеждаше като момиче, което ме накара аз самата да се почувствам *прекалено* много момиче. Обаче се съмнявах да е умишлено от нейна страна. Съмнявах се, че въобще знае коя съм.

— Това е страхотно — каза той. Обърна се към мен и Кристина, като разпери ръце. — Тя мисли, че съм скучен. Отегчавам я, можете ли да повярвате?

Запазих изражението на лицето си мило, но уклончиво. Тобин носеше раздърпани пуловери и беше приятел с корееца, който казваше „*задръстеняк*“. И той, и всичките му приятели бяха плашещо умни. Толкова умни, че ме караха да се чувствам глупава като мажоретка, макар че не бях такава и макар че лично аз не мислех мажоретките за глупави. Или поне не всичките. Е, Клоуи, която заряза Стюарт, може би.

— Хей — каза Тобин и ме посочи. — Аз те познавам.

— Ъм, да — отвърнах.

— Но косата ти невинаги е била розова.

— Така е.

— Значи, работиш тук? Това е страхотно. — Обърна се към момичето. — Тя работи тук. Вероятно работи тук от години, а аз не съм го знаел.

— Странно — каза момичето. Усмихна ми се и наклони глава, сякаш казваше: *Знам, че те познавам, и съжаявам, че не знам името ти, но „здравей“ въпреки това.*

— Мога ли да ви донеса нещо за пиене като за начало? — попитах.

Тобин прегледа дъската с менюто.

— О, боже, това е мястото, където размерите са объркани, нали? Като например grande вместо „голямо“? — Произнесе grande разтеглено и с фалшив френски акцент и двете с Кристина си разменихме погледи. — Защо просто не можете да го наречете „голямо“? — Попита той.

— Може, но grande означава „средно“ — каза Кристина. — Venti е „голямо“.

— Venti. Точно така. За бога, мога ли да поръчам на обикновен английски?

— Абсолютно — отговорих. Равновесието бе деликатно: клиентът трябваше да е щастлив, но също така не трябваше да му се позволява да се измъкне, ако не бе прав. — Възможно е да се объркам малко, но ще се справя.

Устните на Анджи потрепнаха. Това ме накара да я харесам.

— Не, не, не — каза Тобин, вдигайки ръце и превръщайки отказа си в истинско шоу. — Когато си в Рим... и всичко това. Ще... ух, нека помисля... мога ли да получа venti кифла с боровинки?

Нямаше как да не се засмяя. Косата му стърчеше, изглеждаше напълно изтощен и, да, държеше се като глупак. Бях повече от сигурна, че не знае името ми, въпреки че ходехме в едно и също начално училище, основно училище и гимназия. Но пак имаше нещо сладко в него, когато гледаше Анджи, която се смееше заедно с мен.

— Какво? — каза той смутено.

— Размерите са за напитките — отвърна тя. Постави длани на раменете му и го поведе към витрината със сладкишите, където вниманието привличаха шест еднакво дебели кифли. — Кифлите са еднакви.

— Да — съгласи се Кристина.

Тобин се съпротивляваше и в началото реших, че е преднамерено. *Нещастното, анти майнстрийм момче, принудено против волята си да влезе в Големия Лош „Старбъкс“.* После забелязах плъзгащата се нагоре по бузите му червенина и осъзнах нещо. Tobin и Анджи... те бяха от скоро заедно. Достатъчно от скоро, че докосването ѝ да бъде великолепна, предизвикваща изчервяване изненада.

Заля ме нова вълна на самота. Спомних си това вълнение, от което кожата настръхваше.

— За първи път съм в „Старбъкс“ — каза Tobin. — Сериозно. Наистина за първи път, така че бъдете мили с мен. — Ръката му потърси тази на Анджи и пръстите им се преплетоха. Тя също се изчерви.

— И така... само кифла? — попитах и плъзнах назад стъкленаата вратичка на витрината със сладкишите.

— Няма значение, вече не искам миризливата ви кифла. — Престори се на нацупен.

— Бедничкият — подкачи го Анджи.

Tobin я погледна. Сънливост и нещо друго омекотяваще чертите му.

— Ъм, какво ще кажете за най-голямото ви кафе с мляко — каза той. — Можем да си го разделим.

— Разбира се — казах. — Искате ли някакъв сироп?

Вниманието му отново бе насочено към мен.

— Сироп?

— Лешник, бял шоколад, малина, ванилия, карамел... — започнах да изреждам.

— Крокети?

За миг си помислих, че се шегува за моя сметка, но после Анджи се засмя и смехът ѝ подсказваше, че тази шега е само между тях и не е непременно лоша, и осъзнах, че може би невинаги всичко е свързано с мен.

— Съжалиявам, нямаме сироп с аромат на крокети.

— Ъх, добре — каза той. Почеса се по главата. — Тогава, ъм, какво ще кажеш за...

— Сладка бяла мока с канела — каза ми Анджи.

— Отличен избор. — Отбелязах сумата на касата и Тобин плати с петдоларова банкнота, след което остави още пет долара в бурканчето за бакшиш, върху което имаше надпис НАХРАНЕТЕ ТАЗИ, КОЯТО ВИ ПРИГОТВЯ КАФЕТО. Може би все пак не беше чак такъв глупак.

Но въпреки това, когато отидоха в предната част на магазина, за да седнат, не можех да не си помисля: *Не пурпурните столове! Те са моите и на Джеб!* Но, разбира се, те избраха пурпурните столове. Все пак те бяха най-меките и най-хубавите.

Анджи седна на най-близкия до стената, а Тобин на другия. Той крепеше напитката си в едната си ръка. С другата бе хванал ръката на Анджи, бяха преплели пръсти и се държаха здраво.

ДЕВЕТА ГЛАВА

В шест и половина слънцето официално изгря. Беше красиво, предполагам, ако човек обича такива неща. Нова изходна точка, ново начало, топлещите лъчи на надеждата...

Да. Но не и за мен.

В седем бе сутрешният наплив, поръчките на капучино и еспресо вляха и мозъкът ми блокира, поне за известно време.

Скот дойде за обичайния си чай и както винаги, поръча чаша с бита сметана за Маги, неговия лабрадор.

Даяна, която работеше в детската градина по-надолу по пътя, се отби за кафето си с обезмаслено мляко и затършува из чантата си за картата си от „Старбъкс“, като за хиляден път ми каза, че трябва да сменя снимката си на дъската „Запознайте се с тази, която ви приготвя кафето“.

— Знаеш, че мразя онази снимка — каза тя. — Приличаш на риба с тези нацупени устни.

— Аз харесвам снимката — отвърнах. Джеб я беше направил в навечерието на миналата Нова година, докато двете с Тегън лентяйствахме и се преструвахме, че сме Анджелина Джоли.

— Е, не знам защо — отговори Даяна. — Ти си такова хубаво момиче дори с това... — Махна с ръка, за да посочи новата ми прическа. — Този нов пънк образ ти отива.

Пънк. Мили боже!

— Не е пънк — казах. — А розово^[1].

Тя намери картата си и я вдигна високо.

— Аха! Ето я.

Аз я прокарах през устройството и ѝ я върнах, а тя я натика в лицето ми, преди да вземе напитката си.

— Смени онази снимка! — заповяда.

И тримата Джоновци дойдоха едновременно в осем и се настаниха до обичайната си маса в ъгъла. Бяха пенсионери и обичаха да прекарват утрините си, като пият чай и решават судоку.

Джон номер едно каза, че новата ми коса ме прави по-сексапилна, а Джон номер две му каза да престане да флиртува.

— Тя е достатъчно млада да ти бъде внучка — каза Джон номер две.

— Не се тревожи — отговорих. — Всеки, който използва думата *сексапилна*, няма изгледи да спечели.

— Искаш да кажеш, че съм имал шансове да спечеля, преди да я използвам? — запита Джон номер едно. Бейзболната му шапка бе кацнала високо на главата му подобно на птиче гнездо.

— Не — отвърнах и Джон номер три се изкикоти. Двамата с Джон номер две удариха юмруците си като поздрав, а аз поклатих глава. *Момчета*.

В осем и четирийсет и пет посегнах към връзките на престиликата си и обявих, че излизам в почивка.

— Трябва да свърша нещо набързо — казах на Кристина, — но ще се върна веднага.

— Чакай — каза тя. Стисна ме за ръката над лакътя, за да ме задържи, и когато проследих погледа ѝ, разбрах защо. В магазина влизаше един от най-натруфените представители на Грейстаун, шофьор на камион влекач на име Травис, който не носеше нищо друго, освен станиол.

— Защо, о, защо се облича така? — възкликах, и то не за първи път.

— Може би е рицар — предположи Кристина.

— Може би е гръмоотвод.

— Може би е ветропоказател и е тук, за да предвиди промяната на вятъра.

— Оoo, добро предположение — казах и въздъхнах. — Една промяна на вятъра ще ми се отрази добре.

Травис се приближи. Очите му бяха толкова бледи, че изглеждаха сребристи. Не се усмихваше.

— Здравей, Травис — каза Кристина. — Какво мога да ти донеса? — Обикновено Травис молеше само за вода, но понякога имаше достатъчно дребни за кленова кифла, любимия му сладкиш. И моят всъщност. Изглеждаше суха, но не беше, а кленовата глазура бе страхотна.

— Може ли да опитам? — запита той с пресипнал глас.

— Разбира се — отговори тя и протегна ръка към една от чашите, предназначени за тази цел. — Какво би искал да опиташ?

— Нищо — каза той. — Само чашата.

Кристина ме погледна, а аз задържах погледа си върху Травис, за да не се разсмея, което нямаше да бъде много красиво. Ако се вгледах внимателно, можех да видя много пъти себе си в нещото, което той носеше вместо риза и сако. Или по-скоро можех да зърна фрагменти от себе си, тъй като образът ми бе раздробен от гънките на станиола.

— Кафето с мляко и разбито яйце със захар е добро — предложи Кристина. — То е специалитетът на сезона.

— Само чашата — повтори Травис. Размърда се неспокойно. — Искам само чашата!

— Добре, добре. — Тя му подаде чашата.

Извърнах поглед от множеството „мен“, които бяха хипнотизиращи.

— Не мога да повярвам, че си облечен така, особено днес — казах. — Моля те, кажи ми, че имаш пуловер под станиола.

— Какъв станиол? — запита той.

— Ха-ха — казах. — Наистина, Травис, не ти ли е студено?

— Не. А на теб?

— Ъм, *неее*. Защо да ми е студено?

— Не знам. Защо?

Засмях се за кратко, после спрях. Травис ме гледаше изпод рунтавите си вежди.

— Не би трябвало — казах смутена. — Не ми е студено. Съвсем удобно ми е, защото аз съм облечена *според температурата*.

— Ти си облечена *според температурата* — присмя ми се той.
— Винаги става въпрос за теб, нали?

— Какво? Не... говоря за себе си! Просто ти казвам, че не ми е студено!

Гледаше ме така втренчено, че се изнервях.

— Добре, може би говоря за себе си в тази секунда — казах. — Но *невинаги* става въпрос за мен.

— Някои неща никога не се променят — каза той подигравателно. Отдалечи се с широки крачки и чашата в ръка, но на вратата се обърна за последен път. — И не си прави труда да питаш дали ще те издърпам. Не работя!

— Добре — казах. Беше наранил чувствата ми, но не исках да му дам да разбере. — Това беше интересно.

— Не мисля, че някога преди съм чувала Травис да отказва да издърпа някого — каза Кристина. — Сериозно, мисля, че ти си първата.

— Моля те, недей да бъдеш така впечатлена — отвърнах тихо.

Тя се засмя точно както ми се щеше. Но докато зареждаше салфетките в салфетника, отново чух думите на Травис: *Винаги става въпрос за теб, нали?*

Бяха смущаващо подобно на онова, което Дори ми казва предната вечер: *Вгледа ли се наистина в себе си? Разбра ли какво трябва да промениши?*

Или нещо такова.

— Хей, ъм, Кристина...

— Да?

— Има ли нещо нередно в мен?

Тя вдигна поглед от салфетките.

— Травис е откачен, Ади.

— Знам. Но това не означава, че всичко, което казва, е непременно глупаво.

— Ади.

— Кристина... Просто ми кажи истината: Аз добър човек ли съм? Или съм прекалено погълната от себе си?

Тя се замисли.

— Еднозначен отговор ли трябва да ти дам?

— О! — Поставих ръце на сърцето си и залитнах назад.

Тя се усмихна, защото мислеше, че само се правя на забавна. И така беше, предполагам. Но също така изпитвах странния страх, че вселената се опитва да ми каже нещо. Чувствах се така, сякаш стоях на ръба на огромна бездна, само че бездната бе вътре в мен. Не исках да погледна надолу.

— Изглежда оживено — каза ми Кристина. — Ето, идват най-старите.

И точно така — микробусът на „Сребристите маратонки“ бе спрял пред „Старбъкс“ и шофьорът внимателно помагаше на възрастните граждани да прекосят тротоара. Приличаха на редица добре облечени насекоми.

— Здравей, Клер — каза Кристина, когато първата от най-възрастните посетители мина през вратата и звънчето издрънча.

— Келнерка, келнерка! — извика Клер и свали пъстроцветната си шапка.

Бърт отиде направо до барплота и поръча наслуки, а Майлс, който тътреше крака след него, извика:

— Сигурен ли си, че сърцето ти ще го понесе, старче?

Бърт се удари по гърдите.

— Поддържа ме млад. Точно затова ме обичат дамите. Нали така, мис Ади?

— Абсолютно — казах и оставил вселената да чака, грабнах чаша и я подадох на Кристина. Бърт имаше най-големите уши, които съм виждала (може би защото беше разполагал с осемдесет и няколко години да ги отгледа?), и се запитах какво ли мислят дамите за тях.

С нарастването на опашката двете с Кристина влязохме в ролите, които пазехме за критичните положения. Аз приемах поръчките и работех на касата, докато тя извършваше магиите си със съда за готвене на пара.

— Средно кафе с мляко! — извиках.

— Средно кафе с мляко — повтори тя.

— Голямо мока кафе със соево мляко, карамелен сироп, без сметана, в средно голяма чаша!

— Голямо мока кафе със соево мляко, карамелен сироп, без сметана, в средно голяма чаша!

Това бе танц. Помагаше ми да не се затварям в себе си. Бездната бе все още в мен, но аз трябваше да ѝ кажа: *Съжаявам, бездно, нямам време.*

Последна от старите беше Мейзи, пенсиониран професор фолклорист, беше облечена чудато в окъксани дънки, прекалено голям пуловер на райета и половин дузина гривни с мъниста. Харесвах у нея това, че се обличаше повече като тийнейджърка, отколкото като старица. Искам да кажа, не желаех да я видя в суперниско изрязани дънки и прашки, но мислех за страхотно това, че има собствен стил.

Никой не чакаше зад нея, затова сложих ръце на барплота и си позволих да си поема гълтка въздух.

— Здравей, Мейзи — казах. — Как си днес?

— Страхотно, скъпа — каза тя. Днес носеше пурпурни обеци във формата на звънчета и те подрънкваха, когато наклонеше глава. — Ооо, харесвам косата ти.

— Не мислиш ли, че изглеждам като оскубано пиле?

— Не, въобще — каза тя. — Отива ти. Смело е.

— Не знам за това — казах.

— Е, аз знам. Прекалено дълго бършеш и търкаш наоколо, Ади. Наблюдавам те. Време е да израснеш в следващото си „аз“.

Ето го отново неспокойното чувство, че стоя на ръба на бездна.

Мейзи се наведе по-близо към мен.

— Всички си имаме недостатъци, мила моя. Всеки от нас. И повярвай ми, всички сме правили грешки.

Руменина заля лицето ми. Нима грешките ми бяха така видими за околните, че дори клиентите знаеха за тях? Дали групата от „Сребристите маратонки“ обсъждаше станалото между мен и Чарли, докато играеше бинго?

— Трябва само добре да се вгледаш в себе си, да промениш онова, което трябва да се промени, и да продължиш напред, скъпа.

Премигнах безмълвно.

Тя сниши глас.

— И ако се чудиш защо ти казвам това, то е защото реших да преследвам нова кариера: Коледен ангел.

Зачака реакцията ми с блеснали очи. Беше странно, че повдигна въпроса за „ангела“, след като предната вечер бях говорила за ангели с Дори и Тегън, и за малка част от секундата искрено се запитах дали тя не е моят ангел и не е тук, за да ме спаси.

После се върна студената и мъчителна реалност и се намразих заради това, че съм такава глупачка. Мейзи не беше ангел; днес просто беше Денят на откачените професии. Очевидно всички бяха яли прекалено много плодова торта.

— Не трябва ли човек да е мъртъв, за да се превърне в ангел? — попитах.

— Е, сега, Ади — съмри ме тя. — На мъртва ли ти приличам?

Хвърлих поглед на Кристина, за да видя дали чува разговора ни, но тя беше до входната врата и поставяше нова найлонова торбичка в кошчето за отпадъци.

Мейзи прие мълчанието ми като разрешение да продължи.

— Програмата се казва „Ангели сред нас“ — каза. — Не трябва да имаш никаква степен или нещо подобно.

— Няма такава програма — казах.

— О, има, има. Предложена бе в Центъра за божествени изкуства на Грейстаун.

— Грейстаун няма Център за божествени изкуства — възразих.

— Понякога съм самотна — довери ми тя. — Не че „Сребристите маратонки“ не са чудесни. Но понякога са малко... — сниши гласа си до шепот. — ... е, скучни.

— О! — прошепнах в отговор.

— Реших, че да се превърна в ангел, ще е прекрасен начин да се свържа с другите — каза тя. — Както и да е, за да получа крилете си, трябва само да разпространявам магията на Коледата.

Изсумтях.

— Е, аз не вярвам в магията на Коледа.

— Разбира се, че вярваш, иначе нямаше да съм тук.

Отдръпнах се назад, почувствах се изиграна по никакъв начин. Защото... ами как се предполагаше, че трябва да отговоря на това? Окопитих се и опитах друга тактика.

— Но... Коледа отмина.

— О, не, Коледа никога не свършва, освен ако човек не го пожелае. — Тя се облегна на барплота и подпра брадичка на дланта си.

— Коледа е състояние на духа.

Погледът ѝ се насочи под нивото на барплота.

— Боже мой! — възклика тя.

Погледнах надолу.

— Какво?

Горният ъгъл на сгънатата бележка стърчеше от джоба на дънките ми, Мейзи протегна ръка през бара и я извади. Жестът ѝ бе така неочекван, че просто останах на мястото си и ѝ позволих да я вземе.

— Не забравяй прасенцето — каза Мейзи, след като я разгъна.

Наклони глава и ме погледна като малко птиченце.

— О, глупости — казах.

— Какво прасенце не трябва да забравяш?

— Ъх... — Изпаднах в паника. — На приятелката ми, Тегън. Каква напитка да започна да ти пригответям? — Пръстите ме сърбяха да

развържа връзките на престилката и да изляза в почивка.

— Хм — каза Мейзи. И потупа брадичката си.

Аз потропах с крак.

— Знаеш ли — каза тя, — понякога, когато забравим да свършим нещо за някого, като например за тази Тегън, то е, защото сме прекалено потънали в собствените си проблеми.

— Да — отговорих високо с надеждата да прекратя понататъшно обсъждане на въпроса. — Искаш ли обичайното си кафе мока с бадемов вкус?

— ... когато всъщност трябва да забравим за себе си.

— Отново „да“. Да, чувам те. Средно голяма чаша?

Тя се усмихна така, сякаш я забавлявах.

— Средно голяма чаша, да, но нека този път го смесим.

Промяната е здравословна, нали?

— Щом казваш. Е, какво ще бъде?

— Кафе мока с карамелен сироп и вкус на лешници, моля те, в пластмасова чаша. Мисля да подишам малко въздух, преди Танер да се върне за нас.

Предадох на Кристина, която отново бе зад бара, поръчката на Мейзи. Тя приготви напитката и я плъзна по барплота.

— Помни какво ти казах — каза Мейзи.

— Абсолютно сигурна съм, че ще запомня — отговорих.

Тя се изкикоти весело, сякаш бяхме заговорници.

— Довиждане засега — извика. — Ще се видим скоро!

Веднага щом излезе, свалих престилката си.

— Излизам в почивка — казах на Кристина.

Тя ми подаде съда за готвене на пара.

— Изплакни това вместо мен и официално си свободна да излезеш.

[1] Punk (англ.) — пънк; pink (англ.) — розов. Игра на думи. —
Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Пуснах съда в мивката и завъртях кранчето. Докато нетърпеливо чаках да се напълни, се обърнах и се подпрах на мивката. Забарабаних с пръсти по металния ѝ ръб.

— Мейзи каза, че трябва да забравя за себе си — казах. — Какво означава това според теб?

— Не питай мен — отвърна Кристина. Беше с гръб към мен и изпускаше парата от кафемашината, за да не се задръсти дюзата, а аз гледах как облакът пара се издига над раменете ѝ.

— И приятелката ми Дори, познаваш Дори, тя каза почти същото — разсъждавах на глас. — Каза, че винаги съм правела така, че да става въпрос за мен.

— Е, няма да споря с теб по този въпрос.

— Ха, ха — казах. Ставах все по-несигурна. — Шегуваш се, нали?

Кристина погледна през рамо и се усмихна. Очите ѝ се отвориха широко от тревога и тя посочи разгневена.

— Ади, а... а...

Обърнах се и видях водата да прелива над ръба на мивката. Отскочих назад и извиках:

— *Axxx!*

— Спри водата! — кресна Кристина.

Започнах да въртя кранчето, но водата продължи да прелива през ръба на мивката.

— Не работи!

Тя ме отблъсна встрани.

— Донеси парцал!

Втурнах се към задната стаичка, а после и обратно. Кристина все още въртеше кранчето, а водата продължаваше да се стича на пода.

— Виждаш ли? — казах.

Тя ме изгледа гневно.

Вмъкнах се между нея и мивката и притиснах парцала към ръба на мивката. Само след секунда той бе прогизнал и си спомни времето, когато бях на четири и не можех да спра водата във ваната.

— По дяволите, по дяволите, по дяволите — каза Кристина. Отказа се от опитите си да спре водата и приложи натиск върху крана, от който бликаше водата. Водата се промъкна покрай пръстите й и образува арка, наподобяваща чадър.

— *Нямам представа какво да направя!*

— О, господи. Добре, хм... — Огледах набързо магазина. — Джон!

И тримата Джоновци, седящи до масата в ъгъла, вдигнаха погледи. Видяха какво става и побързаха да дойдат.

— Можем ли да минем зад барплота? — запита Джон номер две, защото Кристина беше установила твърдото правило клиентите да не прекрачат зад бара. Политика на „Старбъкс“.

— Разбира се! — извика Кристина. Премигна, когато водата опръска тениската и лицето й.

Тримата Джоновци поеха командването. Джон номер едно и две дойдоха до мивката, а Джон номер три тръгна с огромни крачки към задната стаичка.

— Отдръпнете се, дами — каза Джон номер едно.

Ние се подчинихме. Престиликата на Кристина бе прогизнала, а също и тениската й. Лицето й също бе мокро. И косата й.

Извадих няколко салфетки от салфетника.

— Ето.

Тя ги взе, без да каже нищо.

— Ъм... много ли си ядосана?

Тя не отговори.

Джон номер едно клекна до стената и започна да прави с тръбите разни неща, изискващи мъжка сила. Бейзболната му шапка се клатеше в такт с движенията му.

— Не съм направила нищо, кълна се — казах.

Веждите на Кристина се вдигнаха чак до ръба на бретона й.

— Е, добре, забравих да спра водата. Но това не би трябвало да причини повреда в цялата система.

— Трябва да е от бурята — каза Джон номер две. — Вероятно е спукана някоя от външните тръби.

Джон номер едно изсумтя.

— Почти успях. Ако можех само... — още изсумтявания. — ... да стигна до този вентил... и да го врътна!

Струя вода го удари между очите и аз притиснах длани към устата си.

— Не мисля, че успя — отбеляза Джон номер две.

Водата течеше от тръбата. Кристина изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да се разплачне.

— О, господи, толкова съжалявам — казах. — Моля те, нека лицето ти отново има нормалното си изражение. Моля те?

— Господи, вижте това — каза Джон номер две.

Клокоченето на водата стана по-бавно. Капка вода затрептя в края на тръбата, после падна на пода. И след това — нищо.

— Спря — казах удивена.

— Затворих главния кран — обяви Джон номер три, като се появи от задната стаичка с хавлия в ръка.

— Така ли? Това е страхотно! — възкликах.

Той хвърли хавлията на Джон номер едно, който започна да попива водата от панталоните си.

— Предполага се да избършеш пода с това, а не панталоните си — каза Джон номер две.

— Вече избърсах пода — измърмори Джон номер едно. — С панталоните си.

— По-добре да се обадя на водопроводчик — каза Кристина. — И Ади... Мисля, че трябва да си вземеш почивката.

— Не искаш ли да ти помогна да почистим? — попитах.

— Искам да си вземеш почивката — каза тя.

— О! — възкликах. — Щом, да, разбира се. Това щях да направя преди, но после се появи Лудия Травис, а после и Лудата Мейзи...

Тя посочи задната стаичка.

— Само дето ти ме помоли да остана. Искам да кажа, на кого му пuka, нали? Но беше...

— Ади, моля те — каза Кристина. — Може би този път не става въпрос за теб, но със сигурност изглежда така. Искам да вървиш.

Гледахме се втренчено една друга.

— *Веднага*.

Скочих и тръгнах към задната стаичка.

— Не се тревожи — каза Джон номер три, когато минах покрай него. — Ще ѝ е минало, когато следващия път счупиш нещо. — Намигна ми, а аз се усмихнах тъжно.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Съблякох мократа си тениска и взех нова от рафта. Надписът ѝ рекламираше кафето в голяма чаша и гласеше: НАПРАВИ ДЕНЯ ПРЕКРАСЕН. След това извадих мобилния си телефон и набрах Дори през копчето за бързо набиране.

— Здравей, бисквитке — каза тя, като вдигна на второто позвъняване.

— Здравей — казах. — Имаш ли минута? Имах най-странныя ден и става все по-странен и трябва да поговоря с някого за това.

— Взе ли Гейбриъл?

— А?

— Попитах дали си взела... — Не довърши изречението. Когато отново заговори, едва контролираше гласа си. — Ади? Моля те, кажи ми, че не си забравила да отидеш в магазина за домашни любимици.

Стомахът ми пропадна в краката като асансьор, чиито въжета са били прерязани. Бързо затворих и грабнах палтото си от куката. Като тръгвах, телефонът звънна отново. Знаех, че не трябва да отговарям, знаех, че не трябва да отговарям... но се предадох и отговорих.

— Слушай — казах.

— Не, ти слушай. Десет и половина е, а обеща на Тегън да отидеш в „Пет Уърлд“ точно в девет. Няма извинение, че все още се мотаеш в „Старбъкс“.

— Това не е справедливо — заспорих. — Ами ако... ако на главата ми е паднал айсберг и съм в кома?

— А *наистина* ли на главата ти е паднал айсберг и си в кома?

Стиснах устни.

— Аха, добре, нека те попитам: каквато и да е всъщност причината, има ли нещо общо с теб и с никаква смешна нова криза?

— Не! И ако престанеш да ме нападаш и ме оставиш да ти кажа всичко странно, което се случи, ще разбереш.

— Ти въобще чуваш ли се? — каза тя недоверчиво. — Питам дали има никаква нова криза, а ти казваш: „*Не*“ и, между другото,

остави ме да ти разкажа за новата си криза.

— Не съм казала това. Нали?

Тя издиша.

— Не е смешно, Ади.

Заговорих едва чуто.

— Добре, права си. Но, хм... денят е необикновено странен дори за мен. Просто искам да го знаеш.

— Разбира се, че е бил — каза Дори. — И, разбира се, си забравила за Тегън, защото винаги, винаги, *винаги* става въпрос за теб.

— Издаде звук на нетърпение. — А какво ще кажеш за бележката, на която пишеше: *Не забравяй прасенцето?* Тя не ти ли напомни?

— Една старица ми я открадна — казах.

— Старица... — Гласът ѝ загълхна. — Да, аха. Не си я изгубила, а старица я е откраднала от теб. Отново „Шоуто на Ади“. По всеки канал, във всяка телевизионна мрежа.

Това ми причини болка.

— Не е „Шоуто на Ади“. Просто ме забавиха.

— Отиди в „Пет Уърлд“ — каза Дори, като звучеше уморено. И затвори.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Слънчевата светлина се отразяваше от снега, докато бързах по пътя към „Пет Уърлд“. Тротоарите бяха предимно чисти, но тук-там имаше места, където натрупаните от лопатите купчини се бяха разпаднали, и ботушите ми скърцаха по снега, когато прекосях тези по-дълбоки ивици.

Докато вървях, в мозъка ми се въртеше монологът за това, че „Шоуто на Ади“ не върви по всеки канал. „Шоуто на Ади“ не се излъчваше по канала за камиони чудовища, както и по този на професионалните борци. Със сигурност не се излъчваше и по канала, който предаваше „Да отидем на риболов с Орландо Уилсън“^[1]. Изкушавах се да се обадя на Дори и да ѝ го кажа. *Да не би предаването да се нарича „Да отидем на риболов с Аделин Линдзи“?* — щях да ѝ кажа. — *E, не, не се нарича така!*

Но не го направих, защото, без съмнение, тя щеше да намери начин да превърне и това в пример за моята погълнатост от себе си.

По-лошо — вероятно щеше да бъде права. По-добър план беше да взема Гейбриъл в горещите си малки ръце — добре, в студените си малки ръце — и тогава да се обадя на Дори. Щях да ѝ кажа: *Виждаш ли? Всичко завърши добре.* А после щях да се обадя на Тегън и да оставя Гейбриъл да изквичи в микрофона или нещо подобно.

Или не. Щях да се обадя първо на Тегън, за да се зарадва, и едва после на Дори. Нямаше да кажа: „Ха-ха“, защото бях над това. Да. Бях достатъчно великодушна да призная грешките си, бях достатъчно силна да престана да треперя, докато Дори ме мърреще, тъй като новото ми, просветено „аз“ нямаше нужда от мъррене.

Мобилният ми, който беше в чантата ми, звънна и аз трепнах.
Мили боже, да не би това момиче да притежава шесто чувство?

Хрумна ми и по-лоша вероятност: *Може би е Тегън.*

А после ми хрумна и друга... добра вероятност, упорита и вълнуваща: *Или... може би е Джеб?*

Затършувах в чантата си и извадих телефона си. На екрана пишеше ТАТКО и настроението ми се изпари. *Защо?* — Беснеех мълчаливо. — *Защо не може да е...*

А после престанах. Прерязах онова слабо гласче насред изречението, защото ми бе дошло до гуша от него и не ми носеше нищо добро, а и не трябваше ли да имам думата над безкрайните мисли, които се въртяха в главата ми?

В главата — и в сърцето си — изпитвах внезапна липса на нещо *неподвижно*. О, можех да свикна с това.

Натиснах червения бутона на телефона и го пуснах обратно в чантата си. Щях да се обадя на татко по-късно, след като оправех нещата.

Като пристъпих в „Пет Уърлд“, в носа ме блъсна миризмата на хамстери, както и несъмненият миризм на фъстъчено масло. Спрях, затворих очи и казах молитва за сила, защото, докато миризмата на хамстери можеше да се очаква в магазин за домашни любимци, то миризмът на фъстъчено масло можеше да означава само едно.

Отидох до касата и Нейтън Кругъл вдигна поглед, както дъвчеше. Ококори очи, а после ги присви. Прегърна и остави сандвича с фъстъчено масло.

— Здравей, Ади — каза го отблъскващо, точно, а ла Джери Зайнфелд^[2], който поздравява своето възмездие Нюман^[3].

Не. Чакайте. Това ме превръщаше в Нюман, а аз бях толкова различна от него. Нейтън беше Нюман. Нейтън беше изключително слаб, обсипан с акне Нюман с вкус към свили се тениски, на които са изписани цитати от „Стар Трек“. Днес на тениската му пишеше: **ЩЕ УМРЕШ ОТ ЗАДУШАВАНЕ В ЛЕДЕНИЯ СТУД НА КОСМОСА.**

— Здравей, Нейтън — отговорих.

Той изсумтя.

— Хубава прическа — каза.

Понечих да отвърна нещо, после се въздържах.

— Тук съм, за да взема нещо за приятелка — казах. — За Тегън. Познаваш Тегън.

Мислех, че споменаването на Тегън с нейната безкрайна доброта може да отвлече мислите на Нейтън от отмъщението.

Не стана така.

— Наистина, познавам я — каза той, а очите му блестяха. — Ходим в едно в също училище. Същото малко училище. Със сигурност е трудно да не обръщаш внимание на някого в такова малко училище.

Изстенах. Ето отново, като че ли не бяхме разговаряли в продължение на четири години и все още трябваше да обсъждаме този непростим инцидент. Но не беше така. Бяхме го обсъждали много пъти, но се оказваше, че обсъждането е било едностренно.

— Но чакай — каза той с глас като на робот в лошо рекламино-информационно предаване. — *Tu* не обрна внимание на някого в това малко училище!

— Седми клааас — процедих през стиснати зъби и с напевен глас. — Преди много години.

— Знаеш ли какво е Трибъл^[4]? — попита той.

— Да, Нейтън, ти...

— Трибъл е безвредно същество, което отчаяно търси привързаност и е местно за планетата Геминорум четири.

— Мислех, че е Йота Геми-бла-бла-пет.

— И *не* преди толкова много години... — Изви вежди, за да е сигурен, че разбирам върху какво пада ударението. — ... аз бях такъв Трибъл.

Отпуснах се до рафта с кучешки храни.

— Ти не беше Трибъл, Нейтън.

— И като специално трениран воин от Клингон...

— Моля те, не ме наричай така. Знаеш, че наистина мразя да ме наричат така.

— ... ти ме унищожи. — Забеляза къде съм поставила лакътя си и ноздрите му се разшириха. — Хей! — Каза и щракна няколко пъти с пръсти, сочейки провинилата се част от тялото ми. — Не докосвай кучешките храни.

Изправих се рязко.

— Съжалявам, толкова съжалявам — казах. — Точно както много съжалявам, че нараних чувствата ти преди *четири години*. Но. И това е важно. Слушаш ли ме?

— В галактически план четири години са само наносекунда.

Издадох звук на раздразнение.

— Не получих бележката! Кълна се в бога, така и не я видях!

— Разбира се, разбира се. Само че знаеш ли какво мисля аз? Мисля, че си я прочела, захвърлила си я и веднага си забравила за нея, защото нищо няма значение, ако става въпрос за някого другого, нали?

— Не е вярно. Чуй, не можем ли просто...

— Да цитирам ли съдържанието на бележката?

— Моля те, недей.

Той гледаше в далечината.

— И цитирам: „Скъпа Ади, ще ходиш ли сериозно с мен. Обади ми се с твоя отговор“.

— Не получих бележката, Нейтън.

— Дори да не искаше да ходиш сериозно с мен, трябваше да се обадиш.

— Щях да го направя! Но не получих бележката!

— Сърцето на седмокласника е крехко нещо — каза той трагично.

Ръцете ме сърбяха да посегна към подравнените пакети кучешки храни. Исках да го замеря с един от тях.

— Окей, Нейтън? — казах. — Дори да бях получила бележката — *a не я получих*, — не можеш ли да оставиш нещата така? Хората порастват. *Променят се*.

— О, моля те — каза той студено. Начинът, по който ме гледаше, сякаш бях нещо по-низко и от опаковка на сламка, ми напомняше, че двамата с Джеб са приятели. — Хората като теб не се променят.

Гърлото ми се сви. Това, че той се нахвърли върху мен по същия начин като всички останали на планетата, бе прекалено много.

— Но... — Думите излязоха колебливо от устата ми. Опитах отново и с глас, който трепереше въпреки най-добрите ми намерения, и казах: — Не може ли поне някой да види, че се опитвам?

След един дълъг миг той беше този, който сведе очи накрая.

— Тук съм, за да взема прасенцето на Тегън — казах. — Не може ли просто да го взема, моля?

Нейтън сбърчи чело.

— Какво прасенце?

— Онова, което са оставили предната вечер. — Опитах се да разчета изражението му. — Миниатюрното? С бележка, на която пише: *Да не се продава на никого другого, освен на Тегън Шепърд?*

— Не продаваме животни — информира ме той. — А ги даваме за осиновяване. И нямаше бележка, а само фактура.

— Но имаше прасенце?

— Е, да.

— И беше наистина, наистина много малко?

— Може би.

— Е, трябва да е имало бележка, закрепена за специалната чанта за пренасяне, но няма значение. Можеш ли да ми го донесеш?

Нейтън се поколеба.

— Нейтън, о, мили боже! — Представих си Гейбриъл сам в студената нощ. — Моля те, кажи ми, че не е умряло?

— Какво?! *Не.*

— Тогава къде е?

Нейтън не отговори.

— Нейтън, хайде — казах. — Не става въпрос за мен. А за Тегън. Наистина ли искаш да я накажеш, защото си ядосан на мен?

— Някой го осинови — измърмори той.

— Съжалявам. Какво каза?

— Някаква дама, тя осинови прасенцето. Дойде преди около половин час и даде над двеста долара. Откъде трябваше да знам, че прасенцето не е за продан... искал да кажа, за осиновяване?

— Заради бележката, идиот такъв!

— Не съм получил бележката!

И двамата осъзнахме иронията на възражението му по едно и също време. Гледахме се втренчено.

— Не лъжа — каза той.

Нямаше смисъл да настоявам. Това бе лошо, лошо, лошо и трябваше да измисля как да го поправя, а не да мъмря Нейтън за нещо, което е твърде късно да се промени.

— Добре, хм, фактурата все още ли е у теб? — казах. — Покажи ми фактурата. — Протегнах ръка и размърдах пръсти.

Нейтън удари касата и най-долното чекмедже се отвори. Той извади смячкано парче бледорозова хартия.

Сграбчих го.

— Едно прасенце, което се събира в чаена чаша, със сертификат и лиценз — прочетох на глас.

— Двеста долара. — Обърнах хартията и се взрях в съобщението в края ѝ, изписаното с химикалка и спретнати букви. — Платено в брой. Да бъде взето от Тегън Шепърд.

— По дяволите! — каза Нейтън.

Отново я обърнах и затърсих името на дамата, купила повторно прасенцето на Тегън.

— Боб непрекъснато носи нови животни — каза Нейтън отбранително. — Те се появяват, нали знаеш, и аз ги давам за осиновяване. Защото това е магазин за домашни любимци.

— Нейтън, трябва да ми кажеш на кого го продаде — казах му.

— Не мога. Това е поверителна информация.

— Да, но прасенцето е на Тегън.

— Ъм, ще ѝ върнем парите, предполагам.

Всъщност парите трябваше да получим аз и Дори, но не го споменах. Парите не ме интересуваха.

— Само ми кажи на кого си го продал и ще отида да обясня ситуацията.

Той размърда крака, изглеждаше като човек, който се чувства ужасно неудобно.

— Имаш името на жената, нали? Която го е купила?

— Не — отговори той. Погледът му се стрелна към отвореното чекмедже на касата, в което видях да се подава краят на бяла разписка за плащане с кредитна карта. — Дори да знаех, не мога нищо да направя. — Продължи той. — Не мога да разкривам подробности по прехвърлянията на пари на клиентите. Но и без друго не знам името на дамата, така че, ъм... да.

— Всичко е наред. Разбирам. И... вярвам, че не си видял бележката.

— Така ли? — каза той. На лицето му бе изписано смущение.

— Да — отговорих искрено. Обърнах се да си вървя, но в този момент пъхнах върха на ботуша си под поставката, на която бяха изложени кучешките деликатеси, и я дръпнах. Тя се залюля и целофанените пакети паднаха на пода, спукаха се и кучешката храна се разпиля навсякъде.

— О, не! — извиках.

— Ау, по дяволите! — каза Нейтън. Излезе иззад тезгяха, коленичи и започна да събира кутиите, които бяха все още

непокътнати.

— Толкова съжалявам — казах. Докато той се опитваше да вземе кучешка бисквитка изпод шкафа, аз се наведох през тезгяха и грабнах бялата разписка. Натиках я в джоба си. — Сега трябва да ме мразиш още повече, а?

Той спря, изправи гръб и постави длан на коляното си. Направи нещо странно с устните си, сякаш преживяваше вътрешна борба.

— Не те мразя — каза най-после.

— Не ме мразиш?

— Просто не мисля, че осъзнаваш какво въздействие имаш понякога върху хората. И не говоря само за себе си.

— Тогава... за кого говориш? — Усещах ясно разписката в джоба си, но не можех да подмина изказване като това.

— Забрави.

— Няма начин. Кажи ми.

Той въздъхна.

— Не искам да започнеш да си въобразяваш кой знае какво, но *невинаги* дразниш хората.

Господи, благодаря, искаше ми се да му кажа. Но се сдържах.

— У теб има... светлина — каза той и стана червен. — Караж хората да се чувстват специални, сякаш у тях също има светлина. Но после, ако не им се обадиш или ако, нали знаеш, целунеш някой задник зад гърба им...

Зрението ми се замъгли, и то не само защото Нейтън казваше неща, които, вместо да бъдат груби, бяха едва ли не мили. Загледах втренчено пода.

— Жестоко е, Ади. Наистина е проява на студенина. — Посочи торба с кучешка храна до ботуша ми. — Подай ми я, моля те!

Наведох се и я вдигнах.

— Не искам да съм студена — казах, чувствайки се неловко. Подадох му торбата с кучешка храна. — И не се опитвам да се извиня.

— Преглътнах, изненадана от потребността, която имах да кажа това на някого, който бе приятел на Джеб, но не и мой. — Но понякога аз също имам нужда от някого, който да ми даде светлина.

Мускулите по лицето на Нейтън не трепнаха. Той оставил думите ми да увиснат във въздуха между нас — достатъчно, та у мен да започне да се поражда съжаление.

После изсумтя.

— Джеб не е точно най-експанзивното момче — призна.

— Така ли мислиш?

— Но се стегни. Когато става въпрос за теб, той е напълно отстъпчив.

— *Беше* отстъпчив — казах. — Вече не е. — Усетих сълза, а после и втора да се стича по бузата ми... и се почувствах като глупачка. — Да. Сега ще вървя.

— Хей, Ади — каза Нейтън.

Обърнах се.

— Ако получим друго миниатюрно прасенце, ще ти се обадя.

Погледнах отвъд акнето и тениската му с надпис от „Стар Трек“ и видях обикновения Нейтън, който, както се оказа, невинаги дразнеше хората... също като мен.

— Благодаря — казах.

[1] Популярно телевизионно предаване в САЩ, посветено на спортния риболов. — Б.ред. ↑

[2] Джери Зайнфелд (р. 1954) — комедиен актьор, изпълняващ главната роля в ситкома „Зайнфелд“, Той е гласът на разума, вечният оптимист, доволен от съществуването си egoист, който не се интересува от живота на приятелите си. — Б.пр. ↑

[3] Нюман е персонаж от сериала „Зайнфелд“ и е създаден като противоположност на Джери. Причината за враждата им остава неизвестна. — Б.пр. ↑

[4] Трибъл — животно от Вселената Стар Трек. — Б.пр. ↑

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Когато се отдалечих на десет крачки от магазина за домашни любимици, извадих от джоба си откраднатата разписка. На мястото, където се упоменаваше закупената стока, Нейтън бе написал *prasenye*. А на мястото, на което се изискваше информация за кредитната карта, пишеше: *Констанс Билингсли*.

Избърсах сълзите си с опакото на дланта си и си поех дъх, за да се успокоя. После изпратих мислено съобщение на Гейбриъл: *Не се тревожи, малко момче. Ще те заведа при Тегън, където ти е мястото.*

Първо се обадих на Кристина.

— Къде си? — каза тя. — Почивката ти свърши преди пет минути.

— Затова се обаждам — отвърнах. — Появи се спешен случай и преди да си попитала, не, не става въпрос за Ади. Този спешен случай засяга Тегън. Трябва да направя нещо за нея.

— Какво трябва да направиш?

— Ух, нещо важно. Нещо на живот и смърт, макар че... не се тревожи, всъщност никой няма да умре. — Замълчах. — Освен мен, ако не свърша работата.

— Ади — каза Кристина. И то с тона, който намекваше, че непрекъснато се забърквам в разни неща, което не беше така.

— Не се мотая, Кристина, и не разигравам драми заради самите драми. Кълна се.

— Е, Джойс току-що дойде — каза тя недоволно, — така че предполагам, че двете можем да покрием нещата.

— Благодаря, благодаря, благодаря! Ще се върна възможно най-бързо. — Понечих да затворя, но тъничкото гласче на Кристина каза: — Чакай... задръж!

Поднесох отново телефона до ухото си, нетърпелива да продължа по пътя си.

— Какво?

— Приятелката ти със страховете е тук.

— Брена? Уф! Не ми е приятелка. — Хрумна ми ужасна мисъл.

— Не е с някого, нали?

— Не е с Джеб, ако питаш за това.

— Слава богу! В такъв случай, защо ми го казваш?

— Просто помислих, че ще те интересува. О, и баща ти се отби.

Каза да ти предам, че е взел експлорера.

— Той... какво? — Погледът ми се стрелна към северния край на паркинга. Там, където бях паркирала експлорера, имаше правоъгълник отъпкан сняг. — Защо? Защо, за бога, е взел колата ми?

— Твоята кола?

— Неговата кола, както и да е. Какво ли е мислел?

— Нямам представа. Защо, имаш ли нужда от нея, за да свършиш *спешната си работа*?

— Да, имам. А сега нямам никаква представа как ще... — Мълкнах, защото бъренето с Кристина нямаше да ми помогне. — Няма значение, ще измисля нещо. — Казах. — ЧАО.

Натиснах бутона за край на разговора, после проверих гласовата си поща. „Имате три нови съобщения“, чух записа.

Три? Помислих си. Бях чула телефона си да звъни само веднъж — макар че май бе станало прекалено шумно, когато кучешките храни започнаха да падат на пода.

— Ади, татко ти е — гласеше първото съобщение.

— Да, татко, знам — казах тихо.

— Дойдох до града с Фил, защото майка ти имаше нужда от някои продукти. Ще взема експлорера, така че не се тревожи, ако погледнеш навън и него го няма. Ще дойда да те взема в два.

— Нееeee! — извиках.

„Следващо съобщение“, информира ме телефонът ми. Прехапах устни и се замолих да е татко, който казва: „Ха-ха, само се шегувах. Не съм взел експлорера, само го преместих. Ха-ха!“.

Не беше татко. Беше Тегън.

— Здравей, Ади! — каза тя. — Взе ли Гейбриъл? Взе ли го, взе ли го, взе ли го? *Нямам търпение* да го видя. Открих нагревателна лампа в мазето — помниш ли годината, в която татко се опитваше да отгледа домати? — и я взех за Гейбриъл, за да му е топло в малкото легло. О, и докато бях там долу, намерих кукленските си неща и един

люлеещ се стол, който е точният размер за него. И раница със звезда на нея, макар да не съм сигурна, че той ще има нужда от раница. Но човек никога не знае, нали така? Добре, хм, *обади ми се*. Обади ми се веднага щом можеш. Снегоринът е на две улици от нас, така че, ако не ми се обадиш, ще тръгна за „Старбъкс“, окей? Чao!

Стомахът ми пропадна чак до пръстите на краката и стоях там онемяла, докато гласовата mi поща обявяваше последното съобщение. Беше отново Тегън.

— О, Ади?! — каза тя. — Благодаря ти. Толкова много ти благодаря.

Е, това ме накара да се почувствам по-добре.

Затворих телефона си и се проклех, че не отидох в „Пет Уърлд“ точно в девет, както бях планирала. Но вместо да хленча прочувствено, трябваше да се справя. Старото ми „аз“ щеше да стои там и да се самосъжалява, докато не измръзне и пръстите на краката ми не изпадаха, и щях да имам късмет, ако намерех обувки с каишки и високи токчета, които да обуя в навечерието на Нова година. Не че имаше къде да отида с такива обувки. Но както и да е.

Новото ми „аз“ обаче не беше от онези, които хленчат.

И така. Откъде в последната минута можех да намеря кола, с която да спася прасенцето?

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Кристина? Не беше възможност. Тази сутрин приятелят ѝ я беше оставил както обикновено. Джойс, барманката, чиято смяна току-що бе започнала, също беше без кола.

Джойс идваше на работа пеш, независимо какво беше времето, и носеше един от онези персонални педометри, с който измерваше колко крачки е направила.

Хмм, хмм, хмм. Нито Дори, нито Тегън, защото (а) тяхната улица още не беше разчистена от снегорина (така се надявах), и (б) нямаше начин да им кажа защо имам нужда от кола.

Нито Бrena, боже опази! Ако я помолех да ме закара до южния край на града, щеше да поеме на север просто за да ме ядоса. И щеше да усили докрай любимата си реге-емо-метъл-фюжън музика, която звучеше като наблъскани с наркотици таласъми.

Което оставяше само един човек. Един зъл, очарователен, прекалено красив човек. Ритнах буца сняг; защото той бе последният на света, на когото бих искала да се обадя, последният, последният, последният.

Е, познай какво? — казах си. — Ще трябва да го преглътнеш заради Тегън. Или това, или можеш да се сбогуваш с Гейбриъл завинаги.

Отворих телефона си, минах през контактите си и натиснах зелената слушалка. Стиснах пръстите на краката си в ботушите, докато броях позвъняванията. Едно, две, три...

— Ти ли си, мамо! — каза Чарли, когато вдигна. — Какво става?

— Ади е — казах. — Имам нужда от кола и те моля, само защото нямам абсолютно никакъв друг избор. Пред „Пет Уърлд“ съм. Ела да ме вземеш.

— Някой командва тази сутрин — отговори Чарли. Буквално можех да чуя как веждите му играят. — Харесва ми.

— Както и да е. Просто ела да ме вземеш, ще го направиш ли?

Той сниши глас.

— Какво ще ми дадеш в замяна?

— Безплатен чай — казах унило.

— Голям?

Стиснах челюсти, защото, както го каза, дори „голям“ звучеше похотливо.

— Чудесно, голям чай. Още ли не си тръгнал?

Той се засмя.

— Чакай, скъпа. Още съм по боксерки. *Големите ми боксерки*, и то не защото съм дебел, а защото съм... — Нелепа, заредена с многозначителност пауза. — ... голям.

— Просто ела тук — казах. Понечих да затворя, после се сетих нещо. — О... и донеси телефонен указател.

Затворих, потреперих, за да се отърся от това, и отново се презрях, че имам вземане-даване с такъв аморален тип. Да, беше сексапилен — на теория — и някой ден, предполагам, щях дори да го намеря за забавен.

Но той не беше Джеб.

Една нощ по време на едно празненство Дори бе обобщила разликата между тях. Не онова празненство, а обикновено празненство преди скъсването. Двете с Дори се бяхме отпуснали на дивана и оценявахме момчетата според техните силни и слаби страни. Щом стигнахме до Чарли, Дори въздъхна.

— Проблемът с Чарли — каза тя — е, че е прекалено очарователен и го знае. Знае, че може да има всяко момиче от класа...

— Не и мен — прекъснах я, като балансирах питието си върху коляното си.

— ... затова се носи през живота като типичното бебе, което разполага с оставени под попечителство пари.

— Чарли разполага с оставени под попечителство пари? Не го знаех.

— Но, за съжаление, това означава, че у него няма дълбочина. Никога за нищо не му се е налагало да работи.

— Иска ми се и с мен да беше така — казах замечтано. — Иска ми се да имах пари в попечителски фонд.

— Не, не ти се иска — каза Дори. — Ти въобще слушаш ли ме?

— Взе питието ми, а аз издадох звук на възражение.

— Да вземем Джеб например — каза Дори. — Като възрастен, Джеб ще е от онези мъже, които цяла събота ще учат малкото си момче да кара колело.

— Или малкото си момиче — казах. — Или близнаци! Може би ще имаме близнаци!

— Чарли, от друга страна, ще играе голф, докато децата му ще убиват хора в разни видеоигри. Чарли ще бъде елегантен и привлекателен, ще купува на децата си всякакви глупости, но всъщност никога няма да бъде там.

— Това е толкова тъжно — казах. Взех питието си и отпих дълга гълтка. — Това означава ли, че неговото дете никога няма да се научи да кара колело?

— Не и ако Джеб не го научи — отговори Дори.

Седяхме. Няколко минути наблюдавахме как момчетата играят билиard. Топката на Чарли удари маркираната и той вдигна ръка над главата си, сви я в юмрук и я смъкна рязко отново до бедрото си.

— Ето за какво говоря! — изперчи се той. — Лед, скъпа.

Джеб погледна през стаята към мен и устните му потрепнаха. Почувствах се стоплена и щастлива, защото посланието в очите му беше: *Ти си моя и аз съм твой. И ти благодаря, че не използваш изрази като „Лед, скъпи“.*

Потръпване на устните и любящ поглед... какво не бих дала да си върна това. Но не, бях го захвърлила заради момчето, което влизаше в паркинга в тази секунда със смешния си сив хамър.

Спра рязко и ме опръска със сняг.

— Здравей — каза, свалийки прозореца. Посочи с брадичка косата ми и се усмихна. — Погледни се, Розовке!

— Престани да ми се усмихваш — предупредих го. — Дори не ме поглеждай. — Заобиколих колата и седнах на предната седалка, като напрегнах четириглавите мускули на краката си. Чувствах се така, сякаш се покатервам в танк, което всъщност беше вярно. — Взе ли телефонен указател?

Той удари с пръст по него и видях, че е на седалката до мен. Намерих раздела с домашните номера и отворих на буквата „Б“: Бейкър, Барнсфелд, Белмонт...

— Радвам се, че се обади — каза Чарли. — Липсваше ми.

— Млъкни — казах. — И не, не съм ти липсвала.

— Ужасно си нелюбезна с човека, който ще те закара — каза той. Извих очи нагоре. — Сериозно, Ади. Откакто се раздели с Джеб — и съжалявам за това, между другото, — се надявам, че можем, нали знаеш, да опитаме.

— Това няма да стане и сериозно — мълкни.

— Защо?

Не му обърнах внимание. Бикънър, Бигърс, Билсън...

— Ади — каза Чарли. — Зарязах всичко, за да дойда да те взема.

Не мислиш ли, че можеш поне да разговаряш с мен?

— Съжалявам, но не.

— Защо?

— Защото си задръстеняк.

Той избухна в смях.

— Откога висиш в компанията на Джей Пи Ким? — Затвори телефонния указател и едва успях да отбележа с пръст мястото, докъдето бях стигнала.

— Хей! — казах.

— Сериозно, защо не искаш да излизаш с мен? — попита.

Вдигнах глава и го изглеждах гневно. Със сигурност знаеше колко много съжалявах за нашата целувка и колко не ми се искаше да бъда тук, в този смешен хамър с него. Но като видях изражението му, се поколебах. Нима това беше...? О, господи! Нима виждах молба в тези зелени очи?

— Харесвам те, Ади, и знаеш ли защо? Защото си гореща. — Каза „гореща“ със същата преднамерена хвалба, с която беше казал и „голям“.

— Не ме наричай гореща — казах. — Защото не съм.

— Гореща си. И се целуваш добре.

— Онова беше грешка. Бях пияна и глупава. — Гърлото ми се сви и трябваше да гледам през прозореца, докато се съвзема. Обърнах се отново напред и се опитах да отклоня разговора в друга посока. — Както и да е, какво стана с Брена?

— Брена — удиви се той и се облегна назад. — Брена, Брена, Брена.

— Все още си увлечен по нея, нали?

Той сви рамене.

— Тя, изглежда, е... с някого другого, както, сигурен съм, знаеш. Поне така ми казва. Аз самият не мога да го разбера. — Завъртя глава.

— Ако имаше избор, щеше ли да избереш Джеб пред мен?

— Само за секунда — казах.

— О! — възклика той. Изгледа ме и зад цялото му позиране отново видях онази молба. — Някога Бrena щеше да избере мен. Но се държах като мерзавец.

— Ъм, да — казах печално. — Бях там. И постъпих като още по-голяма мерзавка.

— Точно затова ще бъдем страхотна двойка. Можем да направим лимонада, нали така?

— А?

— От лимони — обясни той. — Лимоните сме ние.

— Да, схванах. Аз просто... — Не довърших изречението. Ако го бях сторила, то щеше да завърши приблизително така: *Просто не знаех, че се виждаш по този начин. Като лимон.*

Настроението му бързо се смени.

— Така че, какво ще кажеш, Розовке? Ще има страхотно новогодишно празненство у Трикси. Искаш ли да отидеш?

Поклатих глава.

— Не.

Той постави длан на бедрото ми.

— Знам, че преживяваш труден момент. Позволи ми да те утеша. Отблъснах го.

— Чарли, влюбена съм в Джеб.

— Това не те спря преди. А и Джеб те заряза.

Мълчах, защото всичко казано от него беше истина. Само че вече не бях онова момиче. Отказвах да бъда.

— Чарли... не мога да излизам с теб, щом съм влюбена в друг — казах накрая. — Дори и той вече да не ме иска.

— Уха — възклика той и сложи длан на сърцето си. — Ето това се казва отхвърляне. — Засмя се и просто ей така, отново се превърна в противния Чарли. — А какво ще кажеш за Тегън? Тя еекси. Мислиш ли, че ще дойде на празненството у Трикси с мен?

— Върни ми указателя — казах.

Той го пусна и аз го дръпнах в ската си. Отворих го, прегледах набързо имената и — аха!

— Билингсли, Констанс — казах на глас. — 108 „Тийл Ай Корт“. Знаеш ли къде е „Тийл Ай Корт“?

— Нямам представа — каза той. — Но не се страхувай, Лола е тук.

— Момчетата *винаги* ли дават имена на колите си?

Той започна да набира адреса в GPS-а.

— Най-късият маршрут или главни пътища?

— Най-късият.

Той натисна бутона ИЗБЕРИ и секасилен женски глас каза: „Моля, продължете до подчертания маршрут“.

— Ax — казах. — Здравей, Лола.

— Тя е моето момиче — каза Чарли. Включи хамъра на скорост и премина през купчините сняг, като намали, щом стигна до изхода на паркинга. Подчини се на командите на Лола и зави надясно, изминахме половин пресечка, отново завихме надясно и излязохме на тясна уличка зад магазините.

— Пригответе се да завиете наляво след сто и шейсет метра — измърка Лола. — Завийте наляво сега.

Чарли завъртя кормилото наляво и се озовахме в малка и непочистена задънена улица.

Чу се сигналът и Лола каза: „Стигнахте до целта“.

Чарли спря хамъра. Обърна се към мен и повдигна вежди.

— Дотук ли имаше нужда да те докара някой?

Бях така озадачена, както и той. Протегнах врат да прочета табелата на ъгъла с името на улицата и там, разбира се, пишеше: „Тийл Ай Корт“. На около триста метра се виждаше гърбът на „Старбъкс“. Пътуването ни бе отнело най-много трийсет секунди.

Чарли се засмя.

— Млъкни — казах и ми се прииска да престана да се изчервявам. — Ти също не знаеше къде е улицата, защото иначе нямаше да прибегнеш до услугите на Лола.

— Не ми казвай, че не си гореща — каза Чарли. — Ти си гореща с главно „Г“.

Отворих вратата на хамъра, скочих на земята и потънах в няколко сантиметра сняг.

— Искаш ли да те изчакам? — извика той.

— Мисля, че ще мога да се върна и сама.

— Сигурна ли си? Обратният път е дълъг.
Затворих вратата и тръгнах.
Той свали прозореца.
— Ще се видим в „Старбъкс“, ще чакам чая си!

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Газих през снега, докато не стигнах до сградата с апартаменти с номер 108, и се помолих Констанс Билингсли да няма малко дете, защото не знаех дали ще мога да отнема прасенцето бебе от малко дете.

Също така се помолих тя да не е сляпа, парализирана или джудже като дамата, която видях по „Дискавъри Ченъл“ и която бе пониска от метър. Не можех да отнема миниатюрното прасенце от жена джудже, нямаше начин.

Някой бе почистил снега от алеята, която водеше до апартаментите, така че прекрачих натрупания отстрани сняг, за да стъпя на по-малко хълзгавия тротоар. Сто и четири, сто и шест... *сто и осем.*

Изправих рамене и натиснах звънеца.

— Боже, здравей, Ади! — възклика жената със сивите плитки, която отвори вратата. — Каква изненада!

— Мейзи? — ахнах озадачена. — Погледнах разписката. — Аз... хм... търся Констанс Билингсли?

— Констанс Мей Билингсли, това съм аз — отвърна тя.

Мозъкът ми се опитваше с всички сили да попие информацията.

— Но...

— Хайде, замисли се — каза тя. — Щеше ли да използваш „Констанс“, ако имаше избор?

— Ъх...

Тя се засмя.

— Не мисля. Хайде, влез вътре, има нещо, което трябва да ти покажа. Влез, влез, влез!

Въведе ме в кухнята, където върху сгънат на няколко пъти син юрган седеше най-очарователното прасенце, което някога бях виждала. Беше розово-черно и изглеждаше меко. Зурлата му беше смешна и смачкана, очите му бяха любопитни и нащрек. Извитата му опашница приличаше на пружина, и то без да бъде опъната и после освободена...

и, да, то беше с точните размери, за да може да се вмести уютно в чаена чаша.

То изквича и вътрешностите ми станаха меки като масло.

— Гейбриъл — казах. Коленичих до ръба на юргана, а Гейбриъл се изправи и дотича в тръс. Подуши ръката ми и беше толкова сладък, че не давах и пет пари дали съм изцапана със свински сополи. Както и да е, не бяха сополи. Гейбриъл имаше влажна зурла, това бе всичко. Не беше голяма работа.

— Как го нарече? — запита Мейзи. — Гейбриъл?

Вдигнах поглед и я видях да се усмихва въпросително.

— Гейбриъл — каза тя, изпробвайки името, и го взе на ръце. — Като ангела Габриел!

— А?

Изражението ѝ се промени и подсказваше, че ще цитира нещо.

— „Дойде времето — казал моржът — да говорим за много неща: за обувки — и кораби — и воськ — за зелки — и крале. И защо морето е вряло и горещо — и дали прасетата имат криле.“

— Добре, нямам представа за какво говориш — казах.

— „И дали прасетата имат криле“ — повтори Мейзи. — Прасе — ангел, разбираш ли? Ангелът Гейбриъл!

— Не мисля, че приятелката ми притежава такава дълбочина — казах. — И моля те, не започвай отново да говориш за ангели. Моля те!

— Но защо не, когато вселената така се забавлява да ни ги разкрива? — Погледна ме с гордост. — Справила си се, Ади. Знаех, че ще успееш!

Сложих ръце на бедрата си и се изправих.

— Какво съм направила?

— Премина изпитанието!

— Какво изпитание?

— Аз също — продължи тя жизнерадостно. — Поне мисля, че съм го преминала. Скоро ще разберем, предполагам.

Нещо под ребрата ми се стегна.

— Мейзи, преднамерено ли отиде в „Пет Уърлд“ и купи Гейбриъл?

— Е, не го купих случайно — отвърна тя.

— Знаеш какво искам да кажа. Ти прочете бележката ми. Купи Гейбриъл само за да ми попречиш ли? — Долната ми устна трепереше.

Очите ѝ се отвориха широко.

— Не, сладката ми!

— Отидох в „Пет Уърлд“ и Гейбриъл не беше там... и знаеш ли в каква паника изпаднах? — Борех се със сълзите. — Трябаше да се справя и с Нейтън, който ме мрази. — Подсмръкнах. — Само че е възможно вече да не ме мрази.

— Разбира се, че не те мрази — каза Мейзи. — Как е възможно някой да те мрази?

— А *после* трябаше да се справя и с Чарли, за което, повярвай ми, не искаш да чуеш. — Прокарах опакото на дланта си под носа си.

— Макар че, странно, справих се доста добре.

— Продължавай — окуражи ме Мейзи.

— Мисля, че той е дори по-объркан от мен.

Мейзи изглеждаше зaintригувана.

— Може би той ще бъде следващият ми случай.

При тези думи — „следващия ми случай“, си спомних, че Мейзи вече не ми е приятелка, ако въобще някога е била. Тя беше просто ексцентричка, която бе взела прасенцето на приятелката ми.

— Ще върнеш ли Гейбриъл? — попитах с възможно най-спокойния глас.

— О, да. Никога нямаше да го задържа. — Вдигна Гейбриъл така, че двамата се озоваха нос до зурла. — Макар че ще ми липсваши, господин Гейбриъл. Беше ми приятно да имам компания в този самотен апартамент, пък макар и за малко. — Сгуши го в извивката на лакътя си и го целуна по върха на главата.

Свих пръстите си вътре в ботушите.

— Ще го върнеш ли *днес*?

— О, боже! Разтревожих те, нали?

— Както и да е, само ми позволи да взема Гейбриъл.

— А аз си мислех, че ще си щастлива да имаш ангел, който да се грижи за теб. Нали това искаше?

— Достатъчно по въпроса за ангелите — казах. — Не се шегувам. Щом Вселената ми е дала *теб* за ангел, значи, заслужавам да ми върнат парите.

Мейзи се засмя тихичко. Тя се засмя, а на мен ми се прииска да я удуша.

— Аделин, правиш нещата много по-трудни за теб — каза. — Глупаво момиче, не онова, което вселената дава на нас, има значение. А какво *nive* даваме на вселената.

Отворих уста да ѝ кажа колко глупаво, самоуверено и необосновано на факти е това — но не го направих, защото нещо в мен се промени. *Голяма* промяна, като лавина, на която вече не можех да устоявам. Чувството в мен бе така голямо, аз бях така малка...

Затова се предадох. Отдадох му се и... се чувствах прекрасно. Така прекрасно, че не разбирах защо въобще съм се съпротивлявал. Така прекрасно, че всъщност си помислих: *Свещена краво, това тук ли е било през цялото време? Свободно и необременено състояние, което не е изпълнено от мен, мен, мен?* Защото, *по дяволите*, чувството бе добро. И, *по дяволите*, беше чисто. И може би бях изпълнена със светлина, както бе казал Нейтън, и вероятно можех просто... да позволя на светлината да бъде, да ѝ позволя да свети и да престана да бъда малка-незначителна-животът-не-струва-аз-не-струвам-никой-не-ме-обича-горката-аз. Беше ли възможно това в сегашното ми съществуване? Можех ли аз, Аделин Линдзи... можех ли да еволюирам?

Мейзи ме изпрати до вратата.

— Мисля, че е време да си вървиш — каза.

— Ъ, добре — отговорих. Но влачех краката си, защото вече не изпитвах горчивина към нея, всъщност се чувствах зле, задето се канех да я оставя сама. Исках и тя да се чувства така в плен на чувствата като мен и се тревожех, че това може би ще ѝ е трудно в едностайния апартамент, в който скоро нямаше да има прасенце.

— Хей! — казах. — Мога ли да, хм, да те посещавам понякога? Обещавам да не бъда скучна.

— Не мисля, че можеш да бъдеш скучна дори да се опиташи — отвърна Мейзи. — И ще бъда абсолютно очарована, ако понякога идваш да ме виждаш. — А на Гейбрийл каза: — Виждаш ли какво добро сърце има?

Сетих се и нещо друго.

— И ще ти донеса парите от „Пет Уърлд“. Ще обясня цялата тази каша на Нейтън.

Тя се засмя.

— Ако някой въобще може да го направи, то това си ти.

— И така... да — казах и се почувствах добре. — Ще ти донеса парите, а и още от онези залети с шоколад крекери от непресято брашно, които харесваш. И ще пием чай, става ли? Ще пием чай по женски всяка седмица. Или кафе. Какво мислиш?

— Мисля, че идеята е чудесна — каза Мейзи. Подаде ми Гейбриъл, а той размърда крачета в търсене на опора. Вдъхнах божествената му миризма. Миришеше на бита сметана.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Гейбриъл притискаше зурлата си към палтото ми, докато аз газех в снега по алеята. Искаше ми се микробусът на „Сребристите маратонки“ да се появи като по чудо отнякъде и да ме вземе, макар да бях на шестнайсет, а не на седемдесет и шест. Въпреки че поне можех да си проправям път сред тези купчини сняг. Ако бях на седемдесет и шест? Нямаше начин.

Гейбриъл започна да се извива в ръцете ми.

— Дръж се, малко момче. Няма да е още дълго — казах му.

На половината път до „Старбъкс“ видях „Хондата Сивик“ на Тегън да спира на светофара на две пресечки по-нататък. Господи, щеше да е тук след две минути! Закрачих по-бързо, защото исках да вляза вътре, преди тя да е пристигнала. Исках да оставя Гейбриъл в чаша за чай — или в такава за кафе, — защото нямаше ли това да е най-сладкото нещо на света?

Отворих вратата с хълбок и Кристина вдигна поглед от кафемашината. Другото момиче, което приготвяше кафето Джойс, не се виждаше никъде.

— Най-после! — извика Кристина. — Може ли да вземеш поръчката на онези там?

Посочи застаналите до барплота момче и момиче и аз се сепнах.

— Стюарт! — възкликах, защото това бе Стюарт Уайнтраб от двойката Стюарт и Клоуи. Само че момичето, с което беше, не бе Клоуи; всъщност тя бе нейна противоположност с късата си коса и хубавите малки очила във формата на котешки очи. Усмихна ми се срамежливо и сърцето ми омекна, защото изглеждаше мила, държеше Стюарт за ръката и не носеше яркочервено червило. Не приличаше на момиче, което се отдава на мръснишка любов в тоалетната с момчета, които не са нейни приятели.

— Здравей, Ади — каза Стюарт. — Подстригала си се.

Вдигнах ръка към главата си, докато с другата държах здраво Гейбриъл, който се опитваше да се измъкне изпод палтото ми.

— А, да. — Посочих с брадичка момичето, с което беше. — Коя е тя?

Въпросът вероятно прозвуча рязко, но, за бога, Стюарт Уайнтраб не само беше без Клоуи, но беше и без тъжните си очи! Искам да кажа, очите му все още си бяха там, но бяха щастливи. Щастието го караше да изглежда суперпривлекателен.

Да, Стюарт — помислих си. — Да, все пак стават коледни чудеса.

Стюарт се усмихна широко на момичето и каза:

— Това е Джубили. Джубили, това е Ади. Тя ходи в същото училище като мен.

Ауу — помислих си отново. — Колко очарователно е, че ходи с момиче, което носи името на вкусен коледен десерт. Колко очарователно, че е получил вкусния си коледен десерт... въпреки че беше евреин... и както и да е.

— Благодаря — каза Джубили на Стюарт и се изчерви. А към мен додаде: — Странно име. Знам. Не съм стриптийзорка, уверявам те.

— Ъ-ъ... добре — отвърнах.

— Можеш да ме наричаш Джули — каза тя.

— Не, Джубили ми харесва — казах. Щом произнесох името ѝ на глас, си спомних нещо. Тегън... осемгодишните момиченца... никакво момче, което не било Джеб и вдигнало юмрук във въздуха...

— Вероятно можеш да вземеш поръчките им? — напомни ми Кристина и изби всякакви мисли от главата ми.

О, добре. Стюарт беше с прекрасно момиче на име Джубили и тя не беше стриптийзорка. Само това имаше значение.

— Като например сега? — каза Кристина.

— Ъ... да! — казах с ентузиазъм. Може би с прекален ентузиазъм. — Само след секунда. Трябва да свърша нещо дребно.

— Ади — предупреди ме Кристина.

Вдясно от мен Тобин се размърда в пурпурния стол. Дали не се беше събудил току-що? Премигна и се обърна към мен.

— О! Името ти е Ади?

— Ъм, да, това съм аз, Ади — казах, като си мислех: Виждаш ли? Знаех си, че не знаеш името ми. Скрих Гейбриъл под палтото си, а той издаде смешен звук, който звучеше като уийп.

— А сега само ще изтичам до задната стаичка...

Гейбриъл отново нададе онзи смешен звук. По-високо.

— Ади — каза Кристина с глас, който подсказваше, че се опитва да остане спокойна. — Какво криеш под палтото си?

— Адстър! — каза Чарли откъм бара. — Ще ми поднесеш ли онзи чай? — Усмихна се и разбрах защо, като видях момичето, което беше прегърнал. О, мили боже, тук започваше да прилича на Централна гара „Коледно чудо“.

— Здравей, Ади — каза злата Брена. — Хубава коса. — Може би се подсмихваше подигравателно, но не бях сигурна, защото не изглеждаше така зла, както я помнех. Днес беше по-скоро сияеща, отколкото груба и саркастична. Може би заради ръката на Чарли?

— Сериозно — каза Тобин. — Името ти е Ади? — Побутна Анджи, която се събуди и потърка носа си. — Тя се казва Ади. — Казай. — Мислиш ли, че е *същата* Ади?

— *Същата* Ади? — запитах. Какви ги говореше? Исках да помоля за подробности, но вниманието ми бе привлечено от колата на Тегън, която влизаше в паркинга. До нея седеше Дори, стискаше я за рамото и съсредоточено ѝ говореше нещо. Можех само да си представя какво казваше. Вероятно нещо като: *A сега помни, че говорим за Ади. Много е вероятно да преживява някаква криза и все пак да не е взела Гейбриъл.*

— Аделин — каза Кристина. — Това не е... прасенце, нали?

Сведох поглед и забелязах главата на Гейбриъл да надничава над ципа ми. Той отново издаде звука *уйп* и се огледа.

— Е — казах гордо, тъй като бях изтървала прасето от палтото, така да се каже^[1]. Потърках ушите на Гейбриъл. — Това не е каквото и да е прасенце, а такова, което се събира в чаена чаша. Много рядко.

Джубили погледна Стюарт и се усмихна.

— Живееш в град, където хората разнасят прасенца с размерите на елфи? — каза му тя. — А аз си мислех, че *моят* живот е странен.

— Не с размерите на елфи, а на чаена чаша — казах. — И като говорим за това, имам нужда от една от празничните чаши. Става ли, Кристина? Можеш да я приспаднеш от заплатата ми. — Тръгнах към витрината, но Тобин ме спря, сграбчвайки ме за лакътя.

— Ти ли си Ади, която излиза с Джеб Тейлър? — попита.

Това ме стъписа. Тобин не знаеше името ми, но знаеше, че излизам с Джеб?

— Аз съм... добре, хм... — Прегълтнах. — Защо?

— Защото Джеб ми поръча да ти предам нещо. По дяволите, съвсем оплетох конците.

Сърцето ми биеше силно в гърдите.

— Имаш съобщение за мен? Какво е то?

Тобин се обръна към Анджи.

— Такъв съм идиот. Защо не ми напомни?

Тя се усмихна сънено.

— Че си идиот? Добре: ти си идиот.

— О, това е страхотно, благодаря — каза той, а тя се изкикоти.

— Съобщението? — успях да кажа.

— Точно така! — отвърна той. Вниманието му отново бе насочено към мен. — Съобщението е, че са го забавили.

— Мажоретките — беше приносът на Анджи.

— Извинете?

— Мажоретки? — каза Джубили като обезумяла. Двамата със Стюарт се приближиха до нас. — О, мили боже, мажоретки!

— Мажоретките са били във влака с него, само че влакът заседнал — каза Тобин.

— Аз бях в онзи влак! — извика Джубили. Стюарт се засмя така, както човек се смее, когато този, с когото е, се държи едновременно като глупак и луд. — Джеб ли каза? Дадох му приготвената в микровълнова фурна пица!

— Дала си на Джеб... какво? — запитах.

— Заради бурята? — попита Чарли.

Обърнах се към него като замаяна.

— Защо ще дава на Джеб приготвена в микровълнова фурна пица заради бурята?

— Човече, не! — отвърна той. Скочи от стола си и дръпна Брена със себе си. И те дойдоха при нас до пурпурните столове. — Исках да кажа, че влакът е заседнал заради бурята, задръстенячке.

При думата ЗАДРЪСТЕНЯЧКЕ Тобин потръпна и погледна Чарли така, сякаш беше видял призрак. После се отърси и каза:

— Ъ, да. Точно така. После мажоретките отвлекли Джеб, защото имали нужди.

Чарли се засмя.

— Точно така.

— Не *такива* нужди — намеси се Анджи.

— Да — каза Брена. И смушка Чарли в ребрата.

— Какви нужди? — попитах. Виеше ми се леко свят.

Подсъзнателно долових, че някъде се затръщна врата на кола, а после и втора. С периферното си зрение видях Тегън и Дори да бързат към кафенето.

— Ха — каза Тобин и доби онзи вид, който вече започвах да познавам и който подсказваше, че не се очаква отговор.

— Е... имали още? — попитах, опитвайки друга стратегия.

— Още какво? — каза Тобин.

— Съобщения от Джеб!

— О! — рече Тобин. — Да! Да, има! — Беше стиснал челюст, но след няколко секунди се отпусна. — Ах, по дяволите!

Анджи ме съжали. Изражението ѝ се промени и от лекомислено то стана мило.

— Той каза, че идва — каза тя. — И още, че знаеш какво означава това.

Сърцето ми спря и веселата гълъчка в „Старбъкс“ утихна. Сякаш някой бе натиснал бутона за изключване на звука на външния свят или може би онова, което ставаше в мен, удавяше всичко друго. *Казал е, че идва? Джеб идва?*

До съзнанието ми стигна звънът на звънче и в обърканото ми състояние изплува неканената мисъл: *Всеки път, когато звънне звънче, ангел получава крилете си.* После нахлу студен въздух и ме върна в реалността и осъзнах, че звънът е дошъл откъм звънчето на вратата.

— Ади, ти си тук! — извика Дори и тръгна към мен с яркочервена шапка на главата.

Тегън до нея сияеше.

— И той е тук! Видяхме го още от паркинга!

— Аз го видях — каза Дори. — Изглежда така, сякаш е бил навън дни наред, така че се приготви. За да бъдем напълно откровени, това, което ми идва наум, е Голямата стъпка^[2]. Но...

Тя млъкна, защото забеляза Стюарт и Джубили.

— Стюарт с момиче — прошепна с глас, който бе достатъчно силен да събори къща.

— Знам! — прошепнах в отговор. Усмихнах се на Стюарт и Джубили, а те и двамата станаха яркочервени като шапката на Дори.

— Здравей, Дори — каза Стюарт. — Здравей, Тегън. — Прегърна Джубили и я потупа по рамото, наполовина нервно, наполовина с недвусмислена нежност.

— Гейбриъл! — изпищя Тегън. Втурна се и взе Гейбриъл от ръцете ми, което бе добре, защото мускулите ми бяха омекнали. Цялото ми тяло бе омекнало, защото звънчето на вратата отново звънеше и влизаше Джеб и той бе абсолютно рошав и раздърпан и в мен се надигнаха ридания, а и смях също, защото той наистина изглеждаше като Голямата стъпка с разбърканата си коса, обрулените от вятъра бузи и наболата брада по здравата му челюст.

Тъмните му очи се стрелкаха от човек на човек, после се спряха на мен. Приближи се и ме взе в ръцете си, а аз го прегърнах с цялото си същество. Всяка частица от мен пееше.

— О, човече, Ади, последните няколко дни бяха истинска лудница — прошепна в ухото ми.

— Така ли? — казах, потапяйки се във великолепното чувство за силата и истинността му тук и сега.

— Първо влакът заседна. После там бяха онези мажоретки и всички се озовахме в „Уофъл Хаус“ и те непрекъснато ме караха да им помогам с техните повдигания...

— Техните *повдигания*? — Отдръпнах се леко назад, за да виждам лицето му, но продължавах да го прегръщам.

— И всяка от тях бе оставила телефона си във влака, за да може да се концентрира върху духа или нещо подобно. Опитах се да се обадя от телефона в „Уофъл Хаус“, но управителят даде ясно да се разбере, че: „Съжалявам, няма начин. Кризисно положение, човече“.

— О! — каза Тобин и се сви.

— Виждаш ли какво става, когато момчетата са обсебени от мажоретките? — попита Анджи.

— Макар че не е справедливо да изпитваш предразсъдъци към всички мажоретки — каза Джубили. Само към онези, чиито имена се римуват със *showy*^[3]. Нали така, Стюарт?

Стюарт изглеждаше развеселен.

Джубили махна на Джеб.

— Здравей, Джеб.

— Джули — каза Джеб. — Какво правиш тук?

— Името ѝ не е Джули, а Джубили — прошепнах усъдливо.

— Джубили? — повтори Джеб. — Уха!

— Не — каза Кристина и ние всички се обърнахме и я погледнахме. — Аз съм тази, която трябва да каже уха!... и го казвам сега, окей?

Никой не отговори, затова накрая казах:

— Ъ, окей. Но хайде, името не е чак толкова странно.

Тя имаше измъчен вид.

— Ади — започна тя, — имам нужда веднага да ми кажеш:

Внесе ли прасенце в кафенето ми?

Ооооох, точно така!

— Той наистина е сладко прасенце — казах. — Това брои ли се?

Кристина посочи вратата.

— Прасенцето трябва да си върви. Веднага.

— Добре, добре — отвърнах. — Само трябва да дам на Тегън чаша, в която да го сложи.

— Мислиш ли, че Флоби някога ще се събере в чаша? — Стюарт тихо попита Джубили.

— Съжалявам, какво е това? — недоумявах.

Кикотейки се, Джубили сръга Стюарт с лакът и каза:

— Не обръщай внимание. Моля те.

Дори се приближи до мен.

— Справи се добре, Ади — каза. — Съмнявах се в теб, но не е трябвало и... е, справи се добре.

— Благодаря — отговорих.

— Ало? — каза Кристина. — Чу ли ме някой, когато казах, че прасето трябва да си върви?

— Някой има нужда от опреснителен курс по обслужване на клиентите — каза Тобин.

— Може би Дон-Кун е в състояние да помогне? — предложи Ади.

Кристина гледаше гневно и Тегън пристъпи назад към вратата.

— Тръгвам си, тръгвам си!

— Чакай! — казах. Пуснах за малко Джеб, колкото да взема чаша във формата на снежинка от рафта и я подадох на Тегън. — За Гейбриъл.

— Ако регионалният мениджър се отбие, уолнена съм — каза Кристина безнадеждно. — Прасенцата не е част от политиката на „Старбъкс“.

— Това е за теб, сладкият ми — каза Тегън и наклони Гейбриъл така, че да се плъзне в чашата. Той подраска малко, но после като че ли разбра, че тя отговаря точно на по размерите му, и се настани. Седна на задните си крака и изквича, а всички ние възкликахме с едно колективно ауууууу. Дори Кристина.

— Отлично — каза Дори. — А сега по-добре да вървим, преди Кристина да е бумаля.

Усмихнах се на Джеб и той ми се усмихна в отговор. Погледът му се спря на косата ми и той повдигна вежди.

— Хей — каза, — променила си косата си.

— О, да! — отвърнах. Струваше ми се преди цяла вечност. Онова русокосо, допускащо глупави грешки момиче, което прекара Коледа в самосъжаление, наистина ли бях аз?

— Добре изглежда — каза той. Потърка кичур между палеца и показалеца си. Пръстите му се плъзнаха надолу и кокалчетата му погалиха бузата ми. — Искам те, Ади! — Прошепна и лицето ми пламна. Искрен ли беше? Че ме иска точно тук, в „Старбъкс“?

После осъзнах какво има предвид. Отговаряше на имейла ми, на онази част, в която казвах: *Ако ме искаш, твоя съм*.

Бузите ми останаха стоплени и се радвах, че никой в кафенето не притежава свръхсетивни възприятия, защото това беше класически пример за погрешно тълкуване на погълнатост от себе си. Но дори да притежаваха свръхсетивни възприятия — а и как без друго щях да разбера? — със сигурност това тук не беше криза.

Изправих се на пръсти и обвих ръце около врата на Джеб.

— Сега ще те целуна — предупредих го, защото знаех какво мисли по въпроса за проява на чувствата на обществено място.

— Не — каза той нежно, но твърдо. — Аз ще те целуна.

Устните му докоснаха моите и звън изпълни главата ми, сладък, сребрист и чист. Вероятно бе звънчето на вратата, което известяваше тръгването на Дори и Тегън. Но бях прекалено заета, за да проверя.

[1] Всъщност изразът е: „Да изтървеш котката от чувала“. — Б.пр. ↑

[2] Име на загадъчна горила или човекоподобно същество, за което някои хора вярват, че населява горите на Северна Америка. — Б.пр. ↑

[3] Игра на думи. Showy звучи като Клоуи и означава крещящ, претенциозен, показен. — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Джон Грийн; Морийн Джонсън; Лорън Миракъл

Заглавие: Сняг вали

Преводач: Силвия Желева

Език, от който е преведено: английски

Издател: „Егмонт България“ ЕАД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: сборник

Печатница: „Полиграфиог“ АД, Хасково

Редактор: Ваня Петкова

Коректор: Таня Симеонова

ISBN: 978-954-27-1346-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2135>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.